Έτος ΣΤ'

Τεύχος 130ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων κατὰ τὴν περίοδο τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια) 6295

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἐγκληματολογικὴ Στατιστική, ὑπὸ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας κ. Ν. Κίννα..... 6299

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ἡ Ἀστυνομικὴ Ἀκαδημία τῆς Νέας Ὑόρκης — Πῶς γίνεται ἡ ἐκπαίδευσις τῶν γυναικῶν ἀστυνομικῶν 6303

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ἡ ἔκθεσις Τροχαίας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς τὰς Πάτρας, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Γ. Καρούζου 6305

ΑΓΩΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

Τὰ ναρκωτικὰ στὴ Σιγκαπούρη. Σύντομος ἐπισκόπησις ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου Διώξεως Ναρκωτικῶν τῆς Σιγκαπούρης, δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν «Inier», Ἰουν.-Ἰουλ. 1958, τ. 109, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυν. Β' κ. Κων. Γιαννούλη 6308

ΘΕΜΑΤΑ ΑΕΡΑΜΥΝΗΣ

Πολυάριθμα τὰ θύματα τῶν παλαιῶν πυρομαχικῶν, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Γ. Κανελλοπούλου 6311

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Ματούσκα, ὁ τρομερώτερος δυναμιτιστής, ἀνατυπώσεις τῶν ἐφημερίδων «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ»» καὶ «ΕΘΝΟΣ», Νοεμβρίου 1934 6314

ΝΟΥΒΕΛΛΕΣ

Μετρώντας τ' ἄστρα, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ι. Ράϊκου 6323

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο, ὑπὸ κ. Χ. Σταμάτη (συνέχεια) 6325

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Δυὸ ἔρημα παιδιά, ὑπὸ ἀστυφύλακος κ. Λαμ. Στρατίκη 6332

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἡ πορεία, ὑπὸ κ. Σ. Χανδρῆ 6336

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 6337

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ..... 6339

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΣΤ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1958 | ΤΕΥΧΟΣ 130ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1958)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΖ'. Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΙΣΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

202.—Προσπάθειες τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. νὰ πετύχῃ ἔνοπλη κομμουνιστικὴ δρᾶσι στὴν πρωτεύουσα καὶ στὸν Πειραιᾶ κατὰ τὰ ἔτη 1946, 1947 καὶ 1948 καὶ αἴτια ἀποτυχίας.

203.—Ὕποπτες προτάσεις τῶν κομμουνιστῶν.

***

202. Προσπάθειες τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. νὰ πετύχῃ ἔνοπλη κομμουνιστικὴ δρᾶσι στὴν πρωτεύουσα καὶ στὸν Πειραιᾶ κατὰ τὰ ἔτη 1946, 1947 καὶ 1948 καὶ αἴτια ἀποτυχίας.

Ὅπως ἀναφέραμε στὸ προηγούμενο φύλλο, τὴν 5ην Αὐγούστου 1947 ὁ ραδιοσταθμὸς τῶν συμμοριτῶν, ποὺ βρισκόταν σὲ χώρα τοῦ παραπετάσματος, ἀνήγγειλε ὅτι τὸ Ἀρχηγεῖο τους, δηλαδὴ οὐσιαστικὰ τὸ Κ.Κ.Ε., ἐπεκήρυξε τοὺς πολιτικοὺς ἀρχηγοὺς κ.κ. Στυλιανὸν Γονατᾶν, Γεώργιον Παπανδρέου καὶ Ναπολέοντα Ζέρβαν. Ἡ ἐπικήρυξι μάλιστα αὐτὴ δημοσιεύθηκε τὴν ἑπομένη μέρα στὸ «Ριζοσπάστη» ποὺ ἦταν ὄργανο τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ στὴν «Ἐλεύθερη Ἑλλάδα» ποὺ ἦταν ὄργανο τῆς Κ.Ε. τοῦ Ε.Α.Μ.

Ἐπίσης περὶ τὸ τέλος τοῦ 1947 δόθηκε ἐντολὴ ἀπὸ τὴν Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. ὅπως οἱ κομμουνισταί, ποὺ παρέμεναν στὶς πόλεις, ἀναπτύξουν τὴν ἐπαναστατική τους δρᾶσι καὶ ἐναρμονίσουν τὸν ἀγῶνα τους πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς ὑπαίθρου. Παράλληλα, στὶς 24 Δεκεμβρίου 1947 ἀνηγγέλθη καὶ ὁ σχηματισμὸς τῆς «Ἐλεύθερης Ἑλληνικῆς Κυβέρνησης» τῶν κομμουνιστῶν.

Ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἡ Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. περίμενε πολλὰ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς. Καὶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ κομμουνιστικὲς

ὀργανώσεις τῆς Ἀθήνας καὶ τοῦ Πειραιᾶ κατέβαλλαν κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ πετύχουν τοὺς σκοπούς των σύμφωνα μὲ τὶς διακηρύξεις τοῦ Κ.Κ.Ε.

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ συγκρότησαν δολοφονικὲς ὁμάδες, ποὺ τὶς ἐφωδίασαν μὲ ὅπλα, χειροβομβίδες καὶ ἄλλα μέσα, πρὸς ἐκτέλεσι τρομοκρατικῶν πράξεων. Οἱ ὁμάδες αὐτὲς πῆραν συγκεκριμένη ἐντολὴ νὰ δολοφονήσουν ἐθνικόφρονες πολῖτες, στρατιωτικοὺς καὶ ἀστυνομικούς, ὥστε νὰ προκαλέσουν πτῶσι τοῦ ἠθικοῦ τοῦ ἐθνικόφρονος κόσμου καὶ ἀναπτέρωσι τοῦ ἠθικοῦ τῶν ὀπαδῶν των.

Ἐν τούτοις ἀπέτυχαν· αὐτὸ ὅμως ὀφείλεται στὸ ὅτι οἱ Ἀστυνομικὲς Ὑπηρεσίες τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς ἀνέπτυξαν ἐξαίρετο δραστηριότητα προληπτικῶς καὶ κατασταλτικῶς καὶ δὲν περίμεναν νὰ ἐκδηλωθοῦν σ' ὅλη τους τὴν ἔντασι τὰ ἐγκλήματα τῶν κομμουνιστῶν, ἀλλ' ἀντεπετέθησαν ἀμέσως μὲ τὶς πρῶτες ἐκδηλώσεις των καὶ κατώρθωσαν νὰ ἐξουδετερώσουν τὰ καταχθόνια σχέδιά τους.

Ἡ δρᾶσις καὶ οἱ προσπάθειες φυσικὰ αὐτὲς τῶν ἀστυνομικῶν εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ὑπάρξουν καὶ θύματα, γιὰ τὰ ὁποῖα θ' ἀσχοληθοῦμε κατὰ τὴν ἐξιστόρησι τῶν γεγονότων.

Ἐκτὸς ὅμως τῆς δράσεως τῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ ἡ ἐργατικὴ τάξι τῆς Ἑλλάδος, ἔχοντας πλέον ὑπ' ὄψει της τὴν προδοτικὴ δρᾶσι τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ γενικῶς τὴν ἀντικοινωνικὴ καὶ ἀντεργατικὴ πολιτικὴ τῆς ἡγεσίας του, πῆρε σαφῆ καὶ ἀποφασιστικὴ θέσι στὸν Ἐθνικὸ πλέον ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῆς ἐπιβουλῆς τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ἔτσι ὁ ἐργατικὸς κόσμος τῶν πόλεων, σὲ μιὰ μεγάλη πλειοψηφία, στάθηκε στὸ πλευρὸ τῶν Ἐθνικῶν Κυβερνήσεων καὶ κατώρθωσε νὰ ἐξουδετερώνῃ κάθε προσπάθεια τῶν κομμουνιστῶν νὰ σαμποτάρουν τὴν οἰκονομικὴ ἀνόρθωσι τῆς χώρας.

Ἀκόμη καὶ μιὰ μικρὴ μειοψηφία ἐργατῶν, ποὺ κατὰ τὴν κατοχὴ εἶχε παρασυρθῆ ἀπὸ τὰ ἀπατηλὰ συνθήματα τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξεμεταλλεύθη τὴν Ἐθνικὴ ἀντίστασι, ἐκώφευσαν στὶς ἐντολὲς τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ἀδράνησαν, γιατὶ ἀντελήφθησαν πλέον ὅτι ἡ πολιτικὴ τῶν κομμουνιστῶν ἦταν ἀντεργατικὴ καὶ ἀντεθνική, ὅπως ἀπέδειξαν τὰ ἔργα τους.

Ἡ ἀντίδρασι αὐτὴ τῶν ἐργατῶν καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ ἀδράνεια τῆς Κ. Ο. Ἀθηνῶν καὶ τῆς Κ. Ο. Πειραιῶς καὶ ἡ ἀπροθυμία τῶν μελῶν τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν—λόγῳ τῶν μέτρων τῆς Ἀσφαλείας—νὰ λάβουν μέρος σὲ ἔκνομες πράξεις, γιατὶ εἶχαν χάσει τὸ ἠθικό τους ἀπὸ τὰ συνεχῆ πλήγματα τῆς Ἀσφαλείας, προκάλεσαν τὴν ὀργὴ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. οἱ ὁποῖοι ὅμως γιὰ νὰ εἶναι σίγουροι εἶχαν τὴν ἕδρα τους ἔξω ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, σὲ Χώρα τοῦ παραπετάσματος.

Ἔτσι, τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1948 τὸ Π. Γ. τῆς Κ. Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. ἔστειλε μιὰ ἀνοιχτὴ ἐπιστολή, ποὺ δημοσιεύθηκε στὸν παράνομο «Ριζοσπάστη» τῆς 9 Ἀπριλίου 1948 καὶ ἀπηυθύνετο πρὸς τὰ μέλη τοῦ κόμματος ποὺ βρίσκονταν στὴν Ἀθήνα, στὸν Πειραιᾶ καὶ στὴ Θεσσαλονίκη. Μὲ τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ κατηγορεῖ τὶς παραπάνω ὀργανώσεις καὶ τοὺς κομμουνιστὰς—μέλη τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν, ὅτι δὲν κατώρθωσαν νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τὶς ἀποφάσεις τῆς 3ης ὁλομελείας γιὰ τὴν κινητοποίησί τους καὶ τὴ συμμετοχὴ στὸν ἔνοπλο ἀγῶνα, ἔδινε δὲ ἐντολὴ στὸ τέλος, ὅπως ὅλοι οἱ κομμουνισταί, ποὺ μένουν στὶς πόλεις, χωρὶς δισταγμὸ «ριχτοῦν μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις τους καὶ ἐπικεφαλῆς τῶν πλατειῶν μαζῶν στὸν ἔνοπλο ἀγώνα».

Μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ πείθουν ὅτι, χάρις στὴ δρᾶσι τῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν στὶς πόλεις τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, οἱ κομμουνισταὶ δὲν μπόρεσαν νὰ ὀργανώσουν ἀξιόλογη ἐπαναστατικὴ δρᾶσι, ὄχι γιατὶ τοὺς ἔλλειπε ἡ διάθεσις, ἀλλὰ γιατὶ δὲν τοὺς δόθηκε δυνατότης νὰ πραγματοποιήσουν τὶς ἐντολὲς τοῦ Κ.Κ.Ε.

Γράφουν λοιπὸν μεταξὺ ἄλλων στὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ τὰ ἑξῆς :

«... Οἱ κομματικὲς ὀργανώσεις καὶ οἱ κομμουνιστὲς στὶς πόλεις αὐτὲς δὲν » ἐκπληρώνουν τὸ καθῆκον τους ἀπέναντι στὸ Λαϊκὸ Δημοκρατικὸ κίνημα καὶ τὸν » ἔνοπλο ἀγώνα τοῦ στρατοῦ μας...»—«...δὲν ἐπραγματοποίησαν τὴν ἀπόφασι τῆς » 3ης ὁλομελείας τῆς Κ.Ε., γιὰ τὴν κινητοποίησι καὶ τὴ συμμετοχή τους στὸν ἔνο- » πλο ἀγώνα...»—«...σὲ πολλὲς καθοδηγήσεις καὶ κομματικὰ μέλη στὶς πόλεις ἐπι- » κρατεῖ ὁ φόβος γιὰ τὴ ζωή τους, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ λαὸς καὶ ὁ Δημοκρατικὸς στρα- » τὸς τόσες δίνουν...» — «...μέσα στὶς κομματικὲς ὀργανώσεις στὶς πόλεις βρίσκουν » ἀπήχησι ἠττοπαθεῖς, ξένες πρὸς ἐμᾶς ἀντιλήψεις, δείχνουν ἔλλειψη πίστης στὴ » δύναμη τοῦ λαοῦ καὶ στὸ νικηφόρο τέλος τοῦ ἀγώνα μας...» — «...ὑπάρχουν ἐπίσης » κομμουνιστὲς καὶ στελέχη τοῦ Κ.Κ.Ε. ποὺ εἶναι προσηλωμένα ἀκόμα σὲ αὐτα- » πάτες νομιμοποίησης καὶ συμβιβασμοῦ μὲ τὸ μοναρχοφασισμό, πρᾶγμα ποὺ » φέρνει στὴ συνθηκολόγηση καὶ στὴν ὑποταγὴ μπροστὰ στὸν ἐχθρό, ὑποσκάπτει » τὸ δικό μας ἀγώνα καὶ βοηθάει τὸ μοναρχοφασισμό...» — «... τὸ κόμμα μας κατα- » δικάζει σὰν προδοσία κάθε δισταγμὸ καὶ ταλάντευση σχετικὰ μὲ τὸν ἔνοπλο ἀγώνα » ποὺ εἶναι σήμερα τὸ μοναδικὸ καὶ ἀποφασιστικὸ μέσο γιὰ νὰ συντρίψουμε τὸ » μοναρχοφασισμό, νὰ ἀπαλλάξουμε τὸν τόπο ἀπὸ τοὺς 'Αμερικανοάγγλους ἱμπερια- » λιστὲς γιὰ νὰ σώσουμε τὸ λαὸ καὶ τὴ χώρα μας...» — «...ὅποιος κομμουνιστὴς » δὲν τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ καὶ δὲν παίρνει μέρος στὸν ἔνοπλο ἀγώνα, αὐτὸς εἶναι » προδότης καὶ δὲν ἔχει θέσι στὸ Κ.Κ.Ε....» — «...Οἱ κομμουνιστὲς τῆς πόλης πρέπει » δίχως κανένα δισταγμὸ νὰ ριχτοῦν μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις τους καὶ ἐπικεφαλῆς τῶν » πλατειῶν λαϊκῶν μαζῶν στὸν ἔνοπλο ἀγώνα...» — «...Οἱ κομματικὲς ὀργανώσεις » καὶ οἱ κομμουνιστικὲς στὶς πόλεις, πρέπει α) νὰ ὀργανώσουν μὲ ὅλα τὰ μέσα τὴ » μαζικὴ ἔξοδο στὸ βουνὸ χιλιάδων ἐργαζομένων γιὰ τὸ Δημοκρατικὸ στρατό, » β) κάθε κομμουνιστὴς στὶς πόλεις πρέπει νὰ ὀργανώσει μιὰ κομμουνιστικὴ πεν- » τάδα ἀπὸ ὀπαδούς μας γιὰ τὸν ἔνοπλο ἀγώνα, γ) ἡ κυρία καὶ βασικὴ δουλειὰ τῶν » ὀργανώσεων καὶ τῶν κομμουνιστῶν στὶς πόλεις εἶναι νὰ ὀργανώσουν τὴν ἔξοδο » ἀπὸ τὶς πόλεις γιὰ τὸ Δ.Σ. καὶ τὸν ἔνοπλο ἀγώνα μέσα στὶς πόλεις, δ) κάθε κομ- » μουνιστὴς ποὺ μένει μέσα στὴν πόλη θὰ κάνῃ σαμποταρίστικη δουλειὰ σ' ὅλες τὶς » ἐπιχειρήσεις, τὰ καταστήματα, τὶς ὑπηρεσίες, τὶς συγκοινωνίες, τοὺς στρατιω- » τικοὺς σχηματισμούς, παντοῦ ὅπου βρίσκεται καὶ κινεῖται ὁ ἐχθρός. Κάθε κομ- » μουνιστὴς καὶ ὀπαδὸς τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας εἶναι στρατιώτης τοῦ Δ. Σ. ὅπου » καὶ ἂν βρίσκεται, ὅπου καὶ ἂν δουλεύει, καὶ ἂν ἀκόμα δὲν ἔχει σύνδεση μὲ τὴν » ὀργάνωσή του, ὀργανώνει μόνος του τὴν ὁμάδα του, πολεμᾶ μὲ ὅλα τὰ μέσα τὸν » ἐχθρὸ καὶ συντονίζει τὴ δράση του μὲ τὴ δράση τῶν ἄλλων μονάδων μας μέσα » στὴν πόλη καὶ μὲ τὸν ἀγώνα τοῦ Δ. Σ. Ὅποιος καθοδηγητής, εἴτε στέλεχος, δὲν » ἀφιερώνει ὅλες τὶς δυνάμεις του στὸν ἔνοπλο ἀγώνα καὶ δὲν ὀργανώνει τὸν ἀγώνα » αὐτὸν μὲ ὅλα του τὰ μέσα δὲν μπορεῖ νἄχει σχέση μὲ τὸ Κ.Κ.Ε. Καὶ πρέπει νὰ » χαρακτηρισθεῖ σὰν προδότης. Τὸ σύνθημα γιὰ κάθε δημοκρατικὸ καὶ πατριώτη, » γιὰ ὁλόκληρο τὸ Λαὸ καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα γιὰ τοὺς κομμουνιστὲς εἶναι ἕνα :«ΟΛΟΙ » ΣΤ' ΑΡΜΑΤΑ, ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗ ΝΙΚΗ». Μιμηθῆτε ὅλοι τὸ παράδειγμα τῶν πολ- » ληκαριῶν τῆς Θεσσαλονίκης ποὺ χτύπησαν τὸ δολοφόνο μέσα στὴ σφηκοφωλιά » του καὶ κάνετε ἑκατὸ φορὲς περισσότερα. Τὴν πίστη του στὸ λαό, στὴν 'Ελλάδα, » στὸ Κ.Κ.Ε. ὁ καθένας σήμερα μπορεῖ νὰ τὴν ἀποδείξει μόνον μ' ἕνα : «Μὲ τὸ ντου- » φέκι καὶ τὸ δυναμίτη στὸ χέρι, μὲ τὸν ἔνοπλο ἀγώνα μέχρι τῆς νίκης».

'Απὸ τὰ ἀποσπάσματα αὐτὰ τῆς ἐπιστολῆς τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. πρὸς τοὺς κομμουνιστὰς τῶν πόλεων προκύπτει ὅτι ἀπεδίδετο ἐξαιρετικὴ σημασία στὴν κομματικὴ δρᾶσι μέσα στὶς πόλεις καὶ κατεβλήθη κάθε προσπάθεια νὰ παρασυρθοῦν στὴν προδοσία ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότεροι Ἕλληνες. Θὰ δοῦμε δὲ πῶς ἐσχεδίαζε τὸ Κ.Κ.Ε. νὰ προκαλέσῃ στὴν Πρωτεύουσα καὶ στὸν Πειραιᾶ τὸν τρόμο γιὰ νὰ παρα-

λύση τὸ Κράτος, τὶς ἔνοπλες δυνάμεις καὶ τὴν Ἀστυνομία, ποὺ ἐκινήθησαν γιὰ νὰ ματαιώσουν τοὺς ἀντεθνικοὺς σκοπούς των.

203. Ὕποπτες προτάσεις τῶν κομμουνιστῶν.

Μετὰ δύο μῆνες, δηλαδὴ στὶς 31 Μαΐου 1948, ἡ «Προσωρινὴ Δημοκρατικὴ Κυβέρνηση», δηλαδὴ ἡ Κομμουνιστικὴ Κυβέρνησι ποὺ γιὰ λόγους σκοπιμότητος ἐσφετερίσθη τὸν τίτλο Δημοκρατική, ἔκανε στὴν Ἐθνικὴ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησι προτάσεις εἰρηνεύσεως, οἱ ὁποῖες δημοσιεύθηκαν στὸν παράνομο «Ριζοσπάστη» τῆς 4ης Ἰουνίου 1948. Στὴ σχετικὴ ἀνακοίνωσι ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς :

«Δημοκρατικὴ Κυβέρνηση καὶ Δ. Σ. ἔχουν σήμερα ὅλη τὴ δύναμη νὰ ἐπι-» βάλλουν τὴ θέλησή τους στὸ μοναρχοφασισμὸ καὶ στοὺς ξένους πάτρωνές του, μὲ » τὴ δύναμη τῶν ὅπλων, μὰ τὸ λαϊκὸ δημοκρατικὸ κίνημα στὴ χώρα μας οὔτε ἀπέ-» βλεψε, οὔτε καὶ σήμερα ἀποβλέπει σὲ βίαιη καὶ ἀποκλειστικὴ ἐπικράτηση. Πάντοτε » ζήτησε καὶ ἐπεδίωκε νὰ βρεῖ μιὰ ὁμαλὴ εἰρηνικὴ δημοκρατικὴ λύση, ἀπὸ τὸ ἀδιέ-» ξοδο στὸ ὁποῖο ὡδήγησε τὴ χώρα ὁ μοναρχοφασισμὸς καὶ οἱ Ἀγγλοαμερικανοὶ » πάτρωνές του. Καὶ ἂν ἀναγκάστηκε νὰ πάρει τὰ ὅπλα γιὰ νὰ ὑπερασπιστεῖ τὴ ζωὴ » τοῦ Δημοκρατικοῦ Λαοῦ καὶ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος τὸκανε » αὐτὸ γιατὶ ὁ μοναρχοφασισμὸς κήρυξε αἱματηρὸ διωγμὸ ἐνάντια στὸ λαὸ καὶ ξε-» πούλησε τὴν Ἑλλάδα στοὺς Ἄγγλους πρῶτα καὶ στοὺς Ἀμερικανοὺς ἔπειτα λη-» στές, ποὺ θέλουν τὴ χώρα μας ἀντικείμενο οἰκονομικῆς ἐκμετάλλευσης καὶ στρα-» τιωτικὴ βάση γιὰ τὰ μελλοντικὰ κατακτητικὰ σχέδια στὴν Εὐρώπη».

Ὁ καθένας μπορεῖ ἀπὸ αὐτὰ νὰ κρίνῃ τὶ θὰ πῇ κομμουνιστικὴ ὑποκρισία, δολιότητα, ἀνειλικρίνεια καὶ διαστροφὴ τῆς ἀληθείας. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ποὺ δὲν ἔχουν ἐθνικὴ συνείδησι, ποὺ ἀποτελοῦν ἐξάρτημα ξένου Κράτους, οἱ σφαγεῖς τῆς κατοχῆς καὶ τοῦ Δεκεμβριανοῦ κινήματος, αὐτοὶ ποὺ ξεθεμελίωσαν τὰ πάντα καὶ βύθισαν τὴν Ἑλληνικὴ ὕπαιθρο στὸ πένθος καὶ τὴ συμφορά, οὐδέποτε ἀπέβλεψαν, ὅπως γράφουν, «...σὲ βίαιη καὶ ἀποκλειστικὴ ἐπικράτηση»... Καὶ ἀσφαλῶς γιὰ νὰ βρῇ μιὰ... ὁμαλὴ δημοκρατικὴ λύση τῶν διαφορῶν του μὲ τὰ ἄλλα κόμματα τὸ Κ.Κ.Ε. δὲν παρέδωσε τὸν ὁπλισμό του σύμφωνα μὲ τὴ συνθήκη τῆς Βάρκιζας, ἀλλὰ τὸν ἐλίπανε καὶ τὸν ἔκρυψε κατάλληλα, ἔστειλε ὕστερα τοὺς ὀπαδούς του στὸ Μπούλκες γιὰ στρατιωτικὴ ἐκπαίδευσι, ἀπέσχε τῶν ἐκλογῶν τοῦ 1946 ποὺ διεξήχθησαν κάτω ἀπὸ διεθνῆ ἔλεγχο καὶ κατόπιν ἐν συνεχείᾳ ὠργάνωσε καὶ ἐξαπέλυσε τὶς κομμουνιστικὲς συμμορίες!!!

Πρέπει νὰ εἶχε τελείως τυφλωθῇ κανεὶς καὶ νὰ εἶχε χάσει ὁλότελα τὴν ἱκανότητα νὰ σκέπτεται καὶ νὰ κρίνῃ, γιὰ νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι αὐτὴ τῆς εἰρήνης τῶν κομμουνιστῶν.

Ἔτσι μονάχα ἐξηγεῖται τὸ θράσος καὶ ἡ ἀπάτη τῶν ἀρχηγῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰς βάρος τῶν ἰδίων τῶν ὀπαδῶν των, γιατὶ ἀσφαλῶς ὅλα τὰ παραπάνω ἐγένοντο γιὰ ἐσωτερικὴ κατανάλωσι.

(Συνεχίζεται)

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Ὑπὸ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων
κ. **ΝΙΚ. ΚΙΝΝΑ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1.—Εἰσαγωγὴ – Ὁρισμὸς Στατιστικῆς.
2.—Ἀξία τῆς Στατιστικῆς γενικῶς.
3.—Ἡ Ἐγκληματολογικὴ Στατιστικὴ εἰδικώτερον.
4.—Ἀστυνομικὴ Ἐγκληματολογικὴ Στατιστική.

***

1. Εἰσαγωγὴ—Ὁρισμὸς Στατιστικῆς.

Ἡ Ἐθνικὴ Στατιστικὴ Ὑπηρεσία, προβαίνουσα ἀπὸ τινος χρόνου εἰς τὴν συλλογὴν στατιστικῶν στοιχείων διὰ τὴν βιομηχανίαν, ἐξαίρει διὰ δημοσιεύσεων εἰς τὸν τύπον τὰς στατιστικὰς ἐρεύνας γενικῶς.

Ἡ Στατιστικὴ βεβαίως εἶναι τὸ «γνῶθι σαὐτὸν» τῆς Κοινωνίας. Ἡ Στατιστικὴ ἐνεργεῖ διὰ τῶν ἀριθμῶν, ἄνευ δὲ αὐτῶν δὲν δύναται νὰ νοηθῇ στατιστική. Οἱ ἀριθμοὶ ἐν τῇ στατιστικῇ εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀποκαλύπτουν τὶ εἰς τὴν πραγματικότητα γίνεται εἰς τὸ Κράτος.

Ὁ Sir William Petty (Ἄγγλος οἰκονομολόγος) ἔλεγε διὰ τὴν στατιστικήν: «Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀξιοῖ νὰ διοικήσῃ Κράτος χωρὶς τὴν στατιστικήν, εἶναι ὅμοιος » μὲ ἐμπειρικὸν ἰατρόν, ὅστις προβαίνει εἰς θεραπείαν διαφόρων ἀσθενειῶν χωρὶς νὰ » γνωρίζῃ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα».

Καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες οὕτω ἐσκέπτοντο. Ὁ Σωκράτης ὑποστηρίζει ὁμοίως ἐν τῷ πρὸς Γλαύκωνα διαλόγῳ του (ἀπομνημονεύματα Ξενοφῶντος Β, στ).

Ἡ στατιστικὴ διὰ τὴν ὁποίαν πολλοὶ ὁρισμοὶ ἐδόθησαν, ὠνομάσθη οὕτω ἀπὸ τὸ λατινικὸν Status=Κράτος.

Ὁ Γερμανὸς Rumelin ἀπηρίθμησεν 63 ὁρισμοὺς τῆς στατιστικῆς καὶ προσετέθησαν μετέπειτα 15 ἄλλοι. Καλλίτερος θεωρεῖται ὁ τοῦ καθηγητοῦ τῶν Παρισίων Fer. Faure: «Στατιστική, κατ' αὐτόν, εἶναι ἡ μεθοδικὴ ἀπαρίθμησις τῶν » γεγονότων καὶ τῶν ἀντικειμένων ἐκείνων ἅτινα δύνανται ν' ἀπαριθμηθῶσιν, ὡς » καὶ ἡ συναρμογὴ τῶν ἐπιτευχθέντων ἀριθμῶν». «Συναρμογὴν δὲ τῶν ἐπιτευ» χθέντων ἀριθμῶν νοοῦμεν», λέγει, «τὴν παραβολήν, τὸν συσχετισμὸν καὶ τὴν » κατάταξιν τῶν ἀριθμῶν ὑπὸ μορφὴν πινάκων ἢ γραφικῶν διαγραμμάτων, οὕτως » ὥστε νὰ ἐπιτραπῇ ἡ χρησιμοποίησις αὐτῶν πρὸς σκοποὺς εἴτε πρακτικοὺς εἴτε » ἐπιστημονικούς».

Ἱδρυταὶ τῆς στατιστικῆς ὑπῆρξαν ὁ Γερμανὸς Süssmilch καὶ ὁ Βέλγος μαθηματικὸς Quetelet. Ὁ Quetelet (1874), ὁ μεγαλύτερος τῶν στατιστικῶν τοῦ 19ου αἰῶνος, δὲν περιώρισε τὴν στατιστικὴν εἰς φαινόμενα φυσικὰ (ὡς γεννήσεις καὶ θανάτους), ἀλλ ἐπεξέτεινεν αὐτὴν καὶ εἰς φαινόμενα κοινωνικά. Κατὰ τὸν Quetelet ὡς τὰ φαινόμενα τῆς φύσεως (βροχὴ κλπ.) οὕτω καὶ τὰ κοινωνικὰ γεγονότα, εἶναι ἀποτελέσματα φυσικῶν λόγων. Ἤχθη εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἐκ τοῦ ὅτι εἰς τὸ Βέλγιον καὶ Ἰταλίαν συνέβαινε κατ' ἔτος ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς κακουργημάτων, ἐξ οὗ συνεπέρανεν ὅτι θὰ ὑπάρχουν ἀνώτεροι ὅροι οἵτινες κανονίζουν τὰ ἐγκλήματα, ὡς ἡ ἐποχὴ τοῦ ἔτους, τὸ κλῖμα κλπ. Διὰ τῆς στατιστικῆς εὗρε τοὺς λόγους, οἵτινες προκαλοῦσι τὰ κοινωνικὰ αὐτὰ φαινόμενα μὲ κανονικότητα.

2. Ἀξία τῆς Στατιστικῆς γενικῶς.

Ἡ Στατιστικὴ εἶναι ἐπιστήμη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξάγονται συμπεράσματα ἀπὸ γενομένας παρατηρήσεις, συλλέγει, ἀναλύει ὡρισμένα γεγονότα ἢ φαινόμενα ἐπὶ τῶν ὁποίων χρονικῶς ἢ τοπικῶς ἐπιδροῦν διάφοροι αἰτίαι καὶ ἐκ τῆς ἀναλύσεως

ταύτης ἐξάγονται ἀποτελέσματα βασιζόμενα ἐπὶ τῆς ἀριθμητικῆς διατυπώσεως τῶν κοινωνικῶν γεγονότων ἢ φαινομένων.

Ἡ Στατιστικὴ εἶναι ἐπιστήμη, τῆς ὁποίας ἡ ἀσχολία ἀνάγεται εἰς τὴν ποικιλίαν τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς διαβιοῖ τὸ ἄτομον, ὡς αἱ πολιτικαί, κοινωνικαὶ κλπ. συνθῆκαι.

Ἡ Στατιστικὴ ὡς ἐπιστήμη κατέχει σήμερον σημαντικὴν θέσιν, εἶναι ἐκ τῶν συντελεστῶν τῆς προόδου ἄλλων ἐπιστημῶν, ὡς ἡ πολιτικὴ οἰκονομία, ἐγκληματολογία κλπ.

Κάθε Κράτος, διὰ τοῦτο, συνιστᾷ Στατιστικὰς Ὑπηρεσίας, αἵτινες ἀσχολοῦνται διὰ πᾶσαν ἐκδήλωσιν τοῦ πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου.

Ἀπὸ τοῦ 1790, ἤρχισαν νὰ συνιστῶνται καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην γραφεῖα στατιστικῆς, ἀσχολούμενα εἰς ἀντικείμενα, ἐν ἀρχῇ, δημογραφικά, γεωργικά, βιομηχανικὰ καὶ ἐμπορίου.

Ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἡ Στατιστικὴ ἀνεπτύχθη καὶ προήχθη διὰ τῶν στατιστικῶν ἑταιρειῶν καὶ τῶν, διεθνῆ χαρακτῆρα ἐχόντων, στατιστικῶν κέντρων.

Ἡ στατιστικὴ εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὴν καθόλου διοίκησιν τοῦ Κράτους. Κατὰ τὸν Michel Chevalier «ἡ στατιστικὴ εἶναι ἀπαραίτητον ὄργανον εἰς τὰ Κοι-» νοβουλευτικὰ πολιτεύματα».

Τοιαύτη ἡ ἀξία γενικῶς τῆς Στατιστικῆς.

3. Ἡ Ἐγκληματολογικὴ Στατιστικὴ εἰδικώτερον.

Ἐπὶ τῆς ἐγκληματολογικῆς στατιστικῆς στηρίζεται ἡ παρακολούθησις τῆς ἐγκληματολογικῆς καταστάσεως ἐν τῷ Κράτει.

Ἀπὸ τὴν ἐγκληματολογικὴν στατιστικὴν δύνανται ν' ἀποκαλυφθοῦν οἱ ἐπιδρῶντες παράγοντες (κοινωνικοί, οἰκονομικοί, ἐποχικοί, ἐπαγγελματικοὶ κλπ.) καὶ ἀφοῦ γνωσθοῦν, νὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ ἐξουδετερωθῇ ἡ ἐπίδρασίς των καὶ καταπολεμηθῇ οὕτω ἡ ἐγκληματικότης καὶ δὴ ἡ νεανική.

Τὸ πρῶτον τὸ 1803 ἐν Γαλλίᾳ τηρεῖται ἐγκληματολογικὴ στατιστική, μετὰ 25ετίαν ἐν Αὐστρίᾳ, Γερμανίᾳ, ἀπὸ τοῦ 1876 ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ μετὰ 15ετίαν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ μετέπειτα εἰς ἄλλα Κράτη.

Ἐξ ὅσον εἶναι γνωστά, παρ' ἡμῖν ἡ ἐγκληματολογικὴ στατιστικὴ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 1912 διὰ τὰ ἔτη 1911—1913. Διεκόπη καὶ ἐπανελήφθη τὸ 1926 δημοσιευθέντων στατιστικῶν ἐγκληματολογικῶν στοιχείων δι' ἕξ ἔτη ἐν συνεχείᾳ, κατὰ κατηγορίας ἐγκλημάτων καὶ ὄχι χωριστὰ δι' ἕκαστον ἔγκλημα, τοὐλάχιστον διὰ τὰ ἀξιολογώτερα. Αἱ δημοσιεύσεις αὐταὶ δὲν προσδίδουν τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον δέον νὰ γεννᾶται ἐκ τῆς συγκεντρώσεως διαφωτιστικῶν στοιχείων, ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρων καὶ ἐπεξεργασίας των καὶ οὕτω νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ συνάγωνται συμπεράσματα ἐπὶ τῆς ἐγκληματολογικῆς καταστάσεως.

Ἡ Ὑπηρεσία Στατιστικῆς ἐν Ἑλλάδι, ἐκτεταμένως ἀσχολεῖται μᾶλλον μὲ ἐρεύνας ἐπὶ τοῦ πληθυσμοῦ ὡς καὶ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν φαινομένων. Ἀπὸ ἐγκληματολογικῆς στατιστικῆς πλευρᾶς, ἀπὸ τοῦ 1937 ἀξιόλογος στατιστικὴ ἔρευνα δὲν ὑπῆρξε, μέχρι σημείου ὥστε νὰ δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ὁ ἀριθμὸς μεγάλης κατηγορίας ἐγκληματιῶν, ὡς φονέων, βιαστῶν, κλεπτῶν νὰ μὴ εἶναι γνωστός.

Ἡ Ἐθνικὴ Στατιστικὴ Ὑπηρεσία δὲν ἔχει ἀσχοληθῇ ἀκόμη περὶ τὴν ἔρευναν τὴν ἀναγομένην εἰς τὰ τῆς Ποινικῆς Δικαιοσύνης ἀπὸ ἀπόψεως ἐγκληματικῆς. Ἡ κατάρτισις ἐγκληματολογικῶν στατιστικῶν, αἵτινες κατηρτίζοντο ὑπὸ τῆς Γενικῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Κράτους ἔχει διακοπῇ. Κατόπιν τούτου τὸ 1957 τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης, εἰς ἀναπλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω μνημονευθείσης ἐλλείψεως, προέβη εἰς συγκέντρωσιν οὐχὶ λεπτομερῆ, ἀφοῦ τὸ Ὑπουργεῖον στερεῖται τῆς δεούσης στατιστικῆς ὀργανώσεως, ἀριθμητικῶς τῶν καταδικασθέντων ἀφ' ὅτου

ἴσχυσεν ὁ νέος Ποιν. Κῶδιξ, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1951 μέχρι καὶ τοῦ 1956, μὲ συγκριτικὴν ἔρευναν τῶν καταδικασθέντων διὰ τὰ αὐτὰ ἀδικήματα κατὰ τὸ ἔτος 1936. Ἡ ὡς ἄνω ἐνέργεια ὑπῆρξε χρήσιμος ἀπὸ ἀπόψεως γνώσεως τῆς ἐγκληματικότητος βάσει τῆς γενομένης ἐργασίας καὶ ὡς παρουσιάζεται μὲ τὴν κατωτέρω περιληπτικὴν ἀναγραφὴν διὰ τὰς ἀναφερομένας ἑπτὰ κατηγορίας χαρακτηριστικῶν ἀδικημάτων καὶ τὴν σημειουμένην ἀναλογίαν αὐτῶν ἐπὶ 100.000 κατοίκων τῆς Χώρας.

Ὁ παρατιθέμενος πίναξ, κατὰ τὴν ὡς ἄνω ἔρευναν, προσδιορίζει ἁπλῶς τοὺς καταδικασθέντας, παρέχει διαφώτισιν ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τῆς ἐγκληματικότητος εἰς τὴν Χώραν μας πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ τῶν ὡς κατωτέρω ἑπτὰ κατηγοριῶν :

Κατηγορία	1936	ἀναλογία	1951	ἀναλογία	1956	ἀναλογία
Ναρκωτικὰ	708	10,2	283	3,7	191	2,4
Ἐπαιτεία, ἀλητεία	631	9,1	363	4,7	662	8,2
Μοιχεία, διγαμία	544	7,8	327	4,3	419	5,2
Κατὰ τῶν ἠθῶν (προαγωγὴ εἰς πορνείαν, βιασμός, ἀσέλγεια, προσβολὴ τῆς αἰδοῦς, αἱμομιξία)	542	7,8	305	4,0	704	8,7
Κατὰ τῆς ζωῆς (ἀνθρωποκτονία, ἄμβλωσις, παιδοκτονία)	830	12,0	777	10,1	539	6,6
Σωματικαὶ βλάβαι	9.963	143,8	5.715	74,7	9.464	117,4
Κατὰ τῆς ἰδιοκτησίας (λῃστεία, κλοπή, ὑπεξαίρεσις, ὑφαίρεσις, ζωοκλοπή, ζωοκτονία)	9.519	137,4	6.202	81,1	10.860	134,8
Σύνολον καταδικῶν :	22.737	328,1	13.972	182,6	22.839	283,6

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται ὅτι, συγκριτικῶς πρὸς τὸ 1936, κατὰ μὲν τὸ 1951 ἐμειώθη ἡ ἐγκληματικότης, κατὰ δὲ τὸ 1956 ηὐξήθη ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ 1951 οὐχὶ δὲ πρὸς τὸ 1936.

Ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ ἀπόψεως στατιστικῆς εἶναι διῃρημένη εἰς δέκα διαμερίσματα καὶ μὲ ἀναλογίαν 144 ἐγκληματούντων κατοίκων ἐπὶ 10.000. Καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐγκληματικότητα τὰ διαμερίσματα ἀκολουθοῦν τὴν ἑξῆς σειράν : Στερεὰ Ἑλλὰς καὶ Εὔβοια—Πελοπόννησος—Ἰόνιοι νῆσοι καὶ Θεσσαλία—Ἤπειρος, Νῆσοι τοῦ Αἰγαίου—Μακεδονία—Κυκλάδες καὶ Θράκη.

Ἡ ἐγκληματολογικὴ στατιστικὴ καθορίζεται ἐν Ἑλλάδι βάσει τῶν τελεσιδίκων ἀποφάσεων τῶν ποινικῶν δικαστηρίων καὶ κατηγοριῶν ἐγκλημάτων.

4. Ἀστυνομικὴ Ἐγκληματολογικὴ Στατιστική.

Διὰ τὴν Ἀστυνομίαν ἀπαιτεῖται πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου της, ἀναγομένου εἰς τὴν τήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας, μία εἰδικὴ ἐγκληματολογικὴ στατιστική (Ἀστυνομικὴ Ἐγκληματολογικὴ Στατιστικὴ ἂς ὀνομασθῇ), ἥτις νὰ τηρῆται παρὰ μιᾶς ὡρισμένης Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας, ὥστε αἱ ἁρμόδιαι Ἀστυνομικαὶ Ὑπηρεσίαι νὰ εἶναι κατατοπισμέναι μὲ τὴν ἐγκληματικὴν κατάστασιν τῆς περιφερείας των. Τοῦτο προφανῶς ὠφελεῖ πρὸς λῆψιν τῶν ἐπιβαλλομένων μέτρων πρὸς πρόληψιν

ἐγκλημάτων καὶ ἵνα μετὰ τὴν διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος κατορθοῦται ταχεῖα καὶ ἀποτελεσματικὴ ἐνέργεια.

Ἡ Ὑπηρεσία αὐτὴ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἐγκλ/κῆς Στατιστικῆς θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἀνεξάρτητος καὶ τῆς Δικαστικῆς Ἀστυνομίας καὶ τῆς Ἀστυνομίας Τάξεως. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν θὰ πρέπει ν' ἀποστέλλωνται (ἀφοῦ ἀντίγραφον παρὰ τῆς ἀποστελλούσης Ἀρχῆς διὰ τὸ ἀρχεῖον της θὰ κρατεῖται), ἐκθέσεις περιέχουσαι σημειώσεις τοῦ ἱστορικοῦ τῆς ὑποθέσεως, ὄχι βεβαίως διὰ τὴν στατιστικὴν ἀπαραίτητοι, ἀλλὰ διὰ τὸν σχηματισθέντα σχετικὸν φάκελλον πληροφορίαι ἔγγραφοι, αἵτινες ἀντικείμενον θὰ ἔχωσι :

1) Ἐγκληματικὰς ὑποθέσεις, διὰ τὰς ὁποίας ἡ προανάκρισις ἀπέβη, εἰς ἀποτελέσματα, θετικὴ ἢ ἀρνητική. Εἰς τὴν ἀρνητικὴν περίπτωσιν δέον ν' ἀναφέρωνται τὰ στοιχεῖα ἅτινα συνετέλεσαν εἰς τοῦτο. Ἀναφέρεται λ.χ. ἂν προῆλθεν ἐκ θανάτου ἢ φυγῆς τοῦ ἐνόχου ἢ ἀπὸ σφαλερὰν ἐνέργειαν τῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας κλπ.

2) Καθορισμὸν τοῦ ἀδικήματος (πλημμελήματα, κακουργήματα). Χαρακτηρισμὸς τοῦ ἀδικήματος εἰδικευμένος (κλοπὴ οἰκίας διὰ ῥήξεως, κλοπὴ χρηματοκιβωτίου κλπ.).

3) Τὴν ἀκριβῆ ἡλικίαν τοῦ ἐγκληματίου, τὸ φῦλον του, τὸν τόπον γεννήσεως, τὴν ἐθνικότητα, τὸ ἐπάγγελμά του, τὴν ἐκπαίδευσίν του, ὑπότροπος ἢ μή.

4) Ποῖα συχνάκις ἐν τῇ Ἀστυνομικῇ περιφερείᾳ διαπράττονται ἀδικήματα καὶ τὴν μέθοδον διαπράξεώς των.

5) Εἰς ποίας συνοικίας τῆς Ἀστυνομικῆς περιφερείας ἢ χωρίου (διὰ τὴν ὕπαιθρον) παρατηρεῖται μεγαλυτέρα ἐγκληματικότης καὶ ἕνεκα ποίας αἰτίας.

6) Ποῖαι αἱ ἕξεις, ροπαὶ καὶ ὁ χαρακτὴρ τῶν κατοίκων τῆς Ἀστυνομικῆς περιφερείας (ῥέπουσιν εἰς τὴν μέθην, ναρκωτικά, χαρτοπαιξίαν, εἰς παραβάσεις ἀστυνομικῶν διατάξεων, ἀντίστασιν κατὰ τῆς Ἀρχῆς κλπ.).

7) Κατὰ ποίαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, εἰς ποίας ὥρας τῆς ἡμέρας, ποίους μῆνας, παρουσιάζεται ἡ ἐγκληματικότης μεγαλυτέρα.

Περὶ τοιαῦτα, ὡς ἀνωτέρω, σημεῖα ἅτινα ἐνδεικτικῶς ἀνεφέρθησαν καὶ ἄλλα, ἅτινα ἡ Ἀστυνομία ἤθελε θεωρήσει ἀπαραίτητα, τὸ περιεχόμενον τῆς Ἐγκληματολογικῆς Στατιστικῆς, ὡς πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν, θὰ πρέπει νὰ περιστρέφεται.

Ἡ γνῶσις τῆς πραγματικότητος περὶ τὴν ἐγκληματικότητα τὴν ὑφισταμένην εἴς τινα Ἀστυνομικὴν περιοχὴν ὅσον τὸ δυνατὸν πληρέστερον, εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον στήριγμα ἵνα ἡ Ἀστυνομία ὀρθῶς καὶ ἀποτελεσματικῶς ἀντιδρᾷ κατὰ τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἡ γνῶσις αὐτὴ ὑποβοηθεῖται τὰ μέγιστα διὰ τῆς Ἐγκληματολογικῆς Στατιστικῆς.

Ἡ στατιστικὴ παρέχει τὰ γεγονότα ὄχι μόνον ἐξηκριβωμένα καὶ βεβαιωμένα ἀλλὰ καὶ ἠριθμημένα.

Ν. ΚΙΝΝΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

— ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ —

Αἱ 250 γυναῖκες ἀστυνομικοὶ τῆς πόλεως τῆς Νέας Ὑόρκης, πού ἀποτελοῦν μιὰ θελκτικὴ προθήκη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, συμβάλλουν καὶ αὐτὲς σοβαρῶς εἰς τὴν δίωξιν τοῦ ἐγκλήματος, γι' αὐτὸ τὸ λόγο καὶ ὑφίστανται ἀνάλογον ἐκπαίδευσιν ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀνδρῶν συναδέλφων των εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Ἀκαδημίαν. Ἡ ἐκπαίδευσις ἡ ὁποία διαρκεῖ ἓξ μῆνες καὶ εἶναι ἐντατική, ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ τὰς καταστήσῃ ἱκανὰς ἵνα εὐχερέστερα καὶ ἀποδοτικώτερα ἀσκήσουν, ἐξερχόμεναι τῆς Ἀκαδημίας, τὰ ἀστυνομικά των καθήκοντα.

Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν αὐτὴν λαμβάνουν τὴν ἰδίαν ἐκπαίδευσιν, θεωρητικὴν καὶ πρακτικήν, ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ μόνον τὸ τέλος τῆς ἐκπαιδεύσεως διαφέρει κατά τι διὰ τὰς γυναῖκας ἀστυνομικούς.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκπαιδεύσεώς των ὑποχρεοῦνται νὰ τηροῦν τὸν ἐσωτερικὸν κανονισμὸν τῆς Ἀκαδημίας ὅσον ἀφορᾷ τὴν πειθαρχίαν, τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων καὶ τὰς λοιπὰς διατάξεις τῆς κανονικῆς λειτουργίας της. Ὁ κανονισμὸς τῆς Ἀκαδημίας, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἀπαγορεύει τὴν σύναψιν σχέσεων μεταξὺ τῶν συνεκπαιδευομένων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ μόνον μετὰ τὴν ἐκ τῆς Ἀκαδημίας ἀποφοίτησιν των ἐπιτρέπεται ὁ γάμος.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐκπαιδεύσεώς των καὶ τὴν εὐδόκιμον ἀποφοίτησιν ἐκ τῆς Ἀκαδημίας, οἱ γυναῖκες ἀστυνομικοὶ τοποθετοῦνται εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας προστασίας ἀνηλίκων ἢ εἰς μικτὰς Ὑπηρεσίας Ἀσφαλείας ἢ εἰς ἀμιγεῖς γυναικείας Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας.

Ἡ ἐξωτερική των ὑπηρεσία εἶναι ἡ ἰδία μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀστυνομικῶν, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας φέρουν τὰ αὐτὰ ὑπηρεσιακὰ εἴδη μὲ αὐτούς (περίστροφα, χειροπέδες κλπ), αἱ ἀποδοχαί των δὲ εἶναι ὡσαύτως αἱ αὐταί.

Κατωτέρω δημοσιεύομεν σειρὰν φωτογραφιῶν Ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ, πού δείχνουν τὸν τρόπον ἐκπαιδεύσεως τῶν γυναικῶν ἀστυνομικῶν.

Γυναῖκες ἀστυφύλακες τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀκακαδημίας κρατοῦσαι σημειώσεις.

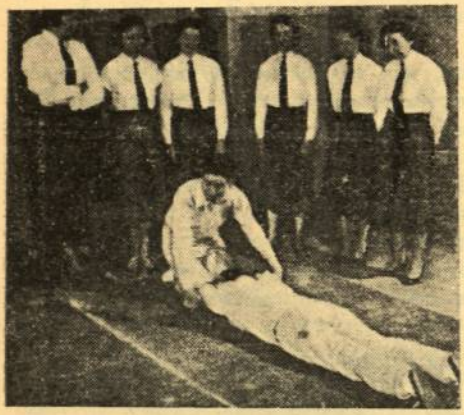
Γυναίκα ἀστυφύλαξ μὲ χειροπέδες, ἐρευνᾶται ὑπὸ συναδέλφου της μήπως ὁπλοφορεῖ.

Ἐξοικείωσις γυναικῶν ἀστυφυλάκων εἰς τὰ σήματα τροχαίας.

Διδασκαλία ὁδηγήσεως αὐτοκινήτου εἰς γυναίκας ἀστυφύλακας.

Ἐφαρμογὴ τεχνητῆς ἀναπνοῆς.

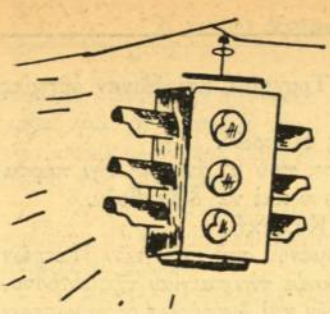
Διδασκαλία σκοποβολῆς.

Διδασκαλία Ἐπιστημονικῆς Ἀστυνομίας εἰς γυναίκας ἀστυφύλακας.

Διδασκαλία ἀφοπλισμοῦ ἐπιτιθεμένου μὲ μαχαίρι.

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΑΤΡΑΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Γ. ΚΑΡΟΥΖΟΥ**

Σὲ προηγούμενο τεῦχος μας εἴχαμε ἀσχοληθῆ γιὰ τὴν Ἔκθεσι Τροχαίας Ἀθηνῶν, ποὺ ἄφισε τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις στὴν πρωτεύουσα. Στὸ τεῦχος αὐτὸ θὰ θέλαμε νὰ γράψουμε μερικὰ λόγια, ποὺ ἀξίζει πραγματικὰ νὰ γραφοῦν, γιὰ τὴν Ἔκθεσι τῆς Τροχαίας Κινήσεως Πατρῶν.

Ἀξίζει ἰδιαίτερα ν' ἀναφερθῆ τὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ νὰ προβληθῆ ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ, γιατὶ ἔλαβε χώραν στὴ πόλι τῶν Πατρῶν, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τέσσαρες πόλεις ποὺ ἀστυνομεύουμε, στὴ δεύτερη κατὰ σειρὰν ἀπὸ τὶς πόλεις ποὺ πρωτοεφαρμόστηκε ὁ Ἀστυνομικὸς θεσμός.

Ἡ Πάτρα, μιὰ μεγάλη ἐπαρχιακὴ πόλις μὲ ζωηρὸ ἐμπόριο καὶ κίνησι, ζῆ σ' ἕναν ἥσυχο ρυθμὸ ζωῆς. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν ἐπηρέασε καθόλου τὸν νέον Ἀστυνομικὸ Διευθυντὴ τῆς πόλεως αὐτῆς κ. Κωνσταντῖνο Τσίπη ν' ἀναταράξῃ λίγο τὰ... ἥσυχα νερὰ τοῦ λιμανιοῦ της, κι' ἀπὸ τὴ πρώτη μέρα τῆς τοποθετήσεώς του ἐκεῖ ἄρχισε νὰ ἐπιδίδεται σ' ἔργα ἀνασυστάσεως καὶ ἀνασυντάξεως, μποροῦμε νὰ ποῦμε τῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν, γιὰ τὴν ἐπίτευξι τοῦ ἀπολύτου ἀπὸ ἀπόψεως ἐμφανίσεως ἐν γένει καὶ ὑπηρεσιακῆς ἀποδόσεως ὅλων τῶν τομέων. Μιὰ πραγματικὴ σταυροφορία ἄρχισε κεῖ κάτω ἀπὸ μέρους του γιὰ τὴν ἀνύψωσι ἀκόμη περισσότερο τοῦ γοήτρου τῆς Ἀστυνομίας καὶ τὴ συνειδητὴ ἐπιβολή της ἐπὶ τῆς Πατραϊκῆς κοινωνίας.

Καὶ τὸ ἐπέτυχε!

Δὲν ἀποβλέπουμε στὸ νὰ ἐξυμνήσουμε τὰ προσόντα τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ κ. Τσίπη, ποὖναι γνωστά, ἀλλὰ θέλουμε νὰ σημειώσωμε τὶς πράξεις καὶ τ' ἀποτελέσματά των καὶ εἰδικώτερα τὴν ἀπήχησι ποὖχε τὸ γεγονὸς αὐτὸ στὴν Πάτρα.

Καὶ οἱ πληροφορίες γιὰ τὰ γεγονότα αὐτά, ὅσο μακρυὰ κι' ἂν συμβαίνουν δὲν σταματοῦν ἐκεῖ, ἀλλὰ γίνονται ἦχοι ποὺ φτάνουν μέχρι τ' αὐτιὰ ἡμῶν ποὺ ζοῦμε σ' ἄλλες πόλεις καὶ ποὺ ὑπερηφανευόμεθα γι' αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν κεῖ κάτω, γιατὶ ἔχουν ἀντίκτυπο σ' ὅλους μας.

Πολλὰ τὰ πεπραγμένα στὴ πόλι τῶν Πατρῶν. Ἐκεῖνο ὅμως μὲ τὸ ὁποῖο θ' ἀσχοληθοῦμε σήμερα εἶναι ἡ Ἔκθεσις τῆς Τροχαίας. Βέβαια δὲν εἴχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ τὴ δοῦμε ἀπὸ κοντά, ἀλλὰ ὅσοι εὐτήχησαν νὰ τὴ δοῦν τὴν περιέγραψαν μὲ τὰ πιὸ ἐπαινετικὰ λόγια καὶ αὐτῶν τὶς πληροφορίες θὰ σημειώσωμεν.

Ἡ Πάτρα ὅσο κι' ἂν ζῆ τὸν ἥσυχο ρυθμό της δὲν παύει νὰ παρουσιάζῃ, σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐπαρχιακὲς πόλεις, τὶς δυσχέρειές της ἀπὸ ἀπόψεως ἰδίας κυκλοφορίας πεζῶν καὶ ὀχημάτων, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς καταπληκτικῆς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν αὐξήσεως τῶν τροχοφόρων ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ἐκ τούτων δυστυχημάτων ἀφ' ἑτέρου.

Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σπουδαῖο ζήτημα δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ διέλθῃ ἀπαρατήρητο τῶν φροντίδων τοῦ νέου Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ τῶν Πατρῶν.

Καὶ μὲ τὸ σύνθημα «Μακρυὰ ὁ θάνατος ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς πόλεώς μας» ἄρχισε ἡ ἐργασία μὲ τὴ σχετικὴ διαφήμισι. Πανὼ διαφημιστικὰ καὶ καθοδηγητικὰ στήθηκαν σὲ πολλὰ σημεῖα τῆς πόλεως, ἡ ὁποία ταὐτοχρόνως ἐγέμισε ἀπὸ διαφη-

μιστικὲς ἀφίσες ποὺ προανήγγειλαν τὴν Ἔκθεσι τῆς Τροχαίας καὶ ἔδιναν ὁδηγίες πρὸς τοὺς ὁδηγοὺς καὶ τοὺς πεζούς.

Ἔτσι προαναγγέλθηκε ἡ Ἔκθεσις τῆς Τροχαίας Πατρῶν.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι περίμεναν ἀνυπόμονα τὴν ἡμέρα ποὺ θ' ἄνοιγε τὴν πόρτα της ἐλεύθερα σ' αὐτοὺς γιὰ νὰ τὴ δοῦν, νὰ τὴ θαυμάσουν καὶ νὰ διδαχθοῦν.

Φτάσαμε λοιπὸν στὶς 21 Σεπτεμβρίου, ἡμέρα Κυριακή.

Στὴ Δημοτικὴ Βιβλιοθήκη παρουσίᾳ τοῦ εὑρισκομένου στὴ πόλι τῶν Πατρῶν Ὑπουργοῦ Ἐμπορίου κ. Λ. Δερτιλῆ, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπόκοψε τὴν ταινίαν τῆς εἰσόδου, τοῦ Νομάρχου κ. Καρυώτογλου, ἐκπροσώπων τῶν Ἀρχῶν καὶ διαφόρων ὀργανώσεων τῆς πόλεως καὶ πλήθους κόσμου, ποὺ προσῆλθε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν τελετὴ αὐτή, ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἐκθέσεως Τροχαίας Πατρῶν.

Μ' αὐτὰ τὰ ἐμπνευσμένα λόγια ὡμίλησε πρὸς τοὺς παρευθέντας ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Πατρῶν κ. Τσίπης :

«Κύριε Ὑπουργέ,

«Κύριε Νομάρχα,

«Κυρίαι καὶ Κύριοι,

«Τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων, οὗτινος ἐν τῇ πόλει τῶν Πατρῶν » ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἡγοῦμαι καὶ τὰς ἐνεργείας νὰ ἐκπροσωπῶ, κατήρτισε τὴν » Ἔκθεσι Τροχαίας Κινήσεως.

«Πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς πληρεστέρας παρ' ὅλων γνώσεως τῶν ἀπειλούντων » τὴν ζωὴν καὶ τὴν σωματικὴν ἀκεραιότητα κινδύνων τῶν πάσης ἡλικίας συνανθρώ- » πων μας ἐκ τροχαίων ἀτυχημάτων, προβάλλονται πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ » πληροφορίαι, ἡ ἑρμηνεία τῶν ὁποίων ἐναπόκειται εἰς ὑμᾶς.

«Πολλὰ τῶν παραστατικῶς ἐκτιθεμένων στοιχείων προέρχονται ἐκ θλιβερῶν » περιστατικῶν καὶ σκληρᾶς πείρας καὶ ἀφ' ἑαυτῶν δι' ἐντόνου προβολῆς ἐπιση- » μαίνουν πικρὰς ἀληθείας.

«Ἡ παροῦσα ἐποχὴ τῆς συνεχοῦς αὐξήσεως τῶν μηχανικῶν τροχοφόρων » μέσων ἐπιβάλλει στενὴν συνεργασίαν πεζῶν καὶ ὁδηγῶν ὀχημάτων. Ἡμεῖς δ' » ἐν τῇ εὐθύνῃ προλήψεως τῶν ἀτυχημάτων μετὰ πίστεως ἐφαρμόζοντες τὴν κυκλο- » φοριακὴν τεχνικὴν ἐπικαλούμεθα τὴν συνδρομὴν ὅλων τῶν πολιτῶν καὶ τὴν θέ- » λησιν αὐτῶν πρὸς προστασίαν ἀπὸ τῶν κινδύνων, τὴν ἔκτασιν τῶν ὁποίων μετ' » ὀλίγον θὰ παρακολουθήσητε χάρις εἰς τὴν ἔγκρισιν τῆς αἰτήσεως ἡμῶν, τοῦ κ. » Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, πρὸς μεταφορὰν τῆς ἐκθέσεως ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, » ἐν ᾗ ἤσκησε τὰ καθήκοντα τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ καὶ διατηρεῖ τὰς καλυ- » τέρας τῶν ἀναμνήσεων. Ἐπίσης δὲ εἰς τὴν πολύτιμον συνδρομὴν τοῦ Δήμου καὶ » τῆς Ἑταιρείας «Γλαῦκος» διὰ τὴν ἐγκατάστασιν.

«Παρακαλῶ τὸν ἀξιότιμον κ. Ὑπουργὸν ὅπως διανοίξῃ τὸν ὁδὸν εἰσόδου πρὸς » τὴν ἔκθεσιν ταύτην, βεβαίως ἐλπίζων ὅτι τὸ βῆμα του, θέλουσιν ἀκολουθήσει » προθύμως πάντες οἱ πολῖται τῆς πόλεως καὶ ἐξερχόμενοι θὰ ὑποσχεθῶσι πρὸς » ἑαυτοὺς καὶ ἡμᾶς πᾶσαν τὴν συνδρομήν των, πρὸς προστασίαν τῶν συμπολιτῶν » αὐτῶν».

Μετὰ τὴ σεμνὴ αὐτὴ τελετὴ παραδόθηκε στὴν ἐλευθέραν ἐπίσκεψι τοῦ πλήθους ποὺ κατὰ χιλιάδας συνωστίζετο νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ.

Ἡ Ἔκθεσις αὐτὴ περιελάμβανε παραστατικὲς εἰκόνες τῶν τροχαίων δυστυ- χημάτων καὶ ὁδηγίες πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῶν. Στὴν εἴσοδο τῆς Βιβλιοθήκης εἶχε τοποθετηθῇ εἰδικὴ «πλάκα τελεβίζιον», στὴν ὁποίαν ἐπροβάλλοντο διάφορες εἰ- κόνες κυκλοφοριακῆς τεχνικῆς, δι' εἰδικῆς δὲ ἠχοληψίας παρείχοντο ὁδηγίες γιὰ τὴν ἀποφυγὴ τῶν δυστυχημάτων. Σ' ὅλες τὶς αἴθουσες εὐγενικοὶ ἀξιωματικοὶ ἔδιναν πληροφορίες στοὺς ἐπισκέπτες. Οἱ Πατρεῖς ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ βρέθηκαν μπροστὰ σ' ἕνα παρόμοιο γεγονός, σὲ μιὰ ἔκθεσι μοναδικὴ στὸ εἶδος της, τέλεια ἀπὸ πάσης

πλευρᾶς, μετὰ τὴν ἐπίσκεψι ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὶς συμβουλὲς καὶ ὁδηγίες τῆς Τροχαίας γιὰ τὴ σωτηρία τους, ὑπέγραψαν τὴ συγκατάθεσί τους γιὰ τὴ πιστὴ τήρησι τῶν συμβουλῶν καὶ ὁδηγιῶν στὸ σχετικὸ βιβλίο ἐντυπώσεων ποὺ βρισκόταν στὴν ἔξοδο τῆς ἐκθέσεως.

Χίλια ἐπαινετικὰ λόγια γράφτηκαν σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο γιὰ τὴν ἔκθεσι, ποὺ ἀνήκουν σ' αὐτοὺς ποὺ ἐργάστηκαν γι' αὐτὴν καὶ κατ' ἀντανάκλασι σ' ὅλο τὸ 'Αστυνομικὸ Σῶμα.

'Εξ ἄλλου γιὰ τὴν ἔκθεσι αὐτὴ ἐπροβάλλετο εἰδικὴ ταινία στοὺς κινηματογράφους τῶν Πατρῶν καὶ ὁ τύπος τῆς πόλεως ἀφιέρωσε πολλὲς στῆλες ἐπὶ σειρὰν ἡμερῶν γιὰ νὰ τὴν ἐπαινέσῃ.

Παράλληλα κατὰ χιλιάδες διενεμήθησαν καὶ κυκλοφόρησαν διαφημιστικὲς ἀφίσες ποὺ μὲ τὰ ζωηρὰ γράμματά τους διαφήμιζαν τὴν "Εκθεσι τῆς Τροχαίας καὶ ἔδιναν τὶς παρακάτω ὁδηγίες καὶ συμβουλὲς πρὸς τοὺς πεζοὺς καὶ τοὺς ὁδηγούς:

«'Οδηγοί, Μοτοσυκλεττισταί, Ποδηλάται, Πεζοί, ἡ "Εκθεσις Τροχαίας ἄνοιξε γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὴν ζωήν σας».— «'Ο δρόμος εἶναι γιὰ τὰ τροχοφόρα. Τὸ Πεζοδρόμιο καὶ αἱ διαβάσεις διὰ τοὺς πεζούς. Βαδίζοντες ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου προστατεύετε τὸν ἑαυτόν σας».— «'Οδηγοὶ παντὸς τροχοφόρου μὲ τὴν μεγάλην ταχύτητα φθάνετε πιὸ γρήγορα: Στὸ Σταθμὸ Α' Βοηθειῶν! Στὸ Νοσοκομεῖο! Στὸ θάνατο! Παρὰ στὴ δουλειά σας».— «'Ο ἀφηρημένος... διαβάτης διακινδυνεύει τὸν ἑαυτόν του, τὸν ὁδηγὸν καὶ ἄλλους περαστικούς. 'Ο ὁδηγός... διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἀφηρημένον ἔκαμψε ἀποτόμως πρὸς τὴν ἄλλην πλευράν... ἔτσι ὁ ἀφηρημένος σκότωσε ἀθῴους».—«Προστατεύετε τὸν ἑαυτόν σας βαδίζοντες ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων καὶ διερχόμενοι ἀπὸ τὰς διαβάσεις ἐξυπηρετεῖτε τὴν κυκλοφορίαν».— «'Η πειθαρχία στοὺς κανόνας κυκλοφορίας πεζῶν καὶ τροχοφόρων σημαίνει... ἐξάλειψιν ἀτυχημάτων καὶ πολιτισμόν».—«Προσοχή!!.. ὁ περαστικὸς ποὺ σκοπίμως βραδυπορεῖ στὸ διερχόμενο αὐτοκίνητο, λησμονεῖ ὅτι ἐναντιοῦται πρὸς εὐπαθὲς μηχανικὸν μέσον καὶ τὸν πολιτισμόν... Προσοχή!!».—«'Οδηγοὶ καὶ πεζοὶ προστατεύετε τὴν ζωήν σας ὅταν ἀκολουθῆτε τὰς ὁδηγίας τῆς Τροχαίας Κινήσεως».

Καὶ εἶδαν οἱ Πατρεῖς τὴν "Εκθεσι, τὴν ἐθαύμασαν καὶ ἐδιδάχθησαν. 'Αλλ' ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἔχει μεγαλύτερη σημασία εἶναι ὅτι ἀνέβασαν τὴν 'Αστυνομία πιὸ ψηλὰ στὴ συνείδησή τους καὶ τὴν ἀγάπησαν περισσότερο. Κι' αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο, γιατὶ ὅλοι μας γνωρίζουμε πόσο ἔχουμε ἀνάγκη τῆς ἀγάπης αὐτῆς τοῦ κοινοῦ καὶ τῆς συμπαραστάσεώς του στὸ τραχὺ καὶ δύσκολο ἔργο μας.

Αὐτὰς μᾶς εἶπαν γιὰ τὴν "Εκθεσι Τροχαίας Πατρῶν ποὺ λειτούργησε 'κεῖ ἀπὸ 21 Σεπτεμβρίου μέχρι 3 'Οκτωβρίου ἐ.ἔ. καὶ ποὺ ἀπετέλεσε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλήτερες ἐκπολιτιστικὲς ἐκδηλώσεις τῆς 'Αστυνομίας στὴ πόλι αὐτὴ καὶ ἡ ἀνάμνησίς της θὰ μείνῃ ζωηρὴ στὴν σκέψι τῶν Πατρέων.

Τὸ περιοδικὸ ποὺ ἀνήκει σ' ὅλους μας ὁπουδήποτε κι' ἂν ὑπηρετοῦμε εἶχε ὑποχρέωσι ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὴν ἔκθεσι αὐτὴ ὅπως καὶ μὲ ἄλλα ζητήματα τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν τὴν ἐκπολιτιστικὴ ἀποστολὴ τοῦ Σώματος, μᾶς ἀνεβάζουν στὴ συνείδησι τοῦ κοινοῦ καὶ μᾶς φέρνουν πιὸ κοντὰ σ' αὐτό.

Χίλιοι ἔπαινοι ἀξίζουν πράγματι σ' αὐτοὺς ποὺ ἐργάστηκαν γιὰ τὴν ἐκδήλωσι αὐτὴ μὲ τόση θέλησι καὶ προσοχή!

Γ. ΚΑΡΟΥΖΟΣ

ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΣΤΗ ΣΙΓΚΑΠΟΥΡΗ

Σύντομος ἐπισκόπησις ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου Διώξεως Ναρκωτικῶν τῆς Σιγκαπούρης, δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν «International Criminal Review», Ἰουν.-Ἰουλ. 1959, τ. 109, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυν. Β΄ κ. **ΚΩΝ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΗ**

Ἡ Σιγκαπούρη, κατὰ τὰ μεταπολεμικὰ ἔτη, ὑπῆρξε τὸ κέντρο τῆς παρανόμου διοχετεύσεως στὴ Μαλαισιανὴ ἔκτασι ὀπίου, μὲ τὸ ὁποῖο ἐφωδίαζε τὴ Νότιο Μαλαισία, τὶς περιοχὲς τοῦ Βόρνεο, τὸ Κρίστμας Ἄϊλαντ καὶ τὴν Ἰνδονησία μ' ὅλη τὴν ἀναγκαία ποσότητα. Ὑπελογίσθη ὅτι ὁ ὄγκος αὐτοῦ τοῦ ἐμπορίου ὑπερέβαινε τὶς 6.000 λίτρες κατὰ μῆνα.

Τοῦτο εὑρίσκετο κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς χεῖρας ὀλίγων ἰσχυρῶν ὀργανώσεων καὶ οἱ ἀτομικὲς ἀποστολὲς συνήθως ἔφθαναν συνολικὰ τὶς 2.000 λίτρες ἢ καὶ περισσότερο. Ἀπὸ τὸν Περσικὸ Κόλπο, τὴν Ἰνδία, τὴ Μπούρμα καὶ τὴ Ταϋλάνδη, τὸ ἐμπόρευμα μετεφέρετο μὲ ὑπερωκεάνια, στὰ ὁποῖα οἱ πράκτορες τῶν συνδικάτων εἰργάζοντο ὡς πλήρωμα καὶ τὸ ἀπεβίβαζαν στὴ Σιγκαπούρη. Μερικὰ φορτία ἀπεστάλησαν ἀπὸ τὴ Μπούρμπα καὶ Ταϋλάνδη ἀεροπορικῶς, καθὼς καὶ μὲ ψαροκάϊκα.

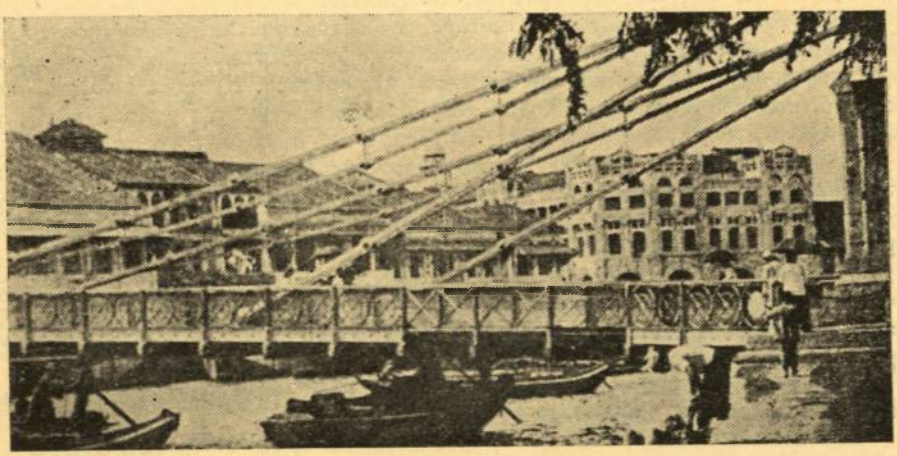
Οἱ κυριώτεροι λόγοι γιὰ τὴν ἀναμφισβήτητη ἐπιτυχία τῶν ἐμπόρων κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον ἦσαν :

1) Ἡ ἀνικανότης τῆς Διευθύνσεως Τελωνείων, μὲ τὰ περιωρισμένα μέσα της, καὶ διότι εἶναι ἡ μόνη ὑπεύθυνος Ὑπηρεσία γιὰ τὴν καταστολὴ αὐτοῦ τοῦ ἐμπορίου, ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν παράνομο εἰσαγωγὴ καὶ τὴν κατανάλωσι στὸ ἐσωτερικό.

2) Ἡ προγενεστέρα ἀπασχόλησις τῶν ἀνωτέρω ὑπαλλήλων μὲ ζητήματα πολεμικῶν ἐπανορθώσεων.

3) Ἡ δωροδοκία ὑπαλλήλων ἐκ τοῦ κατωτέρου προσωπικοῦ.

Παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ μειονεκτήματα ποὺ παρουσίαζεν ὁ ἀγών, ἀρκετὰ μεγάλες ποσότητες ὀπίου κατεσχέθησαν.

Λαθρέμποροι ναρκωτικῶν μεταφέροντες τὸ ἐμπόρευμά των.

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1952, ἡ Ἀστυνομία τῆς Σιγκαπούρης ἀνέλαβε στὸ ἐσωτερικὸ τὴν εὐθύνην διώξεως τῆς κυκλοφορίας τῶν ἐπιβλαβῶν γιὰ τὴν ὑγεία ναρκωτικῶν φαρμάκων καὶ κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἰδίου ἔτους ἡ Ὑπηρεσία Εἰδικῶν Ἀναζητήσεων (Spesial investigations brands) τῆς Διευθύνσεως Τελωνείων εἶχε ἀναδιοργανωθῆ.

'Ολιγάριθμοι ἱκανότατοι 'Αξιωματικοὶ ἦσαν ἀρκετοὶ νὰ παρέχουν τὸ ἀμέριστον ἐνδιαφέρον των στὴν ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντός των, ἤτοι τὴν ἀποκάλυψι τῆς δράσεως τῶν ἰθυνόντων τὴν κυκλοφορία τοῦ ὀπίου καὶ τὴν πρόληψι εἰσαγωγῆς τοῦ ναρκωτικοῦ. Στὸ προληπτικό της ἔργο ἐβοηθεῖτο ἀπὸ τὴν Λιμενικὴ 'Αστυνομία. "Επειτα ἀπὸ λίγο χρονικὸ διάστημα ἐντὸς τῆς Διευθύνσεως Τελωνείων ἱδρύθη τὸ Κεντρικὸ Γραφεῖο Πληροφοριῶν καὶ 'Ελέγχου τῶν Ναρκωτικῶν (Central narcotics intelligence bureu), σὰν μιὰ βελτιωμένη διάδοχος κατάστασις τῆς Κεντρικῆς 'Υπηρεσίας Καταγραφῶν, ποὺ λειτουργοῦσε ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Τὸ Γραφεῖον αὐτὸ παρέχει πληροφορίας, ὡς Γραφεῖον ἀνταλλαγῆς τραπεζιτικῶν ἐπιταγῶν ἐπὶ τῆς κινήσεως τῶν ναρκωτικῶν σ' ὅλη τὴν ἔκτασι τῆς Μαλαισίας καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας συνεργάζεται μὲ 26 χώρας. Τὸ τριμηνιαῖον δελτίον ποὺ ἐκδίδει θέτει εἰς κίνησιν τὰς 'Αρχὰς ὅλου τοῦ κόσμου.

'Εντὸς $2\,^1/_2$ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀναδιοργανώσεως, ἐπραγματοποιήθησαν δύο κατασχέσεις ὀπίου, συνολικοῦ βάρους πλέον τῶν 5.000 λιτρῶν, ἀξίας δέ, εἰς χονδρικὴν τιμὴν πωλήσεως, μεγαλυτέρας τῶν δύο ἑκατομμυρίων δολλαρίων, γεγονὸς τὸ ὁποῖον εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα μίαν τεραστίαν οἰκονομικὴν ζημίαν ἀλλὰ καὶ ἐξάρθρωσιν τοῦ ὅλου συστήματος ἐφοδιασμοῦ τῶν ἐμπόρων. Μετὰ ἀπὸ μικρὸ χρονικὸ διάστημα ἔγινε μιὰ εἰς εὐρυτάτην κλίμακα κατάσχεσις ὀπίου ποὺ ἀνεκαλύφθη ἐντὸς ἀποσκευῶν στὸ 'Αεροδρόμιο τῆς Σιγκαπούρης μὲ προέλευσιν τὸ Μπαγκόκ, ἡ ὁποία μάλιστα ἔδωσε ἀφορμὴν νὰ ἀπολυθῇ, διὰ συμμετοχήν, ἕνας ἀριθμὸς τελωνειακῶν. Μιὰ ἀκόμη συνέπεια τῆς ἀναδιοργανώσεως ὑπῆρξεν ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ συστήματος τῶν ἀμοιβῶν πρὸς τοὺς πληροφοριοδότας, μὲ παράλληλον ὕπαρξιν 'Αξιωματικῶν ἱκανῶν, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζουν μέσα σὲ καθιερωμένα ὅρια τὴν παροχὴν ἀμοιβῶν εἰς πράκτορας ποὺ παρεῖχαν πληροφορίες.

Τὸ σύμπτωμα τῆς δωροδοκίας ὑπεχώρησε εἰς σημαντικὸν βαθμὸν καὶ ἡ 'Υπηρεσία Λιμένος (τῆς 'Αστυνομίας Τάξεως) ἐγνώρισεν ἐπιτυχίες κατὰ τὶς ἔρευνες σὲ ὕποπτα πλοία. Αὐτὸ ἀνάγκασε τοὺς λαθρεμπόρους νὰ μεταβάλουν τακτική. Ἡ ἀπόρριψις τῶν δεμάτων ὀπίου μέσα στὴ θάλασσα γίνεται πλέον κανονικώτατα καὶ ὁμαλὰ καὶ τοῦτο ἔξω ἀκριβῶς ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ λιμένος τῆς Σιγκαπούρης, τὸ δὲ ὅπιον ἀνασύρουν ἀπὸ τὴ θάλασσα ὁμάδες περισυλλογῆς καὶ μὲ μικρὰ πλοιάρια τὸ μεταφέρουν λαθραία στὴ ξηρά.

Τὸ πολυσύχναστο λιμάνι ἀπ' ὅπου τὰ ναρκωτικὰ μεταφέρονται στὴν ἐνδοχώρα.

'Η ἐκτόπισις καὶ ἡ κάθειρξις 12 σημαινόντων λαθρεμπόρων, κατὰ τὸ 1954 καὶ 1955, εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ διαλυθοῦν ὡρισμένα ἐκ τῶν μεγάλων συνδικάτων καὶ νὰ ἀναδιοργανωθοῦν τὰ ὑπόλοιπα. Πολλὰ δὲ μικρότερα ἤλθαν στὴν ἐπιφάνεια.

Συγχρόνως ἡ 'Υπηρεσία Εἰδικῶν 'Αναζητήσεων, εἶχεν ἐνεργήσει τρεῖς κατασχέσεις ὀπίου εἰς φορτία πλοίων: 300 λίτρες εἰς φορτίον χρώματος ἀπὸ τὴν 'Ινδίαν,

500 λιτρ. εἰς φορτίον γόμας ἀπὸ τὸν Περσικὸν Κόλπον, καὶ 900 λίτρ. εἰς φορτίον ἀσφάλτου ἀπὸ τὴν Κεϋλάνην. Ἡ Ὑπηρεσία Λιμένος ἐπέτυχεν ἐπίσης, μὲ τὴν ἐντατικὴ περιπολικὴ δρᾶσι της στὸ προληπτικὸν ἔργον, ποὺ ἐστρέφετο ἐναντίον τῆς ἐκφορτώσεως ὀπίου πλησίον στὸ λιμένα τῆς Σιγκαπούρης.

Τὸ 1955 περισσότερο ἀπὸ 1.100 λίτρες ὀπίου, ποὺ προωρίζετο γιὰ τὴ Σιγκαπούρη, ἀνεσύρθη ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν 60 μιλίων περίπου, ὅπου εἶχεν ἐκφορτωθῆ ἀπὸ ἕνα ταχύτατο ἐμπορικὸ πλοῖο κατὰ τὴ διέλευσί του ἐκ τοῦ Περσικοῦ Κόλπου. Αὐτή, ὡς πιστεύεται, ὑπῆρξεν ἡ τελευταία σ' ὁποιαδήποτε κλίμακα, ἀπόπειρα ἐκφορτώσεως ὀπίου μὲ τόπο προορισμοῦ τὴ Σιγκαπούρη.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν πανωλεθρία των οἱ ἔμποροι ἦσαν ὑποχρεωμένοι γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη νὰ μεταβάλουν τὴν τεχνική τους, τὰ δὲ πλοῖα προῆλθον στὴν ἀνάγκη νὰ ἀδειάζουν τὸ λαθρεμπόρευμά τους σὲ μέρη ποὺ νὰ ἀπέχουν ἀκόμη περισσότερο, μεταξὺ τοῦ Λιμένος Swettenham καὶ τοῦ Batu pahat ἢ μακρυὰ ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῶν Penang καὶ Perak. Αὐτὸ ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεται καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ταχύπλοα δὲ μικρὰ πλοῖα περισυλλέγουν τὸ ναρκωτικὸ καὶ τὸ μεταφέρουν σὲ κρύπτες τῆς Ὁμοσπονδιακῆς ἀκτῆς ἢ σὲ μεμακρυσμένα ἀπὸ τὴν ἀκτὴ νησιά, ὅπου καὶ χωρίζεται σὲ μικρὲς ποσότητες πρὸς πώλησιν στὴν Ὁμοσπονδία καὶ τὴ Σιγκαπούρη.

Ἀποστολὲς ἀπὸ τὴν Ταϋλάνδη σὲ κάθε εὐκαιρία μεταφέρονται διὰ θαλάσσης μὲ ἁλιευτικὰ πλοιάρια, τὰ ὁποῖα εἴτε εἰσπλέουν στὴ Σιγκαπούρη ὅτι δῆθεν ἐπιστρέφουν ἀπὸ ἁλιευτικὲς περιοχές, εἴτε ἀποκρύπτουν τὸ ὄπιον σὲ κρύπτες γιὰ νὰ τὸ διαθέσουν ἀργότερα.

Μὲ τὴν ἀπόκρουσι τοῦ μεγάλου ὄγκου τοῦ εἰσαγωγικοῦ ἐμπορίου, οἱ ἔμποροι ὀπίου τῆς Σιγκαπούρης ἔχουν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας καταπολεμηθῆ στὴν ἐγχωρία ἀγορά, ἡ ὁποία ὅπως πιστεύεται ἀνέρχεται ὄχι περισσότερο ἀπὸ τὶς 1.000 λίτρες κατὰ μῆνα. Ἡ πρόληψις τῆς εἰσαγωγῆς του ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελῆ ἕνα σοβαρὸ πρόβλημα καὶ ἡ Ἀστυνομία Τάξεως (Preventive Branch) ἔχει κατεπείγουσαν ἀνάγκην ἀπὸ ταχύπλοα πλοιάρια, ἱκανὰ νὰ συνοδεύουν ὕποπτα ἐμπορικὰ πλοῖα μέχρι τοῦ λιμανιοῦ, ὅπου τὰ τελευταῖα θὰ ὑποβάλλωνται εἰς λεπτομερῆ ἔρευνα ἀπὸ ἐμπείρους ὑπαλλήλους. Κι' ἔτσι, περιστέλλοντας τὴν εἰσαγωγὴ στὸ ὑψηλότερο δυνατὸ σημεῖο, ἡ Ἀστυνομία τῆς Σιγκαπούρης θὰ βοηθηθῆ πάρα πολὺ στὸ ἔργο της, ποὺ στρέφεται ἐναντίον τῆς πωλήσεως τοῦ ὀπίου εἰς τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τῆς χρήσεώς του στὰ χασισοποιεῖα.

Ἐὰν ἡ ἁρμοδιότης τῆς Ὑπηρεσίας Ὀπίου τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου μποροῦσε νὰ αὐξηθῆ ὥστε νὰ ἀντιμετωπίζη τὰς ἀπαιτήσεις νομίμου εἰσαγωγῆς του ποὺ καθημερινῶς αὐξάνονται, τὸ πρόβλημα τοῦ ὀπίου τῆς Σιγκαπούρης μποροῦσε, ὅπως πιστεύεται, ταχύτατα νὰ χειραγωγηθῆ καὶ μέσα σ' ἕνα εὔλογο χρονικὸ διάστημα νὰ ἐξαλειφθῆ καθ' ὁλοκληρίαν.

Οἱ μικρὲς σπεῖρες λαθρεμπόρων ποὺ ἀντικατέστησαν τὰ προγενέστερα μεγάλα συνδικάτα, ἔχουν αὐξήσει σημαντικὰ τὰ μέτρα ἀσφαλείας των, πληρώνουν πολὺ καλὰ τοὺς συντρόφους των καὶ ἀποθαρρύνουν κάθε ἔλλειψιν ἀφοσιώσεως ἔναντί των μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ θανάτου. Κατὰ συνέπειαν, εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ἀποκτήσῃ κανεὶς μιὰ πληροφορία. Πιθανόν, οἱ ἀμοιβὲς ποὺ καταβάλλονται ἀπὸ τὴν Διεύθυνσι πρέπει νὰ αὐξηθοῦν, ἐὰν ἡ Ἀστυνομία Τάξεως (Prevantive Branch) πρέπει νὰ ἀναλάβῃ ἐκ νέου τὴν πρωτοβουλίαν εἰς τὴν ἐκστρατείαν της ἐναντίον τοῦ ὀπίου.

Οἱ ἑπόμενοι ἀριθμοὶ ἀναφέρονται στὶς ποσότητες ὀπίου ποὺ κατεσχέθησαν στὴ Σιγκαπούρη, κατὰ τὴ μεταπολεμικὴ περίοδο.

1946	1.969	λίτρες
1947	2.363	»
1948	4.860	»
1949	4.911	»

ΠΟΛΥΑΡΙΘΜΑ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΥΡΟΜΑΧΙΚΩΝ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Γενικά.
2. Προέλευσις τῶν πυρομαχικῶν.
3. Πόσα εἶναι τὰ θύματα.
4. Περιπτώσεις σοβαρῶν ἀτυχημάτων
5. Τί μέτρα πρέπει νὰ ληφθοῦν.

***

1. Γενικά.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ προβλήματα τὰ ὁποῖα μᾶς ἐδημιούργησαν αἱ τελευταῖαι πολεμικαὶ περιπέτειαι τοῦ Ἔθνους, εἶναι καὶ τὸ πρόβλημα τῆς περισυλλογῆς καὶ ἀχρηστεύσεως τοῦ παντοειδοῦς πολεμικοῦ ὑλικοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχει διασκορπισθῇ καθ' ὅλην τὴν Χώραν, ὑπὸ ξένων καὶ ἡμετέρων, καὶ τὰ ἐκ τῆς αἰφνιδίας ἐκρήξεως τούτου πολυάριθμα ἀνθρώπινα θύματα.

Εἰς χιλιάδας εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπολογισθοῦν τὰ πάσης φύσεως καὶ μεγέθους πυρομαχικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν τοποθετηθῇ ἢ διασκορπισθῇ εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ Ἐθνικοῦ ἐδάφους. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ὀλίγα καὶ ἐκεῖνα ἅτινα ἔχουν ἀποκρυβῇ εἰς οἰκίας, καλύβας καὶ ἄλλα σημεῖα τῆς ὑπαίθρου, διὰ διαφόρους λόγους. Πρόκειται κυρίως περὶ χειροβομβίδων, ναρκῶν, βλημάτων ὅλμων, ὀβίδων πυροβόλων καὶ παντὸς εἴδους φυσιγγίων.

Τ' ἀποτελέσματα ὅλων αὐτῶν τὰ βλέπομεν καθ' ἑκάστην εἰς τὰς ἐφημερίδας. Εἶναι τὰ πάσης ἡλικίας ἄτομα καὶ ἰδίως παιδιά, τὰ ὁποῖα πληρώνουν μὲ τὸ αἷμά των, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ζωήν των ἀκόμη, τὴν θλιβερὰν αὐτὴν κληρονομίαν.

2. Ἡ προέλευσις τῶν πυρομαχικῶν.

Οἱ παλαιότεροι καὶ κυρίως ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ὑπηρέτησαν εἰς ζώνας ἐπιχειρήσεων γνωρίζουν καλύτερον τὴν ἱστορίαν τοῦ διασκορπισμένου αὐτοῦ πολεμικοῦ ὑλικοῦ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ καὶ Ἑλληνογερμανικοῦ πολέμου 1940-1941, ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἐτοποθετήθησαν νάρκαι καὶ ἐδημιουργήθησαν ναρκοπέδια εἰς ἐπίκαιρα σημεῖα τῆς Χώρας, διὰ λόγους ἀμυντικούς. Ἡ ἐπακολουθήσασα ὅμως συνθηκολόγησις καὶ ἡ ἐχθρικὴ κατοχή, δὲν ἔδωσαν καιρὸ διὰ τὴν περισυλλογὴν τῶν ναρκῶν τούτων καὶ τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν ναρκοπεδίων, ἂν καὶ ὑπῆρχον τὰ σχέδιά των.

Εἰς τὰ ναρκοπέδια αὐτὰ τῶν ἡμετέρων, τὰ στρατεύματα κατοχῆς προσέθεσαν

1950	6.579	»
1951	7.460	»
1952	2.815	»
1953	7.081	»
1954	3.959	»
1955	4.825	»
1956 (Ἰαν.—Ὀκτ.) .	3.266	»

Ἡ τιμὴ χονδρικῆς πωλήσεως τοῦ ὀπίου, ἐποίκιλλε κατὰ τὰ ἔτη αὐτὰ ἀπὸ 325 δολλάρια κατὰ λίτραν ὀπίου κατωτέρας ποιότητος ἐκ Γιούναν, μέχρι 585 δολλάρια κατὰ λίτραν γιὰ τὸ Ἰνδικό, ποσότης ποὺ ὑπολογίζεται ὅτι κατανέμεται εἰς 10.000 περίπου δόσεις.

Ἡ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Διώξεως Ναρκωτικῶν τῆς Σιγκαπούρης

καὶ τὰ ἰδικά των ναρκοπέδια, ἰδίως εἰς τὰς παραλίους περιοχάς, πρὸς ἀντιμετώπισιν ἐνδεχομένης συμμαχικῆς ἀποβάσεως.

Ἀλλὰ καὶ αἱ ποικιλώνυμοι Ἑλληνικαὶ ὀργανώσεις ἀντιστάσεως ἐτοποθέτησαν νάρκας καὶ ἄλλα ἐκρηκτικὰ μηχανήματα εἰς διάφορα ἐπίκαιρα σημεῖα, μὲ σκοπὸν νὰ προκαλέσουν δολιοφθορὰς εἰς τὸν ἐχθρὸν καὶ ἐνισχύσουν οὕτω τὸ ἔργον τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων.

Ἀναρίθμητον, ὅμως, ἦτο τὸ πολεμικὸν ὑλικὸν τὸ ὁποῖον ἐγκατέλειψαν εἰς τὴν Χώραν οἱ συνθηκολογήσαντες Ἰταλοὶ καὶ οἱ ἐν συνεχείᾳ τούτων ἀποχωρήσαντες Γερμανοί. Δὲν μᾶς ἔφθασαν ὅμως αὐτὰ τὰ θανατηφόρα ἀναμνηστικὰ τῶν στρατευμάτων κατοχῆς. Ἦλθαν νὰ προστεθοῦν εἰς τὸν χορὸν τοῦ θανάτου τὰ πολυπληθῆ ναρκοπέδια τὰ ὁποῖα ἐτοποθέτησαν οἱ κομμουνιστοσυμμορῖται εἰς ἐπικαίρους διαβάσεις καὶ βουνοπλαγιές, διαρκοῦντος τοῦ συμμοριτοπολέμου.

Ἔτσι βλέπομεν ἀπὸ τοῦ 1940, ὅτε ἤρχισεν ὁ πόλεμος εἰς τὴν Ἑλλάδα, μέχρι τοῦ 1949, ὅτε κατεστάλη ἡ κομμουνιστικὴ ἀνταρσία, νὰ διασπείρωνται πυρομαχικὰ καὶ νὰ τοποθετοῦνται ναρκοπέδια.

3. Πόσα εἶναι τὰ θύματα.

Διάφορα στατιστικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἔχουν συγκεντρωθῆ εἰς τὰς ἁρμοδίας Στρατιωτικὰς καὶ Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας, μᾶς πληροφοροῦν ὅτι ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 1949 μέχρι σήμερον ἔχουν φονευθῆ 1190 ἄτομα, ἀπὸ ἐκρήξεις παλαιῶν πυρομαχικῶν. Ἐξ αὐτῶν 812 εἶναι παιδιά. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων, ἔχουν ἀκρωτηριασθῆ 275 ἀκόμη παιδιά, ἀπὸ ἐκρήξεις χειροβομβίδων, ναρκῶν, ὅλμων κλπ.

4. Περιπτώσεις σοβαρῶν ἀτυχημάτων.

Τὰ σοβαρώτερα καὶ πλέον πρόσφατα ἀτυχήματα τῶν τελευταίων χρόνων εἶναι τ' ἀκόλουθα :

Τὴν 29-9-58 συνεκλονίσθη ὁλόκληρος ἡ περιοχὴ μεταξὺ Σφαγείων καὶ Καλλι-

Τύποι χειροβομβίδων : Ἰταλικὴ—Ἀγγλικὴ—Πολωνικὴ—Γερμανική.

θέας ἀπὸ ἔκρηξιν παλαιῶν πυρομαχικῶν, τὰ ὁποῖα μετεφέροντο διὰ φορτηγοῦ αὐτοκινήτου πρὸς ἐμπορίαν. Ἀποτέλεσμα τῆς ἐκρήξεως αὐτῆς, ὀφειλομένης ἐν πολλοῖς εἰς ἄγνοιαν ἢ ἀμέλειαν, ἦτο νὰ φονευθῆ ὁ ὁδηγὸς Μ. Καρπουζᾶς καὶ ὁ βοηθός του

Ι. Νεννάκης καὶ νὰ τραυματισθοῦν ἕτερα δύο ἄτομα. Λίαν ὑπολογίσιμοι ἦσαν καὶ αἱ ὑλικαὶ ζημίαι εἰς τὰ πέριξ οἰκήματα καὶ μέχρις ἀποστάσεως 500 μ. περίπου.

Τὴν 18-9-58, εἰς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν, ὁ Σ. Γκιωνάκης ἐτῶν 13, ἀνεῦρε χειροβομβίδα εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Πατρέων καὶ Ὑψηλάντου, τὴν ὁποίαν, ἀπὸ ἄγνοιαν, ἤρχισε νὰ κτυπᾷ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Αἰφνιδίως ὅμως ἡ χειροβομβὶς ἐξερράγη, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν θανάσιμον τραυματισμὸν τοῦ μικροῦ Γκιωνάκη.

Ὀλίγον πρὶν ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀτύχημα, συνέβη ἄλλο παρόμοιον εἰς Ναύπλιον, μὲ θύματα τοὺς μαθητὰς Ε. Ἀντωνίου καὶ Σ. Ἀθανασόπουλον, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀνεύρει μίαν χειροβομβίδα εἰς τὴν παραλίαν. Ἐνῷ προσεπάθουν νὰ τὴν ἀνοίξουν, ἡ χειροβομβὶς ἐξερράγη μὲ συνέπειαν νὰ μεταφερθοῦν καὶ οἱ δύο μικροὶ εἰς κακὴν κατάστασιν, εἰς τὸ Νοσοκομεῖον.

Ἄλλο σοβαρώτατον ἀτύχημα ἔλαβε χώραν πρὸ καιροῦ, κατὰ τὴν διάρκειαν στρατιωτικῆς ἀσκήσεως εἰς τὸ ὄρος Βόϊον, ὅπου ὁλόκληρος στρατιωτικὴ ὁμὰς ἐνέπεσεν εἰς παλαιὸν ναρκοπέδιον. Τὸ θλιβερὸν ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ φονευθοῦν ἀπὸ ἐκρήξεις παλαιῶν ναρκῶν οἱ ὑπολοχαγοὶ Α. Κιουσόπουλος καὶ Α. Ἰωαννίδης καὶ νὰ τραυματισθοῦν ἑπτὰ στρατιῶται. Ἀρκετοί, βεβαίως, θὰ ἐνθυμοῦνται καὶ τὸ τραγικὸν δυστύχημα τὸ ὁποῖον συνέβη τὴν 16-10-1952 εἰς Λούτσαν, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐφονεύθησαν ἀπὸ ἔκρηξιν παλαιᾶς νάρκης ὁ κινηματογραφιστὴς Δ. Κομίνης καὶ ἡ ἠθοποιὸς Ἀνθὴ Μηλιάδου.

5. Τὶ μέτρα πρέπει νὰ ληφθοῦν.

Διὰ νὰ σταματήσῃ αὐτὴ ἡ καθημερινὴ σχεδὸν ἄσκοπος θυσία ζωῆς καὶ αἵματος τόσων ἀθώων Ἑλλήνων καὶ μάλιστα παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουν τὸ μέλλον τῆς φυλῆς, δέον ν' ἀναληφθῇ μία προσπάθεια ἀνευρέσεως καὶ καταστροφῆς τοῦ παλαιοῦ πολεμικοῦ ὑλικοῦ.

Εἶχε βεβαίως γίνει καὶ παλαιότερον παρομοία προσπάθεια, ἀλλ' ἐλλείψει προφανῶς συστήματος ἀπέτυχεν. Καὶ τὴν ἀποτυχίαν της μᾶς τὴν μαρτυροῦν τὰ καθημερινῶς ἀναφερόμενα θύματα.

Ἄλλο μέτρον ἀποτελεσματικόν, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ληφθῇ, εἶναι νὰ κληθοῦν ἅπαντες οἱ πολῖται διὰ τοῦ τύπου καὶ ραδιοφώνου νὰ παραδώσουν εἰς τὰς πλησιεστέρας Ἀστυνομικὰς ἢ Στρατιωτικὰς Ἀρχάς, τυχόν, κατεχόμενα παρ' αὐτῶν παλαιὰ πυρομαχικά, χωρὶς νὰ γίνῃ ἔρευνα πῶς ἀπέκτησαν ἢ ποὺ ἀνεῦρον ταῦτα. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον τὰ περισσότερα θύματα σημειώνονται μεταξὺ τῶν παιδιῶν, θὰ ἦτο λίαν ἐπωφελὴς ἡ διαφώτισις τῆς μαθητιώσης νεολαίας, διὰ τῶν σχολείων, καθιερουμένης εἰδικῆς ὥρας διδασκαλίας. Διὰ τὸ μάθημα τοῦτο δύναται νὰ χρησιμοποιηθοῦν παλαιὰ πυρομαχικά, τῶν ὁποίων θὰ ἔχῃ γίνει προηγουμένως ἀπογόμωσις ὑπὸ ἁρμοδίας καὶ ὑπευθύνου Στρατιωτικῆς Ὑπηρεσίας.

Οὐχ' ἧττον, ὅμως, καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ δέον νὰ τύχουν ἀναλόγου ἐκπαιδεύσεως ὥστε νὰ δύνανται εὐκόλως ν' ἀναγνωρίζουν τ' ἀνευρισκόμενα εἰς ἀποθήκας ἢ οἰκόπεδα παλαιὰ πυρομαχικὰ καὶ μεριμνοῦν διὰ τὴν περισυλλογήν των. Δὲν εἶναι ὀλίγοι οἱ συνάδελφοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ὑπηρετήσει εἰς τὸ Στράτευμα καὶ συνεπῶς εἶναι ἀμύητοι εἰς παρόμοια πράγματα.

Ἄλλωστε, δὲν εἶναι πολὺ παλαιὰ ἡ περίπτωσις καθ' ἣν ἐξελήφθη ὡς ἐκρηκτικὸν μηχάνημα παλαιὰ μπαταρία αὐτοκινήτου, ἀνευρεθεῖσα ὑπὸ ἀστυνομικῶν εἴς τι οἰκόπεδον.

Διὰ νὰ καταπολεμηθῇ λοιπὸν τὸ κακόν, χρειάζεται γνῶσις τοῦ κινδύνου διότι κάποιον στρατιωτικὸν ἀξίωμα λέγει «κίνδυνος γνωστὸς εἶναι ἀκίνδυνος».

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΤΟΥΣΚΑ

Ο ΤΡΟΜΕΡΩΤΕΡΟΣ ΔΥΝΑΜΙΤΙΣΤΗΣ

'Ανατυπώσεις τῶν ἐφημερίδων
«ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ» καὶ «ΕΘΝΟΣ», Νοεμβρίου 1934

Διὰ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ μας δημοσιεύομεν τὴν ἀνατύπωσιν ἀνταποκρίσεως τῶν ἐφημερίδων «'Ακρόπολις» τῆς 12-11-1934 καὶ «"Εθνος» τῆς 14-11-1934 σχετικῶς μὲ τὴν πολύκροτον δίκην τοῦ ἀναρχικοῦ ΜΑΤΟΥΣΚΑ, τοῦ τρομεροῦ δυναμιτιστοῦ καὶ ἐκτροχιαστοῦ ἀμαξοστοιχιῶν. 'Ο Ματούσκα προσεπάθησε νὰ παρουσιασθῇ ὡς φρενοβλαβὴς καὶ ὡς ἐκτελῶν τὰ ἐγκλήματά του κατόπιν ὑποβολῆς ὑπνωτικῶν. 'Η διαδικασία ὅμως ἀπέδειξεν ὅτι τὰ τρομερὰ ἐγκλήματά του παρεσκεύασε ἐπιμελῶς καὶ τὰ ἐξετέλεσεν μὲ ἀπάθειαν καταπληκτικήν.

'Εφημερὶς «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ»

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ, 8 Νοεμβρίου.—Τὸ Κακουργιοδικεῖον τῆς Βουδαπέστης ἐνεφάνισε σήμερα ἕνα θέαμα πρωτοφανὲς διὰ τὰ δικαστικὰ χρονικά. 'Ο κατηγορούμενος Ματούσκα ἔσπευδε νὰ συμπληρώσῃ τὰς λεπτομερείας τῶν ἐγκλημάτων του, τὰ ὁποῖα ἀναφέρει τὸ κατηγορητήριον, μὲ ἕνα κυνισμὸν ποὺ κατέπληξε ὅλους, μὲ μίαν ἐγκληματικὴν ὑπερηφάνειαν, μ' ἕνα πάθος ἀφάνταστο. "Ετσι ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου δὲν εἶχε παρὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Ματούσκα διὰ νὰ διασαφίσῃ μίαν σκοτεινὴν πτυχὴν τῶν φοβερῶν ἐγκλημάτων του.

Καὶ ἀρχίζει ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος ἀφηγούμενος μὲ τὸν ἀνατριχιαστικὸν κυνισμόν του τὴν ἀνατίναξιν τῆς ταχείας Βασιλείας—Βερολίνου, ἐνῷ οἱ συγγενεῖς τῶν θυμάτων του μαυροφορεμένοι δὲν μποροῦν νὰ συγκρατήσουν τὰ δάκρυά των μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἀκούονται οἱ πνιγμένοι λυγμοί των. 'Ο πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τὸν καλεῖ νὰ ἰδῇ τὸ θέαμα αὐτὸ καὶ ὁ δυναμιτιστὴς ρίπτει ἕνα βλέμμα στὸ ἀκροατήριον καὶ ἔπειτα ὑποκλίνεται μὲ σεβασμόν!..

'Αρχίζει κατόπιν ν' ἀφηγῆται τὴν πρώτην ἀνατίναξιν :

—Εἶχα πάρει, λέγει ὁ Ματούσκα, μὲ μίαν διαυγῆ φωνήν, μαζί μου δύο σιδερένιους σωλῆνας μήκους δύο μέτρων καὶ γεμάτους ἀπὸ 3 κιλὰ δυναμίτιδα. Τοὺς ἐτοποθέτησα κατὰ μῆκος τῶν σιδηροτροχιῶν ἀπ' ἔξω. 'Ο καθένας ἀπ' τοὺς σωλῆνας ἦτο ἐφωδιασμένος μ' ἕνα μηχάνημα ἐκπυρσοκροτήσεως ἠλεκτρικόν, τὸ ὁποῖον εἶχα συνδέσει μὲ ἕνα διακόπτην μὲ σύρμα ψιλό, μήκους 300 μέτρων.

—Καὶ γιατὶ ὅλες αὐτὲς οἱ μανοῦβρες; τὸν ἐρωτᾷ ὁ πρόεδρος. 'Αφοῦ τὰ ἐκρηκτικὰ μέσα ποὺ μετεχειρίζεσθε ἐκρήγνυνται μὲ τὴν ἁπλῆν ἐπαφήν.

—Ναί, ἔχετε δίκαιον, ἀπαντᾷ μὲ ἀπάθειαν ὁ Ματούσκα. "Ετσι γίνεται, ὅπως τὸ λέτε, ἀλλ' ἡ πεῖρα μ' ἐδίδαξεν, ὅτι ἂν δὲν κατέφευγα εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς συνδυασμοὺς δὲν θὰ κατώρθωνα ν' ἀνατινάξω ὅλην τὴν ἀμαξοστοιχίαν, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀτμομηχανήν. Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν μποροῦσα νὰ ὑπολογίζω καὶ εἰς τὴν ἐκτροχίασιν, μετὰ τὴν ἀνατίναξιν...

"Οπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν αὐτὴν τοῦ Ματούσκα, σπανίως κατηγορούμενος ὠργάνωσε μὲ τόσον προμελετημένα μέσα τὸ ἔγκλημά του.

"Εχων λοιπὸν προετοιμάσει ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν τὸ ἔγκλημά του, μὲ δυὸ λόγια πάνοπλος εἰς καταχθόνια ἐγκληματικὰ «σύνεργα», φορεῖ μίαν κάσκαν, διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὰ ἐκρηκτικά μηχανήματά του. Καὶ ἡ κάσκα εἶναι ἐφωδιασμένη μὲ χονδρὴ βάτα ἐμπρὸς γιὰ τὰ μάτια καὶ στὰ πλάγια γιὰ τ' αὐτιά. 'Επίσης δένει τὸ στόμα του μὲ ἕνα μαντήλι καὶ μὲ τὴν περιβολὴν αὐτὴν περιμένει τὰ θύματά του.

—"Ητο ἡ ἐπέτειος τῶν γάμων μου, ἐξομολογεῖται.

Πράγματι ὁ δυναμιτιστὴς ἐξετέλει τὰς ἀποπείρας του εἰς ἡμέρας ἐπισήμους δι' αὐτόν! Τὴν πρώτην ἀνατίναξιν τοῦ Ἄνζμπαχ τὴν ἐξετέλεσε τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς του, τοῦ Ἁγίου Συλβέστρου, τὴν δευτέραν στὸ ἴδιον μέρος, στὰς 31 Ἰανουαρίου, τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων του, ὅταν συνεπλήρωσε δηλαδὴ τὸ τεσσαρακοστόν, καὶ τὴν τρίτην, τὴν ἐπέτειον τῶν γάμων του.

Ἡ φρικώδης ἀναμονὴ δὲν ὑπῆρξε μακρὰ δι' αὐτὸν κατὰ τὴν πρώτην ἀπόπειραν. Πέντε λεπτὰ μετὰ τὰς ἐγκληματικὰς προετοιμασίας του ἡ ταχεῖα τῆς Βασιλείας—Βερολίνου φαίνεται, μέσα στὴ νύχτα. Τὰ φανάρια τῆς ἀτμομηχανῆς φωτίζουν τὰς σιδηροτροχιάς. Μέσα στὰ βαγόνια οἱ ἐπιβάται ὄρθιοι μαζεύουν τὰς ἀποσκευάς των, γιατὶ τὸ τραῖνο πλησιάζει στὸ Βερολῖνον. Ἡ ἀτμομηχανὴ περνᾷ κοντὰ ἀπὸ τὶς βόμβες, ἔπειτα ἡ σκευοφόρος καὶ ἔπειτα τὸ ταχυδρομικὸ βαγόνι... Τὸ τραῖνο τρέχει μὲ ταχύτητα 70 χιλιομέτρων τὴν ὥραν... Τότε ὁ Ματούσκα μὲ μίαν καταπληκτικὴν ψυχραιμίαν ἀνοίγει τὸν ἠλεκτρικὸν διακόπτην καὶ πέφτει πρηνηδόν... Ἡ ἔκρηξις ἀντηχεῖ μ' ἕνα θόρυβον φρικιαστικόν, μέσα στὴ νύχτα... Ἕνα βαγόνι ἀνατινάσσεται, ἐνῷ δύο ἄλλα συγκρούονται μὲ ἀπίστευτον ἔντασιν. Καὶ ἡ ἀτμομηχανὴ ἐκτροχιάζεται. Παντοῦ ἀκούονται κραυγαὶ ἀγωνίας, οἰμωγαί, βογγητὰ πόνου, σπαρακτικαὶ ἐπικλήσεις.

Ὁ Ματούσκα ἐν τῷ μέσῳ τῆς φρουρᾶς του, παρακολουθεῖ τὴν διαδικασίαν.

Ὁ Ματούσκα ἐξακολουθεῖ ἀφηγούμενος μὲ τὴν ἰδίαν ἀπάθειαν πάντοτε :

—Ἐμεινα δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας πρηνηδόν. Ἄκουσα, ἐκύτταξα, ἔπειτα ἐπροχώρησα εἰς ἀπόστασιν διακοσίων μέτρων ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ τραῖνο, γιὰ νὰ καρφώσω σ' ἕνα κοντάρι τὴν διακήρυξίν μου.

Διακήρυξιν λέγει ὁ ἀπαίσιος ἄνθρωπος τὰς κατωτέρω λέξεις ποὺ εἶχε γράψει μὲ κόκκινη μπογιὰ καὶ γερμανιστὶ ἐπάνω σὲ μιὰ χιτλερικὴ ἐφημερίδα, στὸ «Ἀνγκριφ» :

—Νίκη! Νίκη! Νίκη! Ἀνατίναξις! Ἀνατίναξις! Ἀνατίναξις! Ἐπανάστασις! Ἐπανάστασις! Ἐπανάστασις!

Καὶ ἀφοῦ ἀνήρτησε τὸ ἀσυνάρτητον αὐτὸ πρόγραμμά του ὁ Ματούσκα, «εὐτυχὴς σὰν μιὰ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα», ὅπως λέγει ὁ ἴδιος, σπεύδει νὰ ἐξαφανισθῇ μέσα στὸ μεγάλο δάσος τῶν πεύκων, ποὺ περιβάλλει τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμήν. Καὶ τὰ ξημερώματα φθάνει στὸ Βερολῖνον, τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας εἶναι στὴ Βιέννη, εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του, ἀπ' ὅπου τὴν ἄλλην ἡμέρα διαβάζει στὰς ἐφημερίδας τοὺς αἱματηροὺς ἄθλους του.

Φθάνομε τώρα στὴν ἀπόπειρα, ποὺ ἀποκαλεῖ ὁ ἴδιος «μεγάλη ἐπιχείρησι», ἐκείνη ποὺ ἐστοίχισε τὸν θάνατον σὲ εἴκοσι τέσσαρα πρόσωπα. Δι' αὐτὴν ὅμως αἱ

ἐγκληματικαὶ προετοιμασίαι του εἶναι μεγαλύτεραι. Στὰς 4 Σεπτεμβρίου 1931 ὁ Ματούσκα ἔρχεται στὴ Βουδαπέστη. Ἐπὶ ἡμέρας προετοιμάζει τὰ καταχθόνια «σύνεργά» του. Καὶ τὸ βράδυ τῆς 7ης ἔρχεται στὴ γέφυρα τοῦ Τόρμπαζι. Ἐκεῖ ἔχει ἀποφασίσει νὰ κάμῃ τὴν «μεγάλη ἐπιχείρησι»! Παρακολουθεῖ ἐν τῷ μεταξὺ τὴν κυκλοφορίαν τῶν τραίνων, σημειώνει καταλεπτῶς τὰ δρομολόγιά των... Στὰς 10.42′ ἕνα τραῖνον, προερχόμενον ἀπὸ τὸ Γρὰτζ, δὲν τὸν... συγκινεῖ! Στὰς 11 περνᾷ μία ἐμπορικὴ ἁμαξοστοιχία... Μεσάνυχτα καὶ 9′ περνᾷ ἡ ταχεῖα Βουκουρεστίου—Ὀστάνδης. Ἡ καλὴ ὥρα!... Βαγόνια πολυτελείας, βαγκὸν-λί, βαγκὸν-καμπίνες περνᾶνε ἀπὸ μπροστά του... Τὸ ὅραμα τῆς πολυτελείας τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ ξυπνᾷ βιαιότερα τὰ ἐγκληματικὰ ἔνστικτα... Αὐτὴν τὴν ἁμαξοστοιχίαν ἐδιάλεξεν ὁ ἀπαίσιος ἄνθρωπος, γιὰ ν' ἀνατινάξῃ!... Παραμερίζει σ' ἕνα πρόχειρο κρυψῶνα κάτω ἀπ' τὴ γέφυρα καὶ περίμενε ἐπὶ ἡμέρας τὴν κατάλληλη στιγμή, τρεφόμενος μὲ ψωμὶ καὶ σαλτσισότα. Κάθε ἡμέρα ἀπ' αὐτὲς ὁ μυστηριώδης «Λεὸ» ἐμφανίζεται ντυμένος μὲ ἐνδύματα χωρικοῦ... Ἡ ἐμφάνισίς του, τὸ βασανιστικὸ γιὰ τὸν Ματούσκα ὅραμά του τὸν ἀναστατώνει!

Τελειοποιεῖ λοιπὸν τὸ αὐτόματον ἐκρηκτικὸν μηχάνημα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν ἐπιβραδυνθῇ ἡ ἔκρηξις, ὅπως λέγῃ μὲ κυνικὴν ἀπάθειαν.

Κατὰ σύστασιν τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου ὁ Ματούσκα σκιτσάρει τὸ καταχθόνιον ἐκκρηκτικὸν μηχάνημά του. Καὶ φαίνεται ὑπερήφανος γι' αὐτό, τὴν στιγμὴν ὅπου βλέπει, ὅτι ὅλοι θέλουν νὰ τὸ ἰδοῦν!...

Τὴν ἑσπέραν τῆς 12ης Σεπτεμβρίου ἔχει τοποθετήσει ὅλα τὰ σύνεργά του στὰς σιδηροτροχιάς. Ἔχει σημειώσει τὴν ἀκριβῆ ὥραν ποὺ πρόκειται νὰ περάσῃ τὸ τραῖνο, ἐπιθεωρεῖ, διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν τοποθέτησιν τῶν μηχανημάτων του καὶ περιμένει τὸ τραῖνο...

—Κατειχόμην, λέγει ὁ ἀπαίσιος ἄνθρωπος, ἀπὸ ἀγωνίαν, μὴ τυχὸν ἡ ἀνατίναξις ἀποτύχῃ!...

Τὸ ἔγκλημά του ὅμως «ἐπιτυγχάνει». Καὶ μέσα στὴν βροχερὴν νύκτα ὑψώνονται ἡ πύρινες γλῶσσες ἀπὸ τὴν πυρκαϊὰν ποὺ προῆλθεν ἀπὸ τὰ βαγόνια, τὰ ὁποῖα ἔπεσαν μέσα στὴν χαράδραν!... Τὰ σπαρακτικὰ βογγητὰ τῶν ἀτυχῶν ἐπιβατῶν τὸν μεθοῦν ἀπὸ ὑπερηφάνειαν!... Ἡ «μεγάλη ἐπιχείρησις» ἐπῆγε καλά!...

Ἐφημερὶς «ΕΘΝΟΣ»

Τί εἶναι ὁ Σύλβεστρος Ματούσκα, ποὺ δικάζεται τώρα ὑπὸ τοῦ κακουργιοδικείου τῆς Βουδαπέστης, διότι ἀνετίναξε τὸ ἐξπρές, τὸ ὁποῖον ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὴν Οὐγγρικὴν πρωτεύουσαν κατὰ τὰ μεσάνυχτα τῆς 12ης Σεπτεμβρίου 1931 διὰ τὴν Βιέννην, ἀλλὰ δὲν ἔφθασεν ἐκεῖ, ἐφ' ὅσον κατεκρημνίσθη εἰς βάραθρον 24 μέτρων μαζὶ μὲ τὴν σιδηρὰν γέφυραν τοῦ Μπία Τόρμπαγι; Τί συμφέρον εἶχεν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ στείλῃ εἰς τὸν ἄλλον κόσμον 22 ὁμοίους του μὲ τὴν βόμβαν ποὺ ἐτοποθέτησεν εἰς τὰς σιδηροτροχιὰς γεμάτην ἀπὸ «ἐκραζίτιδα» καὶ πικρικὸν ὀξὺ καὶ νὰ διαπράξῃ δύο ἀκόμη ἀποπείρας, μίαν εἰς τὸ Γιούτερμποκ τῆς Γερμανίας καὶ μίαν ἄλλην εἰς τὸ Ἄνσπαχ τῆς Αὐστρίας; Πῶς αὐτὸς ὁ πρώην δημοδιδάσκαλος καὶ κατόπιν ἐπιχειρηματίας, ὁ εὐϋπόληπτος πολίτης, ὁ πιστὸς Καθολικός, ὁ καλὸς οἰκογενειάρχης, ποὺ ἀγαποῦσε τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν κόρη του, διέπραξε τέτοια ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα ὠργάνωσε συστηματικά, ψύχραιμα, μὲ σατανικὴν λεπτολογίαν; Οἱ δικασταὶ τῆς Βουδαπέστης εὑρίσκονται ἐνώπιον ἀλύτου αἰνίγματος, ὅπως οἱ συνάδελφοί των τῆς Βιέννης, ποὺ κατεδίκασαν ἤδη τὸν Ματούσκα εἰς πολυετῆ εἱρκτὴν διὰ τὴν ἀπόπειραν τοῦ Ἄνσπαχ καὶ ὅπως ὅλοι οἱ ἀστυνομικοί, ἀνακριταί, ψυχίατροι κλπ., ποὺ ἠσχολήθησαν μὲ τὴν ἀπίστευτον περίπτωσίν του. Ἂν τὴν ἐνεφάνιζεν εἰς κανένα ἔργον του ὁ Ἔντγκαρ Οὐάλλας, ὅλοι θὰ ἔλεγαν ὅτι ὁ μακαρίτης μυθιστοριογράφος τὸ παραξηλώνει εἰς ἀπιθανότητα. Καὶ ὅμως ὁ Ματούσκα ὑπάρχει μὲ σάρκα καὶ μὲ ὀστᾶ καὶ καλεῖται νὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεών του εἰς τὴν Δικαιοσύνην, πρὸς τοὺς

λειτουργοὺς τῆς ὁποίας δίδει μαθήματα ψυχικῶν ἐπιστημῶν καὶ θεολογίας...

Φαίνεται περίεργον πὼς ὁ Λουΐτζι Πιραντέλλο, ὁ Ἰταλὸς δραματουργός, ποὺ ἔλαβεν ἐφέτος τὸ βραβεῖον Νόμπελ διὰ τὴν φιλολογίαν, δὲν ἠσχολήθη ἀκόμη μὲ τὸν Ματούσκα. Ἀληθῶς ὁ Οὐγγρος δυναμιτιστὴς δικαιολογεῖ τὴν «θέσιν» τοῦ Πιραντέλλο, ὅτι κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀποφανθῇ θετικὰ ποῦ τελειώνει ἡ πραγματικότης καὶ ποῦ ἀρχίζει τὸ βασίλειον τῆς φαντασίας καὶ ὅτι ἡ γραμμὴ ποὺ χωρίζει τὴν τρέλλα ἀπὸ τὴν φρονιμάδα εἶναι δυσδιάκριτος, τόσον ὥστε νὰ συγχύζωνται διαρκῶς τὰ ὅρια. Ἂν ὁ Ματούσκα δὲν εἶναι τρελλός, πάντως κατορθώνει νὰ τὸν ὑποκρίνεται εἰς τὴν ἐντέλειαν καὶ τοῦτο ἐπὶ ἔτη, ἀφ' ὅτου συνελήφθη μετὰ τὴν ἀπόπειραν τοῦ Μπία Τόρμπαγκι. Εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον τῆς Βουδαπέστης παίζει τὸν ρόλον του θαυμάσια.

Εἰσήχθη ἁλυσσόδετος εἰς τὴν αἴθουσαν. Μιὰ χονδρὴ μαύρη ἁλυσσίδα, βάρους πολλῶν χιλιογράμμων, συνέδεε τοὺς καρποὺς τῶν χεριῶν του μὲ τοὺς ἀστραγάλους του, σύμφωνα μὲ τὰ κρατοῦντα ἐν Οὐγγαρίᾳ. Μέσα εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ ἀφῃρέθησαν τὰ δεσμά, τὰ ὁποῖα ὅμως πάλιν τοῦ ἐφηρμόσθησαν, προσωρινῶς πρὸς τιμωρίαν, διότι ἠὐθαδίασε, ἰσχυρισθεὶς ὅτι ἔσφαλε τὸ Οὐγγρικὸν ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν μὴ ἐπιβεβαιῶσαν τὴν ἀπονομὴν πολεμικοῦ παρασήμου εἰς αὐτόν, ὅπως ἐπέμεινεν ὁ ἴδιος.

Ὁ Ματούσκα τὴν ἡμέραν τῆς συλλήψεώς του ἐν Βιέννῃ.

Ἀφηγήθη τὴν ζωήν του, τὴν δρᾶσιν του κατὰ τὸν πόλεμον, τὰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις του, τὰς ἐπινοήσεις του, ὅπως ἡ τοῦ «Κρασιοῦ τῆς Τίγρεως». Ὁ Ματούσκα εἶχεν ἐπινοήσει... μόνον τὸ ὄνομα, χτυπητόν, ποὺ νὰ κάμνῃ ἐντύπωσιν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἐπῆλθε. Τοῦ ἐστάλησαν παραγγελίαι καὶ τότε μόνον ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ φτιάσῃ καὶ τὸ κρασί. Κατεσκεύασεν ἕνα ποτὸν ἐντελῶς ἀνούσιον διὰ τὸ ὁποῖον λίγο ἔλειψε νὰ τὸν δείρουν οἱ καταναλωταί...

Κατόπιν ἀφηγήθη πῶς τοῦ ἔγινεν ἡ «ἀποκάλυψις» τῆς ἀποστολῆς του ν' ἀνατινάζῃ τραῖνα. Τὸ 1930 ἐπῆγε μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκά του εἰς τὸ χωριό του, ὅπου ἐχρημάτισε δημοδιδάσκαλος καὶ τὸ ὁποῖον μετὰ τὸν πόλεμον περιῆλθεν εἰς τὴν Γιουγκοσλαυΐαν. Οἱ συγχωριανοί του τὸν ὑπεδέχθησαν ἐγκαρδίως. Τὸν εἶχαν γνωρίσει ἀπὸ παιδάκι καὶ κατόπιν ταπεινὸν καὶ ἄσημον. Τώρα ἐπανήρχετο σπουδαῖος ἐπιχειρηματίας. Ἡ Κοινότης τοῦ παρέθεσε γεῦμα. Ὁ Ματούσκα παραήπιε καὶ ὅταν ἐπῆγε νὰ πλαγιάσῃ, εὑρῆκεν ἐπάνω στὸ κρεβάτι του, τὸν «Λεό». Ὁ «Λεὸ» αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ κακός του δαίμων, τὸ πνεῦμα ποὺ τοῦ ὑπέβαλε τὴν ἰδέαν νὰ ἀνατινάζῃ τὰ τραῖνα.

—Ἦταν ξαπλωμένος, εἶπεν ὁ Ματούσκα καὶ μὲ κύτταζε μέσα στὰ μάτια. Τὸν ρώτησα τὶ ἤθελε. Μοῦ ἀπήντησε: «Πρέπει νὰ γίνῃς ἔνδοξος εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Νὰ κάμῃς τὴν γῆν νὰ τρέμῃ καὶ τοὺς αἰῶνας νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὸ ὄνομά σου. Πρέπει νὰ ὀργανώσῃς ἀνατινάξεις τραίνων. Νὰ μὴ λυπηθῇς κανένα, γιὰ τίποτε! Θὰ μιλοῦν γιὰ σένα, ὅπως καὶ γιὰ τὸν Λέοντα Τρότσκυ, ποὺ ἤρχισε μὲ ἀνατινάξεις τραίνων (ἐπὶ τσαρικοῦ καθεστῶτος) καὶ εἰς τὸ τέλος ἐκυριάρχησεν εἰς τὴν χώραν

του...». «Μά, παρετήρησα, ὁ Τρότσκυ εἶναι κομμουνιστής». Ἐκεῖνος μοῦ ἀπήντησε : «Καὶ σὺ θὰ ἱδρύσῃς τὸ Κομμουνιστικὸν Χριστιανικὸν κόμμα». Πάλιν τὸν ἠρώτησα : «Ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω; Ἀπὸ τὴν ἵδρυσιν τοῦ κόμματος ἢ ἀπὸ τὰς ἀνατινάξεις;». «Ν' ἀρχίσῃς καὶ τὰ δυὸ μαζί!» μοῦ ἀπήντησεν ὁ «Λεό».

Ὁ «Λεὸ» αὐτός, κατὰ τὸν Ματούσκα, δὲν εἶναι ἕνας ἁλλὰ ἔχει πολλὲς ὑποστάσεις. Τὸν συνήντησε καὶ προηγουμένως καὶ εἰς ἄλλας περιστάσεις τῆς ζωῆς του, ὑπὸ μορφὰς διαφόρων ἀνθρώπων, ποὺ ἐνεσάρκωναν τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ.

—Ἀρχικῶς, εἶπεν ὁ Ματούσκα, μὲ προώριζαν γιὰ παππᾶ, κάποιο ὅμως «κακὸ πνεῦμα τῆς νεότητός μου» μὲ ἐμπόδισε καὶ μ' ἔκανε ἐγκληματία. Ἔτσι ἐξέπεσα ἀπ' τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ.

Παρὰ τὰς ἐρωτήσεις τοῦ προέδρου, ὁ Ματούσκα δὲν ἠθέλησε νὰ διευκρινίσῃ τὸ σημεῖον αὐτό. Ὁπωσδήποτε—συνέχισε—μπόρεσε νὰ νικήσῃ αὐτὸν τὸν πρῶτον «Λεό», γιατὶ κατώρθωσε νὰ γίνῃ μαθητὴς καλλίτερος ἀπ' αὐτόν. Ὁ Σατανᾶς ὅμως δὲν τὸν ἄφισεν ἥσυχο. Ἀργότερα ἔβαλε νὰ τὸν συναντήσῃ στὴν Βουδαπέστη ἕνας ἄλλος «Λεό», κάποιος ὁραματιστὴς καὶ μαγνητιστής.

—Θὰ ἦταν κάποιος ἀγύρτης! τὸν διέκοψεν ὁ πρόεδρος.

Ὁ Ματούσκα ὅμως ἐξηγέρθη :

—Ἦταν πρώτης τάξεως ἄνθρωπος, ἐξήγησε. Παράξενος βέβαια, ἀλλὰ ἐξαιρετικός. Τὸν γνώρισα στὸ διδασκαλεῖο, (σημ. Ὁ Ματούσκα, ὅπως ἀνεφέραμεν παραπάνω, ἄρχισε τὴν σταδιοδρομίαν του ὡς δημοδιδάσκαλος) ὅταν ἤμουν 17 ἐτῶν. Τότε ὠργανώθη μιὰ πνευματιστικὴ ἑσπερίς. Ὁ «Λεὸ» ἔκανε διάφορες ταχυδακτυλουργίες μὲ τραπουλόχαρτα, ἀνακάλυψε μιὰ καρφίτσα τὴν ὁποίαν ἔκρυψα ἐγὼ κάπου. Ὁ «Λεὸ» μοῦ εἶπε: «Εἶσαι καλὸ παιδὶ καὶ θὰ γίνῃς μεγάλος ἄνθρωπος!» Σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔγινεν ὁ ρυθμιστὴς τῶν πράξεών μου. Γιὰ νὰ καταλάβετε τὶ σπουδαῖος ἦταν, σᾶς λέγω τὸ ἑξῆς : Ἔβαλε ἕνα χωριατόπουλο καὶ τοὔρριξε δυὸ σφαῖρες μὲ περίστροφο στὴν καρδιά. Ἔβαλα τὸ χέρι μου νὰ δῶ τὶς πληγὲς καὶ βρῆκα στὸ στῆθός του, στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς, ἕνα μικρὸ στεφάνι ἀπὸ τριαντάφυλλα. Τὸν λάτρευα, μὰ ἀσφαλῶς τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦταν ὁ σατανᾶς προσωποποιημένος...

Ἀπεδείχθη ὅτι πράγματι τότε εἰς τὸ διδασκαλεῖον τῆς Βουδαπέστης ὑπῆρχεν ἕνας συμμαθητὴς τοῦ Ματούσκα, ὀνόματι Λεὸ Γκασπάρ, ποὺ διεκρίνετο διὰ τὴν ἀμέλειάν του.

Τὸν τρίτο «Λεὸ» ὁ Ματούσκα συνάντησε σ' ἕνα χωριὸ ὅπου ἦταν δάσκαλος. Ὁ «Λεὸ» αὐτὸς τὸν ἐξώθησε σὲ ἐγκλήματα, διὰ τὰ ὁποῖα ὁ δυναμιτιστὴς δὲν ἠθέλησε νὰ πῇ τίποτα. Ὁ τέταρτος ἦταν ἕνας Βιεννέζος, ὀνόματι Σαμπένσκη, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβη διάφορα διπλώματα εὑρεσιτεχνίας, ἀλλὰ ἠμπόδισε τὸν Ματούσκα νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς διπλώματα γιὰ δικές του ἐφευρέσεις. Ὁ πέμπτος «Λεὸ» ἦταν κάποιος Αὐστριακὸς ἀπόφοιτος τῶν φυλακῶν, ὀνομαζόμενος Στάϊν.

—Ποιὸς σὲ ἐξώθησε νὰ διαπράξῃς τὶς ἀπόπειρες κατὰ τῶν τραίνων; ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος.

—Ὁ «Λεὸ» τῆς Βουδαπέστης, ἀπάντησε σοβαρώτατα ὁ Ματούσκα. Μαζὶ μ' αὐτὸν πέρασα ἀρκετὰ χρόνια στὸ διδασκαλεῖο. Αὐτὸς ἦταν ὁ ἰσχυρότερος ἀπ' ὅλους καὶ ρύθμιζε τὴ ζωή μου. Ὁ πρόεδρος ἔχασε τὴν ὑπομονή του :

—Τί παραμύθια εἶν' αὐτά, ποὺ μᾶς διηγεῖσαι; τὸν ἀποπῆρε ὠργισμένος. Τί νόμισες πὼς εἶναι τὸ δικαστήριο;

Ἦρθε τότε ἡ σειρὰ τοῦ Ματούσκα νὰ ἐξεγερθῇ.

—Δὲν λέγω παρὰ μόνο τὴν ἀλήθεια, τόνισε.

—Πιστεύεις στὰ πνεύματα; τὸν ρώτησε ὁ πρόεδρος.

—Ναί, ἀπάντησε ὁ κακοῦργος. Ἂν ὑπάρχῃ Θεός, θὰ ὑπάρχῃ καὶ σατανᾶς. Ἐπαναλαμβάνω πὼς δὲν σᾶς διηγοῦμαι καθόλου παραμύθια. Δὲν ἐπιτρέπω ν' ἀρνῆται τὸ δικαστήριό σας τὴν ὕπαρξι τοῦ Θεοῦ!... Βλέπω δὲ ὅτι δυστυχῶς μέσα στὴν αἴθουσα δὲν ὑπάρχει ὁ Ἐσταυρωμένος...

—Πρόσεχε, τὸν ἀπείλησε ὁ πρόεδρος, γιατὶ θὰ διατάξω νὰ σοῦ ξαναβάλουν τὰ δεσμά! Ὁ Ματούσκα συμμαζεύθηκε κάπως.

Συμπληρώνων τὴν ἀφήγησίν του ὁ δυναμιτιστὴς ἐτόνισεν ὅτι μετανοεῖ διὰ τὰ ἐγκλήματά του καὶ ὅτι λυπεῖται διὰ τὰ θύματά του.

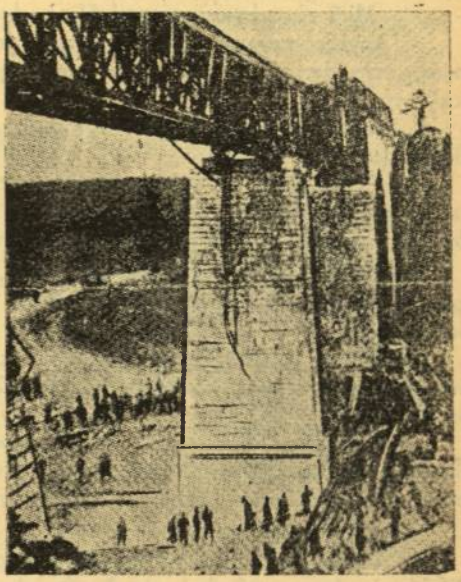
Ὅταν ἡ ἀποδεικτικὴ διαδικασία ἔφθασεν εἰς τὴν ἀπόπειραν τοῦ Μπία Τόρμπαγκι, διὰ τὴν ὁποίαν δικάζεται τώρα εἰς τὴν Βουδαπέστην, ἡ συνεδρίασις τοῦ δικαστηρίου μετεβλήθη εἰς θεατρικὴν παράστασιν. Εἰς τὴν αἴθουσαν παρίσταντο ὡς μάρτυρες οἱ χῆρες καὶ τὰ ὀρφανὰ ἐκείνων ποὺ σκοτώθησαν κατὰ τὴν ἀνατίναξι τοῦ τραίνου. Τὰ ἀτυχῆ γυναικόπαιδα ἔκλαιαν μὲ δυνατοὺς λυγμούς.

—Τὶ αἰσθάνεσαι, ρώτησε ὁ πρόεδρος τὸν Ματούσκα, ποὺ βλέπεις τὰ θύματά σου αὐτὰ καὶ τ' ἀκοῦς νὰ θρηνοῦν;

Ὁ Ματούσκα ἄρχισε νὰ κλαίῃ κι' αὐτὸς γοερῶς, μεταξὺ δὲ τῶν λυγμῶν του ἀπήντησε : —Δὲν ἤθελα ἀνθρώπινα θύματα! Θὰ προσευχηθῶ γιὰ τοὺς νεκρούς!

Ὁ πρόεδρος τὸν διέκοψε μὲ ὀργήν:

—Μὴ βλασφημῇς! τοῦ φωνάζει. Νὰ σεβασθῇς τὸν περίβολον ὅπου εὑρίσκεσαι.' Ενῷ ἔγινες αἰτία νὰ σκοτωθοῦν 22 ἄνθρωποι, ἔσπευσες ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπόπειραν ν' ἀναμιχθῇς μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν, ποὺ διεσώθησαν γιὰ νὰ νομισθῇ ὅτι καὶ σὺ ταξίδευες μὲ τὸ τραῖνο. Γιὰ νὰ ἐμφανισθῇς μάλιστα καλλίτερα ὡς θῦμα, αὐτοετραυματίσθηκες μὲ τὸν σκοπὸ νὰ ζητήσῃς ἀποζημίωσι ἀπὸ τὴν Σιδηροδρομικὴν Ἑταιρεία.

Ἡ σιδηροδρομικὴ γέφυρα τοῦ Μπία Τόρμπαγκι, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἡ βόμβα τοῦ Ματούσκα ἐκρήμνισεν εἰς βάθος 25 μέτρων τὸ ἑξπρὲς Βουδαπέστης—Βιέννης.

Ὁ Ματούσκα ὁ ὁποῖος σημειωτέον ἡτοιμάζετο ν' ἀνατινάξῃ ἀντὶ τῆς γεφύρας τοῦ Μπία—Τόρμπαγκι μίαν ἄλλην μεγάλην σιδηροδρομικὴν ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, ἀναφέρεται πάλιν εἰς τὸν «Λεὸ» καὶ βεβαιοῖ ὅτι ἤθελε ν' ἀνατινάξῃ ἕνα φορτηγὸ τραῖνο καὶ ὄχι τὸ ἑξπρὲς Βουδαπέστης—Βιέννης. Διὰ τεχνικοὺς ὅμως λόγους τὸ φορτηγὸν ἐσταματήθη κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαδρομῆς διὰ ν' ἀφίσῃ νὰ περάσῃ τὸ ἐπιβατικόν. Ἐξακριβοῦται ὅτι πράγματι ἔτσι εἶχε συμβῆ.

Ὁ Ματούσκα ἀρνεῖται ὅτι ἐσκόπευε νὰ λῃστεύσῃ τὸ ταχυδρομεῖον τοῦ καταστραφέντος τραίνου καὶ τὰ θύματα κι' ἐπαναλαμβάνει διὰ πολλοστὴν φορὰν ὅτι δι' ὅλα φταίουν οἱ διάφοροι «Λεό», οἱ κακοί του δαίμονες, μεταξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνει τὴν φορὰν αὐτὴν καὶ τὸν Λέοντα Τρότσκυ!...

—Ὁ σατανᾶς, προσθέτει, δούλευε ἐναντίον μου!

Τὴν ἐπομένην τῆς συνεδριάσεως αὐτῆς νέον μακάβριον γλέντι : ἐπιδεικνύονται εἰς τὸν κατηγορούμενον διάφοροι φωτογραφίαι τῆς καταστροφῆς τοῦ Μπία Τόρμπαγκι, βαγόνια τσακισμένα, πτώματα παραμορφωμένα. Ὁ Ματούσκα ξεσπᾷ σὲ διάτορον θρῆνον μὲ λυγμούς.

—Καὶ ὅμως, παρατηρεῖ ὁ πρόεδρος, ὅταν σὲ συνέλαβαν στὴν Βιέννη καὶ σοῦ ἔδειξαν αὐτὲς τὶς φωτογραφίες, ἐγέλασες.

—Ἔκαμα πολὺ κακά, ἀπαντᾷ ὁ Ματούσκα. Θὰ προσευχηθῶ. Τί μοῦ μένει ἄλλο νὰ κάμω ;

Ὁ πρόεδρος διαβάζει τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης τοῦ Ματούσκα, ποὺ ἔγινε πρὸ τριετίας εἰς τὴν Βιέννην, καὶ ὑπενθυμίζει ὅτι τότε ὁ Ματούσκα εἶχε πῆ ὅτι ἤθελε νὰ πέσῃ εἰς τὸν Δούναβιν κατὰ διαταγὴν τοῦ «Λεό».

—Ἀντὶ τούτου ὅμως, προσθέτει εἰρωνικῶς ὁ πρόεδρος, ἔπεσες μέσα σὲ μιὰ μπανιέρα, ἀφοῦ ἔκαμες χαμάμ...

—Πραγματικῶς, διαπιστώνει ὁ Ματούσκα, ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο...

—Αὐτὸς ὁ «Λεό», γιὰ τὸν ὁποῖον τόσον λόγο μᾶς κάνεις, εἶναι ἀρκετὰ πρόσφατη ἐπινόησίς σου, παρατηρεῖ ὁ πρόεδρος.

—Μοῦ εἶχε ἀπαγορεύσῃ ὁ ἴδιος νὰ μιλῶ γι' αὐτόν, ἀπαντᾷ ὁ Ματούσκα.

Ἀρχίζει πάλιν ἡ συζήτησις περὶ τοῦ Λεό. Ὁ Ματούσκα λέγει ὅτι πρὶν διαπράξῃ τὴν ἀπόπειραν τὸν εἶχεν συναντήσῃ εἰς τὴν Βουδαπέστην καὶ συνωμίλησε μαζί του.

—Περίεργον, παρατηρεῖ ὁ πρόεδρος αὐτὸς ὁ «Λεὸ» εὑρίσκεται πάντοτε ὅπου θέλεις καὶ ὅταν θέλεις.

—Ὅπου καὶ ὅταν θέλῃ ἐκεῖνος! ἐπιμένει ὁ Ματούσκα. Ὑπεύθυνος γιὰ τὴν μοῖρά μου εἶναι αὐτὸς ἑκατὸ τοῖς ἑκατό. Τώρα ὅμως ποὺ ἔμαθα ὅτι καὶ ὁ Τρότσκυ ὀνομάζεται Λέων, ἔχω πεποίθησιν ἑκατὸν πενῆντα τοῖς ἑκατό.

—Εἰς τὴν Βιέννην εἶπες ὅτι σοῦ ἔφερε ἕνα σκίτσο. Μπορεῖ ἕνα φάντασμα νὰ φέρῃ σκίτσα ; Καὶ πῶς βρῆκες ἕνα σκίτσο στὴν τσέπη σου, ποὺ ἐξηγοῦσε πῶς θὰ ἔκανες τὴν ἀπόπειρα, μαζὶ μὲ μιὰ ἀγγλικὴ τανάλια γιὰ τὸ ξεβίδωμα τῶν τροχιῶν.

—Τότε ὁ «Λεὸ» θὰ εἶναι πραγματικὸ πρόσωπο ποὺ ζῇ, ἀπαντᾷ ὁ Ματούσκα καὶ προσθέτει ὅτι τὸν συνώδευε κάποτε ὡς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, χωρὶς ποτὲ νὰ μπῇ μέσα, ὅτι ἦταν ἄνθρωπος 55 ἐτῶν, παντρεμένος, σοβαρὸς καὶ θεοφοβούμενος.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς «Λεὸ» αὐτοὺς ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τὰς ἑξῆς συνθήκας : κατὰ διαταγὴν τοῦ προέδρου μετεφέρθη εἰς τὴν αἴθουσαν ἕνα μεγάλο «πανὼ» ποὺ παρίστανε ἕνα ἄνθρωπον ψηλὸν καὶ ἀδύνατον.

—Αὐτὸς εἶναι ὁ «Λεό!» φώναξε ὁ Ματούσκα, καὶ ἐσηκώθη ἀμέσως ὄρθιος.

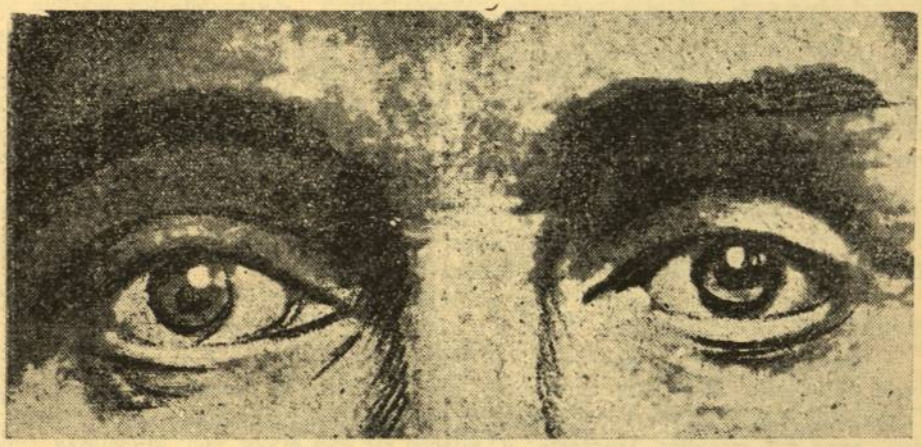
Ἀπεκαλύφθη τότε τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ «πανὼ» ποὺ ἔφερε τὸ ὄνομα «Λεό». Τὸ πανὼ εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὸν διευθυντὴν ἑνὸς ἱπποδρομίου, ὁ ὁποῖος ἐξητάσθη ὡς μάρτυς καὶ κατέθεσεν ὅτι ἐγνώρισε κάποιον ὑπνωτιστὴν ὀνόματι Γιάνος Κίς, διὰ τὸν ὁποῖον ὑποθέτει ὅτι εἶναι ὁ «Λεό». Ὁ ὑπνωτιστὴς αὐτὸς ἦτο ἀρχικῶς «ἀρτίστας», ὁ ὁποῖος κατώρθωνε νὰ σταματᾷ σφαίρας ριφθείσας διὰ περιστρόφου. Βραδύτερον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ἔγινεν ὑπνωτιστὴς καὶ ἐξήσκει τὸ ἐπάγγελμά του μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν ποὺ εἶχαν ἀποστρατευθῆ διὰ λόγους ὑγείας, ὅπως εἶχε συμβῆ μὲ τὸν Ματούσκα, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους κατεστράφησαν ἐξ αἰτίας τοῦ ὑπνωτιστοῦ. Ὁ Ματούσκα ἐπεβεβαίωσε τὴν κατάθεσιν, μὲ τὴν προσθήκην ὅτι ὁ «Λεὸ» αὐτὸς τοῦ ἐπρότεινε νὰ γίνῃ συνεταῖρός του καὶ τοῦ ἐδίδαξε διάφορα «τρύκ», ἰδίως μὲ τραπουλόχαρτα· ἐπειδὴ ὅμως ὁ Ματούσκα δὲν ἦτο καλὸ μέντιουμ δὲν ἐπραγματοποιήθη ἡ συνεργασία. Ὁ συνήγορος τοῦ Ματούσκα δόκτωρ Λεβάϊ ἐζήτησε νὰ ἐξετασθῇ ἕνας ἄλλος μάρτυς, ὁ ὁποῖος ἀντιθέτως βεβαιώνει τὰ ἑξῆς : Ὁ Γιάνος Κὶς ὑπνώτισε κάποτε τὸν Ματούσκα εἰς τὸ «Καφὲ Νιοῦ Γιὸρκ» τῆς Βουδαπέστης καὶ κατόπιν εἶπε : «Μὲ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ἂν ἤθελα, θὰ μποροῦσα ν' ἀνατινάξω στὸν ἀέρα τὴν Βουλή. Τόσα χρόνια κάνω τὸν ὑπνωτιστὴ καὶ ποτὲ δὲν συνήντησα τέτοιο ἐξαιρετικὸ μέντιουμ». Δυστυχῶς ὁ Κὶς δὲν μπορεῖ νὰ κλητευθῇ ὡς μάρτυς καὶ ὁ ἴδιος, διότι ἔχει πεθάνη πρὸ τετραετίας, πρὶν δηλαδὴ ἀρχίσῃ ἡ δυναμιτιστικὴ δρᾶσις τοῦ μαθητοῦ του...

Ἡ ὑπεράσπισις προσπαθεῖ νὰ ἐμφανίσῃ τὸν Ματούσκα ὡς φρενοβλαβῆ, μο-

λονότι ὁ ἴδιος διαμαρτύρεται ὅταν ἀκούῃ εἰς τὸ δικαστήριον νὰ ὑποστηρίζεται τοῦτο. Ἀντιθέτως ἕνας ἀπὸ τοὺς κορυφαίους ψυχιάτρους τῆς Βουδαπέστης, παρακολουθήσας τὴν δίκην, βεβαιοῖ ὅτι ὁ Ματούσκα ὑποκρίνεται θαυμάσια καὶ ὅτι εἶναι ἀπολύτως ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του. Ἡ 15έτις κόρη τοῦ Ματούσκα, ποὺ ἔφθασεν ἀπὸ τὴν Βιέννην, ὅπου κατοικεῖ μαζὶ μὲ τὴν μητέρα της, εἰς τὴν Βουδαπέστην καὶ ἐνεργεῖ διὰ νὰ ἐξετασθῇ ὡς μάρτυς, προσελθοῦσα εἰς τὰ γραφεῖα μιᾶς ἐφημερίδος ἐδήλωσεν ὅτι ὁ πατέρας της ἐφέρετο πάντοτε πολὺ καλὰ καὶ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὴν μητέρα της καὶ ὅτι κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ τὰς καταστήσῃ εὐτυχεῖς.

—Δὲν εἶναι ἔνοχος! προσέθεσεν. Εἶναι ἁπλῶς ἀσθενής. Θέλουν νὰ τὸν ἐμφανίσουν ὡς κομμουνιστήν, χωρὶς νὰ εἶναι. Τώρα ποὺ ὅλοι τὸν ἔχουν ἐγκαταλείψει, νοιώθω πὼς τὸν ἀγαπῶ διπλᾶ παρὰ πρῶτα...

Ὁ ἴδιος εἰς μίαν ἐπιστολήν του, ποὺ ἀνεγνώσθη ἐπ' ἀκροατηρίου, γραμμένην εἰς τὴν φυλακήν, λέγει : «Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε ἂν θέλετε νὰ δῆτε μίαν ψυχὴν ἀληθινὰ ἀλτρουϊστικήν. Πάντοτε ἔδιδα πολλὰ στοὺς φτωχοὺς καὶ στοὺς ἐπαί-

Τὰ μάτια τοῦ ὑπνωτιστοῦ Γιάνος Κὶς ἢ «Λεό», περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Ματούσκα ἰσχυρίζεται ὅτι ὑπῆρξεν ὁ κακὸς δαίμων ποὺ τὸν ἐξέθεσεν εἰς τὰ ἐγκλήματα.

τας. Ἤμουν πολὺ εὐσεβὴς σ' ὅλη μου τὴ ζωή, συνέβη μάλιστα μιὰ ἡμέρα νὰ πάω δέκα φορὲς στὴν ἐκκλησία. Ἐπολέμησα τὴν ἀθεΐαν καὶ ἤθελα νὰ γίνω παπᾶς. Γι' αὐτὸ πολλοὶ μὲ πείραζαν στὸ σχολεῖο. Ἔλεγαν πὼς θὰ ἐγινόμουνα παπᾶς, ὅπως ὁ ἅγιος Σύλβεστρος. Ἂν ὅμως Σύλβεστροι ὑπάρχουν δύο, οἱ Λεὸ εἶναι δεκατρεῖς...». Καὶ καταλήγει στὸ ὑστερόγραφο : «Τὰ ἔγραψα αὐτὰ γιὰ νὰ συμβάλω στὴν ἀτομικὴ ψυχολογία. Ἔχω μελετήσῃ τὸν ἑαυτό μου, μὰ δὲν κατώρθωσα νὰ λύσω τὸ πολύπλοκο πρόβλημα τοῦ ἐγώ μου».

Εἰς ἄλλας ἐπιστολάς του, πάντοτε ἀπὸ τὴν φυλακήν, λέγει : «Εἶμαι ὁ σύγχρονος Ἀντίχριστος. Βρίσκομαι μπροστά σας ὁλόγυμνος. Μαζί μου ἐνεφανίσθη νέος κομήτης στὸν οὐρανό. Ὁ πρῶτος σοσιαλιστὴς ὑπῆρξεν ὁ Χριστὸς καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ πρῶτος θρησκευτικὸς κομμουνιστής. Ἀκοῦστέ με, ἐργάται...».

Ἂς σημειωθῇ συναφῶς ὅτι ὅταν ὁ Ματούσκα προέβη εἰς τὴν ἀπόπειραν τοῦ Μπία Τόρμπαγκι ἀφῆκε προηγουμένως κάτω ἀπὸ μίαν πέτραν ἕνα φύλλον τῆς ἐφημερίδος τοῦ Χίτλερ «Ἀνγκριφφ» (Ἐπίθεσις), ὅπου εἶχε γράψῃ μὲ μολύβι : «Ἐργάται ἀδελφοί μου! Εἴμαστε μαζί σας. Ἀπὸ σήμερα θὰ ἔχετε δουλειά. Ὅλα

»θὰ τὰ πληρώσουν οἱ κεφαλαιοῦχοι. Κάθε μῆνα θὰ ἀκοῦτε νὰ γίνεται λόγος γιὰ μᾶς. »Οἱ φίλοι μας εἶναι παντοῦ. Ὑπογρ. Μεταφραστής».

Ὁ Ματούσκα εἰς τὴν φυλακὴν ἔγραψε δύο σενάρια ταινιῶν: «Ἡ φιλία τῆς ἀστυνομίας» καὶ «Ἡ δύναμις μὲ τὰ χρυσᾶ κύματα». Διὰ νὰ κάμῃ «ἀντιαθεϊστικὴν προπαγάνδαν», ὅπως ἐδήλωσεν ὁ ἴδιος, ἐπενόησε νέαν μέθοδον φωτεινῆς διαφημίσεως δι' ἀεροπλάνου καὶ νέον τύπον πυροβόλων, τὰ ὁποῖα προσέφερεν εἰς τοὺς Κινέζους.

—Γιατὶ ὄχι καὶ στοὺς Γιαπωνέζους ; τὸν ρώτησε ὁ πρόεδρος.

—Γιατὶ οἱ Γιαπωνέζοι εἶναι πολὺ βίαιοι, ἐξήγησεν ὁ δυναμιτιστής.

—Μὰ καὶ σὺ εἶσαι βίαιος!

—Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι προωρισμένος ἀπὸ τὴν Θείαν Πρόνοιαν.

Ἕνας μάρτυς, φίλος τοῦ Ματούσκα, τὸν ἐνεφάνισεν εἰς τὸ δικαστήριον, ὡς... αἰσθητικόν! Εἰς μικρὰν ἡλικίαν, ὁ μέλλων δυναμιτιστὴς τοῦ εἶχεν ἐκμυστηρευθῆ κάποτε : «Δὲν ὑπάρχει, τίποτε τὸ ὡραιότερο ἀπὸ μιὰ ἔκρηξι σὲ μιὰ ἥσυχη νύχτα...

Ἄλλοι μάρτυρες, ποὺ τὸν ἐγνώρισαν ἐπίσης μικρόν, εἶπαν ὅτι τοῦ ἄρεσεν ἰδιαιτέρως νὰ περπατῇ ἐπάνω εἰς τὰς σιδηροτροχιὰς καὶ, κολλῶντας τὸ αὐτί του στὸ χῶμα, ν' ἀκούῃ ἀπὸ μακρυὰ τὸν κρότον τοῦ τραίνου ποὺ ἐπλησίαζε.

Εἶναι λοιπὸν τρελλὸς ὁ Ματούσκα; Φέρει τὰ στίγματα τοῦ ἐκφυλισμοῦ, ἐφόσον, ὅπως ἔγραψεν ὁ ἴδιος στὴν γυναῖκά του ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του, ὑπῆρξαν φυματικά; Μία χαρακτηριστικὴ στιχομυθία μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ προέδρου παρέχει πολλὰς ἀμφιβολίας καὶ ἐνισχύει τὸν ψυχίατρον, ποὺ βεβαιοῖ ὅτι ὁ Ματούσκα ὑποκρίνεται. Ὁ πρόεδρος τὸν ἠρώτησεν ἂν ἤθελε νὰ ἀνατινάξῃ τὸ τραῖνο μόνον ἢ καὶ τὴν γέφυραν τοῦ Μπία Τόρμπαγκι, ὅπως πράγματι συνέβη.

—Τὸ τραῖνο, ἀπήντησεν ὁ κατηγορούμενος.

—Ὄχι, ἐπέμεινεν ὁ πρόεδρος, ἤθελες ν' ἀνατινάξῃς τὴν γέφυραν γιὰ νὰ γκρεμισθοῦν καὶ ἄλλα τραῖνα. Ὁ κατηγορούμενος ἐγέλασε.

—Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν, κύριε πρόεδρε; Θὰ ὑψοῦντο οἱ σηματοφόροι ἐπὶ τῆς γραμμῆς γιὰ νὰ σταματήσουν τὰ ἄλλα τραῖνα, μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ πρώτου...

Φαίνεται ὅτι καὶ οἱ συνήγοροι τοῦ Ματούσκα ἤρχισαν νὰ σκέπτωνται περίπου, ὅπως καὶ αὐτός. Ἰδοὺ κάτι ἀπίστευτον, ποὺ μετεδόθη ἐκ Βουδαπέστης, μέσῳ τοῦ Γερμανικοῦ πρακτορείου Τρανζόσεαν, σχετικῶς μὲ τὴν συνεδρίασιν τοῦ δικαστηρίου, κατὰ τὴν προχθὲς Δευτέραν : «Σήμερον εἰς τὴν δίκην τοῦ Ματούσκα ἔγινε λόγος περὶ κάποιου νέου φαρμάκου, ὀνομαζομένου «Στραμόνιε Μεσταλίν», τὸ ὁποῖον, ὡς λέγεται, καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἀνίκανον... νὰ ψευσθῇ!... Τὴν σχετικὴν ἀνάπτυξιν τῆς θεωρίας τοῦ φαρμάκου ἔκαμεν ὁ συνήγορος τοῦ Ματούσκα, ἀλλ' αἱ ἀπόψεις του ἀπερρίφθησαν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, τὸ ὁποῖον ἐδέχθη ὅτι τίποτε δὲν ἐπηρέασε τὴν ἐλευθέραν βούλησιν τοῦ κατηγορουμένου!»... Συμπληρωματικῶς ἄλλο τηλεγράφημα ἀπὸ τὸ Παρίσι λέγει : «Ἀγγέλλεται ἐκ Βουδαπέστης, ὅτι ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, ἀπαντῶν εἰς τὸν συνήγορον ὅστις ἐδήλωσεν ὅτι ὁ Ματούσκα δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἄνευ ψυχικῆς ἀμύνης ἔναντι τῶν κατηγόρων του καὶ ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ γίνῃ ἔνεσις εἰδικοῦ ὁροῦ ὅπως ἀναγκασθῇ νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν, ἐτόνισεν ὅτι ὁ κατηγορούμενος, ὡς ἐκ τοῦ νόμου ἔχει δικαίωμα, δύναται νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν καθ' ὃν τρόπον νομίζει καλλίτερον».

Τὰ τηλεγραφήματα δὲν ἀναφέρουν ἂν ὁ θαυματουργὸς αὐτὸς ὁρὸς τῆς φιλαληθείας εἶναι ἐπινόησις τοῦ ἰδίου τοῦ Ματούσκα...

Μετρώντας τ' ἄστρα

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

Τῆς ζωῆς οἱ δρόμοι, εἶναι ἄγνωστοι σ' ὅλα τὰ ὄντα ποὺ τοὺς διατρέχουν.

Ἄγνωστο εἶναι τὸ ξεκίνημα, τὸ ὁποῖο νομίζουν γιὰ τέρμα. Κάθε τέρμα εἶναι πάντα τὸ σύνορο γιὰ μιὰ νέα ἀφετηρία.

Ὅλα, ζοῦν καὶ κινοῦνται στὸ ἀνεξερεύνητο σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Βαδίζουν σταθερὰ πάνω στὰ χνάρια τῶν βημάτων Του. Αὐτὸς εἶναι τὸ σταυροδρόμι γιὰ ὅλα τὰ ξεκινήματα καὶ τὰ τέρματα. Εἶναι ὁ μεγάλος συνθέτης ποὺ διευθύνει τὸ τραγοῦδι Του, στὶς καρδιὲς τῶν ὄντων.

Πλησιάζουν μεσάνυχτα. Ὁ θόλος τ' οὐρανοῦ ὁλοκάθαρος κι' ἀσάλευτος πνίγεται μέσ' τ' ἀμέτρητα ἀστέρια ποὺ ἀδιάκοπα τρεμοσβύνουν, λὲς καί... κρυώνουν.

Αὐτὲς οἱ ἀπειράριθμες σπιθίτσες, βρίσκονται μακρυὰ ἡ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη σὰν νὰ ἐχθρεύωνται θανάσιμα. Ἔτσι, μοναχὲς καὶ τρεμουλιάρικες, σὲ κάνουν νὰ πιστεύσῃς πῶς πασχίζουν ν' ἀνταμώσουν.

Κολλημένες σὰν στρείδια στὸ γαλάζιο θόλο, κάνουν τὴν ἀνθρώπινη σκέψι νὰ νοιώθῃ μικρὴ καὶ ταπεινωμένη, μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τῆς Θείας δημιουργίας. Δίνουν τὴν αἴσθησι τῆς ὑπάρξεως ἑνὸς ἄλλου ἀγνώστου κόσμου, ποὺ δὲν ξέρουμε ἀκόμη ἂν καὶ πότε θὰ μπορέσῃ νὰ γνωρίσῃ ὁ ἐξερευνητὴς ἄνθρωπος.

Τὸ φεγγάρι, πελώριος κι' ὁλόγιομος δίσκος, μὲ σιγουριὰ στὴ δύναμή του καὶ τὴν ἄφθαστη μεγαλοπρέπεια, καμαρώνει σὰν τὸν νάρκισσο. Χωρὶς φειδώ, σκορπιέται σπάταλα τ' ἀσῆμι του, σ' ὁλόκληρη τὴ γῆ. Προχωρεῖ περήφανα σὰν ἀληθινὸς βασιληᾶς, πάνω στὴν τροχιά του, χωρὶς στραβοτιμονιές, χωρὶς καμμιὰ παρέκκλισι, ἀποδεικνύοντας ἔτσι κι' αὐτὸ τὴ σοφία τοῦ Δημιουργοῦ.

Σὰν πέσῃ ἡ νύχτα πάνω στὴ γῆ, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὁλημερὶς δουλεύουν, σωπαίνουν. Πάνω στὶς βουνοπλαγιές, τὰ βοσκόπουλα κι' αὐτὰ σωπαίνουν. Ὅλα σωπαίνουν. Κι' ἡ νύχτα, στολισμένη πολύτιμα, μ' ὅλα της τ' ἀστέρια, γεμάτη δόξα κι' αὐτὴ σωπαίνει.

Στιγμές, ὁλότελα ἁπαλὲς καὶ ἥρεμες.

Ἡ τρανὴ πολιτεία, βυθίστηκε ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μορφέα, κουρασμένα, βαρειά.

Στοὺς δρόμους, κανένας δὲν κυκλοφορεῖ. Μόνο, νά, στὸ βάθος ἑνὸς στενοσόκακου, ἕνας μπεκρούλιακας, τρικλίζοντας ἀνεβαίνει τὰ λιγοστὰ σκαλιά. Λίγο πιὸ πάνω, στὴ γωνία, στέκεται, προσπαθεῖ νὰ στηριχθῇ στὸ πρεβάζι ἑνὸς παραθύρου κι' ἐκεῖ ἀποθέτει τὰ... νάματα τοῦ Βάκχου.

Κανένας θόρυβος. Καμμιὰ βουή. Ὅλα, κλείσανε τὰ μάτια τους καὶ τὰ στόματά τους.

Ἀργὰ καὶ ποὺ ἀχνοδιαγράφεται ἡ σκοτεινὴ σιλουέττα μιᾶς γάτας ποὺ νωχελικὰ περνάει στ' ἀπέναντι πεζοδρόμιο.

Τὶ μυσταγωγία! Τοῦτες οἱ γεμάτες ἀσῆμι στιγμές, κρύβουν μέσα τους μιὰν ἀνεξερεύνητη μεγαλοπρέπεια. Ξεχύνουν μιὰ δροσερὴ κάλμα, γεμάτη ἀπὸ μυστικοπάθεια.

Ἡ ψυχὴ τ' ἀνθρώπου, τὶς ἀσάλευτες τοῦτες ὧρες, σκιρτάει ἀπὸ δροσιὰ ποὺ ξεχύνεται ἀπ' ὅλες τὶς γωνιές. Νοιώθει νὰ πλημμυρίζῃ ἀπὸ ἀγαλλίασι, νὰ φαντάζεται πὼς σὲ λίγο θὰ φτερουγίσῃ στὰ αἰθέρια, νὰ φθάσῃ τ' ἄστρα, νὰ κουβεντιάσῃ μαζί τους, ν' ἀκούσῃ τὶς φωνές τους, νὰ φτιάξῃ μαζί τους ὀνείρατα παράξενα.

Σκληρὸς καὶ χωρὶς τέλος ὁ ἀγώνας τῆς ζωῆς. Ὁ ἄνθρωπος παλαίει στὸ πέλαγος, σὰν καρυδότσουφλο. Κάποτε βγαίνει στὴν ἐπιφάνεια. Παίρνει βαθειὰ ἀνα-

πνοὴ καὶ πάλι χάνεται στὸ βυθό. Τὰ μανιασμένα κύματα, εἶναι τὸ ἴδιο γιὰ ὅλους, λαίμαργα.

Δυὸ χέρια ἱκετεύουν σπασμωδικὰ τὸ Θεό. Τὰ κύματα χοροπηδοῦν ἀφρισμένα. Ἡ θάλασσα, ἀγκομαχάει λυσσασμένα.

Ποιὰ δύναμη μπορεῖ ν' ἀναμετρηθῇ μὲ τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ παραγγέλματα τῆς μοίρας; Ποιὸς μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὴν ἀνεξερεύνητη πορεία τοῦ πεπρωμένου;

Εἶναι ματαιοπονία ἡ προσπάθεια νὰ μεταβάλῃ κανεὶς τὴ σκοτεινὴ δύναμι ποὺ πάνω της στεριώνεται ἡ βουλὴ τῆς τύχης. Ἡ εἱμαρμένη μᾶς ἀκολουθεῖ ἀγέρωχα, ἀλύγιστη, τρομερή.

Κι' ὅμως στὸν κυκεῶνα αὐτὸν τῆς ζωῆς, ὑπάρχει γι' ὅλους ἕνα ἥσυχο καὶ ὑπήνεμο λιμανάκι. Τὰ κύματα δὲν μποροῦν νὰ τὸ προσβάλουν. Ἡ βουλὴ τῆς τύχης δὲν μπορεῖ νὰ στήσῃ ἐκεῖ τὸ θρόνο της. Φαίνεται μικρὸ τοῦτο τὸ λιμανάκι καὶ χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια ν' ἀράξῃς τὸ σκάφος σου σ' αὐτό. Ὅσο ὅμως δύσκολο κι' ἂν εἶναι τὸ ἄραγμα, δὲν εἶναι ἀκατόρθωτο. Φθάνει νὰ τὸ θελήσῃ κανείς, ἀρκεῖ νὰ τὸ ἐπιδιώξῃ. Θὰ βρῇ ἐκεῖ μέσα τὴν πιὸ γλυκειὰ θαλπωρή, οἱ ἐλπίδες του θὰ ἀναπτερωθοῦν, τὰ ὄνειρά του θὰ μποῦν στὸ δρόμο τῆς πραγματοποιήσεώς των. Θὰ πάρῃ καινούργιο αἷμα, τὸ χαμόγελο θὰ διαγράφεται στὰ χείλη του κάθε φορὰ ποὺ θὰ ἐκτελῇ μιὰ ἀπὸ τὶς προσταγὲς τοῦ λιμενάρχου.

Ἂς χοροπηδοῦν μανιασμένα τὰ κύματα γύρω σου, μπορεῖ μὲ σιγουριὰ κι' ἀσφάλεια νὰ ρίξῃς τὴν ἄγκυρά σου, φθάνει μόνο ν' ἀκούσῃς τὶς συμβουλὲς καὶ τὶς συστάσεις τοῦ λιμενάρχου.

Οἱ κανονισμοὶ δὲν εἶναι αὐστηροί. Σοῦ δίνουν τὴν εὐκαιρία νὰ δημιουργήσῃς κάτι τὸ πραγματικὰ ἀνώτερο, τὸ ὑπέροχο, γιατὶ θὰ ζῇς καὶ θὰ κινεῖσαι στὸ κατάλληλο γιὰ ἀνώτερες ἐπιτεύξεις περιβάλλον.

Τὸ λιμανάκι αὐτὸ δὲν εἶναι μαρυά μας. Βρίσκεται πολὺ κοντά μας. Εἶναι τόσο κοντὰ ποὺ μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς εἶναι μέσα στὸν ἑαυτό μας, χωρὶς νὰ ὑπερβάλουμε καθόλου τὴν πραγματικότητα.

Τοῦτες τὶς ὧρες, ποὺ ὅλα γύρω σωπαίνουν κι' ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ξανοίγεται στοὺς αἰθέρες, αὐτὲς τὶς ἀσημένιες καὶ ὁλόδροσες στιγμὲς τὶς ἄσπιλες καὶ γλυκειές, μ ε τ ρ ῶ ν τ α ς τ' ἄ σ τ ρ α, μπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνῃ χωρὶς μεγάλο κόπο, τὸ λιμανάκι ποὺ φαίνεται στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος.

Θὰ δῇ ἐκεῖ νὰ στέκῃ ὁ Μεγάλος Κεντρικὸς λιμενάρχης μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, νὰ καλῇ τοὺς ποντοπόρους.

Κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἁρμονία τῆς δημιουργίας, θὰ ἀναγνωρίσῃ στὸ πρόσωπό Του, τὸν Μεγάλο δημιουργὸ τὸν «ἐν σοφίᾳ τὰ πάντα ποιήσαντα».

Τότε, γεμᾶτος πίστι καὶ νέα ζωή, θὰ φωνάξῃ σὰν ἄλλος ψαλμῳδὸς

«ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε».

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο

Ὑπὸ κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**, Ἀρχιφύλακος

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(ΓΕΝΙΚΟΝ)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ὡς πρὸς τὰ αἴτια ποὺ ἐδημιούργησαν τὶς νεοελληνικὲς παραδόσεις, θὰ παρατηρήσουμε ἐδῶ πὼς εἶναι πολλὰ καὶ ποικίλα.

Οἱ παληὲς ἱστορίες κατὰ πρῶτον, περιέσωσαν ἱστορικὲς ἀναμνήσεις πραγματικὲς ἢ μυθοπλαστικές. Κανένα χωριό, καὶ καμμιὰ πόλη, ἀκόμα, δὲν ὑπάρχει ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ κάτι νὰ διηγηθῇ σχετικῶς μὲ τὴν προηγούμενη τοποθεσία, ὡς πρὸς τὰ αἴτια ποὺ ἀνάγκασαν τοὺς κατοίκους νὰ τὰ κτίσουν ἐκεῖ, γιὰ κάποιο στοιχειὸ ἴσως ποὺ ἀφάνισε τοὺς κατοίκους στὴν προηγούμενη ἀκόμα τοποθεσία. Ἄλλοῦ δείχνουν λείψανα παλαιοῦ χωριοῦ καὶ διηγοῦνται ἱστορίες καταστροφῆς του ἀπὸ τοὺς Τούρκους, φανταστικὲς ἢ πραγματικὲς στὸ σύνολό τους, ἀλλοῦ δείχνουν σπηλιὲς καὶ ἄλλα κοιλώματα ποὺ κρύβονταν οἱ Χριστιανοὶ γιὰ νὰ ἀποφύγουν τοὺς Τούρκους. Στὴ Χίο λ.χ. διηγοῦνται ὅτι ὁ Ὅμηρος εἶχε σχολεῖο καὶ δεικνύουν τὴν «δασκαλόπετρα» πάνω στὴν ὁποία καθόταν, στὴν Ἀττικὴ διηγοῦνται γιὰ τὴ μάχη τοῦ Μαραθώνα καὶ δεικνύουν τὸν τύμβο κ.ἄ.π.

Τὸ γεγονὸς ὅμως ποὺ ἔδωσε στὸν Ἑλληνικὸ λαὸ τὶς περισσότερες καὶ πιὸ μύχιες ἱστορικὲς παραδόσεις, ὑπῆρξε τὸ πάρσιμο τῆς Πόλης καὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Μὲ τὴν πτώση τοῦ προπύργιου τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐθρήνησε μιὰν ἐποχή, ποὺ ἄφισε τὰ βαθύτερα ἰδανικὰ στὸν Ἑλληνισμό, καὶ ὁραματίσθηκε τὴν τελικὴ ἐπιστροφή του σὲ μέρη ποὺ δικαιωματικὰ τοῦ ἀνῆκαν. Ἡ τελευταία λειτουργία, ὁ μαρμαρωμένος βασιληᾶς καὶ τὸ Ἅγιο δισκοπότηρο, ἡ κρυφὴ πύλη ποὺ ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε ὁ ἄγγελος τὰ ψάρια τῆς καλογρηᾶς καὶ ὁ ναὸς τῆς Σοφίας τοῦ Θεοῦ, ἀπετέλεσαν τὶς ὡραιότερες παραδόσεις ποὺ ἐγέννησε ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ ποὺ ἐστήριξαν ἐπὶ τόσους αἰῶνες τὰ ὄνειρα καὶ τοὺς στοχασμοὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου.

«Πάλι μὲ χρόνια μὲ καιρούς
πάλι δικά μας θἄναι...»

Ἔπειτα, οἱ γαιολογικὲς μεταβολὲς γενικὰ καὶ οἱ βουλιαγμένοι τόποι καὶ πολιτεῖες, ἀπετέλεσαν αἰτίες γιὰ πλεῖστες ὅσες παραδόσεις. Γραφικὲς στὸ σημεῖο τοῦτο εἶναι οἱ παραδόσεις γιὰ τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορα, γιὰ τὴν περίφημη στὴν βαθειὰ ἀρχαιότητα Ἀτλαντίδα, ἀλλὰ καὶ γιὰ νεώτερες τεχνικὲς ἢ φυσικὲς μεταβολές, ὅπως ἡ λίμνη τῶν Ἰωαννίνων, ἡ λίμνη τῆς Κωπαΐδος, ἡ λίμνη τοῦ Μαραθῶνος, ἡ λίμνη τῆς Βουλιαγμένης τῆς Ἀττικῆς κ.ἄ.π.

Τὰ κτίρια ἐπίσης, ἀρχαῖα καὶ νεώτερα καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῶν, ὑπῆρξαν αἰτία γιὰ πολλὲς παραδόσεις. Διηγοῦνται γιὰ μυθικὰ ἢ πραγματικὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα

ζοῦσαν στὰ κτίρια—ὅπως βασιληάδες, ρηγάδες καὶ βασιλόπουλα—καὶ ὑποδεικνύουν μάλιστα τὰ διαμερίσματα: 'Εδῶ ζοῦσε ὁ βασιληᾶς, ὅταν ἦρθε καὶ τὸν ξελόγιασε ἡ μάγισσα· ἐκεῖ ἦταν ἡ βασιλοπούλα, ὅταν τὴν πῆρε ὁ δράκοντας. Δείχνουν μυθικὲς ἢ πραγματικὲς στοές, μέρη στὰ ὁποῖα εἶναι κρυμμένοι θησαυροὶ ἢ μέρη στὰ ὁποῖα γεννήθηκε τὸ βασιλόπουλο κλπ. Δὲν βρίσκουμε γωνιὰ τῆς χώρας ποὺ νὰ μὴν ὑπάρχῃ καὶ κάτι νὰ ἐπιδειχθῇ. Στὴν 'Αττικὴ δείχνουν τὴν φυλακὴ τοῦ Σωκράτους, στὴν 'Ικαρία τὴ φυλακὴ τοῦ 'Ικάρου, στὴν Κῶ τὴν οἰκία τοῦ 'Ιπποκράτους, στὴν 'Ιθάκη τὸ παλάτι τοῦ Τηλεμάχου καὶ τῆς Πηνολόπης, στοὺς Φιλίππους τὴ φτάνη τοῦ Βουκεφάλα κ.ἄ.π. Σὲ πολλὰ λείψανα ἀρχαίων κτιρίων ἀποδίδουν ζωὴ καὶ φαντάζονται ὅτι ἀσκοῦν μυστηριώδη δύναμη σ' ἐκείνους ποὺ θ' ἀποπειραθοῦν νὰ τὰ μετατοπίσουν ἢ νὰ τὰ καταστρέφουν. Τὶς Καρυάτιδες λ.χ. δὲν μπόρεσαν οἱ Τοῦρκοι νὰ τὶς ἀποσπάσουν διότι φοβήθηκαν τοὺς γογγυσμοὺς καὶ τὰ κλάμματά τους, στὸν Πύργο τῆς Δούκισσας τῆς Πλακεντίας ὅποιος μπῇ τὴ νύχτα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς θ' ἀκούσῃ ὕμνους ἀπὸ τὰ 'Εγκώμια, στὸ κάστρο τῆς 'Αμφίσσης ἀκούονται τρεῖς χτύποι τὴν Τρίτη τοῦ Πάσχα, γιατὶ τρεῖς φορὲς χτύπησε ὁ ἐπίσκοπος 'Ησαΐας τὴ ράβδο του ὅταν ἔδιωξε τοὺς Τούρκους ἀπ' τὸ κάστρο. Σὲ πολλὰ μέρη τὰ παλαιὰ κτίρια καὶ τὰ λείψανα ἔγιναν προστάτες τοῦ τόπου καὶ ἀγαθοὶ δαίμονες, στοιχειὰ τοῦ χωριοῦ, ἡ μετακόμισή των δὲ ἢ καταστροφή των φέρνει φοβερὲς ἀρρώστειες, καταστροφὲς ἀπὸ πλημμύρες ἢ πολέμους καὶ ἄλλα δεινά.

Ἄλλες παραδόσεις ἔχει ὁ λαός μας μὲ τοὺς Γίγαντες, τοὺς 'Αντρειωμένους, τοὺς Δράκοντες, τοὺς Σαραντάπηχους καὶ τοὺς Κύκλωπες. Αἰτία σ' αὐτὲς εἶναι μόνον ἡ μυθοπλαστικὴ φαντασία τοῦ λαοῦ, ἀφοῦ παρόμοια τέρατα ἀμφισβητεῖται ἂν ὑπῆρξαν ποτέ. Θὰ πεισθοῦμε γιὰ τὴ μυθοπλασία τοῦ λαοῦ μας, ἐδῶ, ἂν ἀνατρέξουμε στοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς καὶ παρακολουθήσουμε τὰ νεώτερα δεδομένα τῆς ἐπιστήμης, ποὺ οἱ ἀνασκαφὲς καὶ οἱ παρατηρήσεις ἔφεραν στὸ φῶς: Στὴν 'Ιλιάδα τοῦ 'Ομήρου βλέπουμε τὸν Νέστορα νὰ ἐνθυμεῖται τοὺς παλαιοὺς ἥρωας, τῶν ὁποίων οἱ ἄθλοι ἦταν ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς ἄθλους τῶν συγχρόνων του. Τοὺς ζηλεύει γιατὶ ἐκεῖνοι ἔρριχναν λίθους τοὺς ὁποίους κανεὶς ἀπὸ τὴν ἐποχή του δὲν μποροῦσε νὰ ρίξῃ. Τοῦτο, ἐνισχύεται σήμερα ἀπὸ τά ἐρείπια τῶν Μυκηνῶν, τῆς Τίρυνθος, τῆς 'Ακροπόλεως κ.λ.π. τὸ κτίσιμο τῶν ὁποίων ἀποδίδει ὁ λαὸς σὲ ὑπεράνθρωπους. 'Ο Κύκλωπας τοῦ 'Ομήρου πάλι μὲ τὸν ὀγκόλιθο ποὺ ἐσήκωσε τρομερὴ τρικυμία, ἐνισχύει τὴν ἄποψη γιὰ τὴ μυθοπλασία. Ἔπειτα, ὁ 'Ηρόδοτος μᾶς ἀφηγεῖται πὼς ἀπὸ τέρατα ἦταν τὰ ὀστᾶ τοῦ 'Ορέστη ποὺ βρέθηκαν στὴν Τεγέα. 'Οστᾶ ἀπὸ μαμούθ, ποὺ οἱ ἀνασκαφὲς ἔφεραν στὴν ἐπιφάνεια παρεξηγήθηκαν ἀπὸ τὸ λαὸ—καὶ πολλοὺς ἐπιστήμονες—καὶ ἐξελήφθησαν ὡς ὀστᾶ ἀνθρώπου. Τόση δύναμη καὶ τόσο μέγεθος στὸ ἀνθρώπινο σῶμα ἀπέδωσε ἡ λαϊκὴ φαντασία. Γεννήθηκαν ἔτσι ὅλα αὐτὰ τὰ φοβερὰ ὄντα, ποὺ μποροῦσαν νὰ μιτακινοῦν βράχους, νὰ ὑπερπηδοῦν βουνὰ καὶ θάλασσες, βαδίζοντας δὲ ν' ἀφίνουν πελώρια ἴχνη ἀνεξίτηλα, ποὺ ἐπιδεικνύονται σήμερα ἀπὸ τὸ λαό. Γεννήθηκε ἀκόμα τὸ ἀθάνατο ἔπος τοῦ Διγενῆ 'Ακρίτα, ποὺ ἡ παράδοση τὸν θέλει νὰ παλεύῃ καὶ νὰ νικᾷ τὸν Χάρο στὰ μαρμαρένια ἁλώνια, νὰ διασκελίζῃ ὄρη στὴν Κρήτη καὶ στὴν Κύπρο νὰ βρίσκεται μ' ἕνα πήδημα ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Τρόοδος στὴν ἀκροθαλασσιά.

***

Καὶ οἱ παραδόσεις ποὺ σχετίζονται μὲ τοὺς ἀρχαίους θεοὺς εἶναι ἄφθονες στὸ λαό μας. Βρίσκουμε σήμερα στὴν Ἤπειρο, τὴν «θεόστρουγκα» ἤτοι τοποθεσία στὴν ὁποία μαζεύονταν οἱ θεοὶ καὶ ἀπεφάσιζαν, ἐὰν κάμουν καλὸ στοὺς ἀνθρώπους ἢ ὄχι. Στὴν Κρήτη πάλι βρίσκουμε «τοῦ Δία τὸ μνῆμα», τοποθεσία στὴν ὁποία ἡ παράδοση ἀναφέρει πὼς παρέδωσε τὸ πνεῦμα ὁ τρομερὸς Θεός, ὅταν γεννήθηκε ὁ Χριστός.

'Επίκεντρο πολλῶν παραδόσεων παρουσιάζουν οἱ βίοι τῶν 'Αγίων, ὁ Χριστὸς καὶ τὰ πάθη Του καὶ οἱ 'Εκκλησίες. Γιὰ τοὺς βίους τῶν 'Αγίων ὁ λαὸς φαντάσθηκε ἄπειρα γεγονότα σχετικὰ μὲ τὴν καταγωγή, τὸν ἐκχριστιανισμό τους καὶ τὰ θαύμα-

τα. Δὲν ὑπάρχει τοποθεσία στὴ Ρούμελη καὶ στὴν Πελοπόννησο ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ κάτι νὰ πῇ γιὰ τὸν προφήτη Ἠλία καὶ γιὰ τὸν Ἅγιο Νικόλαο, καὶ γιὰ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη στὰ νησιά, γιὰ τὴν Ἁγία Παρασκευὴ στὴ Μακεδονία κ.λ.π. Κάθε τόπος ἔχει τὸν προστάτη του Ἅγιο στὸν ὁποῖον ἀποδίδει ἄπειρα θαύματα, πολλὰ ὄνειρα σχετικὰ μὲ καλὰ ἢ ἄσχημα γεγονότα, πολλὲς ἐπεμβάσεις στὴν ἀνθρώπινη ζωὴ ποὺ ἔφεραν κάποιο καλὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ Χριστὸς καὶ τὰ πάθη του, ἐπίσης, ἔδωσαν ἄφθονες παραδόσεις μὲ ὅλες τὶς μορφὲς τοῦ λαϊκοῦ βίου. Στὴ Ρούμελη καὶ τὰ νησιὰ λ.χ. διηγοῦνται ὅτι τὰ δέντρα ἀρνήθηκαν νὰ δώσουν ξύλο γιὰ τὸν Σταυρό, πλὴν τῆς λοιδοριᾶς, ἡ ὁποία καὶ θεωρεῖται καταραμένη. Σὲ πολλὰ μέρη θεωροῦνται καταραμένοι καὶ οἱ γύφτοι, γιατὶ αὐτοὶ ἔδωσαν τὰ καρφιὰ κατὰ τὴν σταύρωση. Στὴν Ἤπειρο μαθαίνουμε πὼς ἡ κατσίκα ἔχει ψηλὰ τὴν οὐρά, γιατὶ ἐπρόδωσε τὸν Χριστὸ ποὺ εἶχε κρυφθῇ πίσω της κ.ἄ.π.

Οἱ Ἐκκλησίες πάλι ἔδωσαν παραδόσεις σχετικῶς μὲ ὄνειρα θαμμένων εἰκόνων σὲ σημεῖα ποὺ κτίσθηκαν. Ἀλλοῦ βρίσκουμε πὼς ἡ τάδε Ἐκκλησία δὲν ἐστερέωνε ἐὰν δὲν ἐσφάζετο μόσχος, ἀλλοῦ πὼς ἀκούγονταν ψαλμοὶ σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ κτιζόταν, ἀλλοῦ πὼς κάποιος παππᾶς βγαίνει στὸ ἐρείπια παληᾶς Ἐκκλησίας τὴν δεῖνα νύχτα...

Μεγάλο πλῆθος ἀπὸ παραδόσεις ἔδωσεν ὁ ἀστρικὸς κόσμος, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ. Παρουσιάζονται, ὁ οὐρανός, ἡ θάλασσα καὶ ἡ ξηρά, ὡς ὄντα ζωντανὰ καὶ ἀνθρωπόμορφα. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ θάλασσα ἦταν «κολλημένοι» καὶ ἐπειδὴ τοῦτο τοὺς στενοχωροῦσε ἀπεφάσισαν νὰ δώσουν ... κλωτσιὲς ὁ ἕνας στὸν ἄλλον ὡς που νὰ χωρίσουν. Τόσο ἦταν ὅμως τὸ μῖσος ποὺ ἀνέπτυξε καὶ στοὺς δύο τὸ ἄγριο «κλώτσημα», ὥστε ἔφυγαν πολὺ μακρυὰ ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον. Τὰ ἄγρια λακτίσματα τοῦ οὐρανοῦ ἀπετέλεσαν τὸ βάθος τῆς θάλασσας καὶ τὰ λακτίσματα τῆς θάλασσας τὸ ἀπέραντο χάος τοῦ οὐρανοῦ... Καταράστηκε τότε ὁ Θεὸς τὴν θάλασσα νὰ στερεύῃ λίγο-λίγο καὶ ἔτσι ἔγινε ἡ ξηρά, μὲ φανερὰ τὰ ἴχνη ἀπὸ τὰ λακτίσματα. Ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὅμως, ἡ θάλασσα ἔπαψε νὰ στερεύῃ καὶ ἄρχισε τότε νὰ μουγγρίζῃ καὶ νὰ φοβερίζῃ τὸν Οὐρανό. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς τὴν ἐχαλίνωσε μὲ τρεῖς μαῦρες τρίχες. Ὡς τώρα, ἡ θάλασσα κατώρθωσε νὰ κόψῃ τὶς δύο τρίχες, ὅταν κόψῃ δὲ καὶ τὴν τρίτη, θὰ ξεχειλίσῃ καὶ θὰ πνίξῃ τὴ γῆ. Τότε θὰ ἔρθῃ ἡ δευτέρα παρουσία...

Ὁ ἥλιος, ἐξ ἄλλου, ἔχει γυναῖκα του τὴν σελήνη. Κάποτε φιλονίκησαν, καὶ ἡ σελήνη τοῦ ἔβγαλε τὸ ἕνα μάτι, ἐνῷ ἐκεῖνος τὴ χτύπησε μὲ ἕνα κομμάτι λάσπη ἢ σβουνιά. Ἀπὸ τότε, ὁ ἥλιος παρουσιάζεται μὲ ἕνα μάτι καὶ ἡ σελήνη μὲ μαῦρα σημάδια...

Τὸ φεγγάρι, πάλι, εἶναι κομμάτι τῆς γῆς, ποὺ χωρίσθηκε κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, ὅταν ὁ Κάϊν σκότωσε τὸν ἀδελφόν του Ἄβελ. Σ' αὐτὸ μένει ἀπὸ τότε ὁ Κάϊν, καταδικασμένος νὰ πελεκάῃ νύχτα καὶ μέρα ἕνα δέντρο...

Μὲ τὸ νυχτοπερπάτημα τῆς σελήνης συνδέθηκαν πολλὲς ἄλλες παραδόσεις, ποὺ ἀνάγονται στὴν μαγεία. Συνηθισμένες εἶναι οἱ παραδόσεις γιὰ τὰ μάγια ποὺ κάνουν οἱ μάγισσες τὴν νύχτα. Κύριο σῶμα τῆς μαγείας λοιπὸν παρουσιάζεται ἡ σελήνη, τὴν ὁποίαν πολλὲς φορὲς κατορθώνουν οἱ μάγισσες νὰ κατεβάσουν στὴ γῆ μὲ τὶς μαγεῖες τους. Ἔχουμε τότε τὶς ὁλικὲς ἐκλείψεις...

Γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα ἄστρα ἔχουμε πολλὲς παραδόσεις. Γιὰ τὴν Πούλια βρίσκουμε πὼς εἶναι ἑπτὰ ἀδελφές, ποὺ σέρνουν τὸν «Ἑφταπάρθενο» χορό. Ἡ μεγάλη ἄρκτος ἦταν βασιλοπούλα, ποὺ ἔγινε ἀρκούδα καὶ κάρφωσαν τὸ δέρμα της στὸν οὐρανό. Ὁ Γαλαξίας, ἀλλοῦ εἶναι κλεμένο ἄχυρο κι' ἀλλοῦ ὁ ἴσκιος τοῦ Ἰορδάνη ποταμοῦ. Ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ζεὺς εἶναι δυὸ αἰώνιοι ἐρασταί, ἡ Μάρω καὶ ὁ Γιάννης κ.ἄ.π.

***

Ἀμέτρητες παραδόσεις ἔχουν ὡς θέμα τὰ παντοειδῆ στοιχειὰ καὶ φαντάσματα. Εἶναι δύσκολο νὰ διακρίνῃ κανεὶς ποιὰ ὑπερφυσικὰ ἢ μεταφυσικὰ ὄντα κατατάσσει ἡ λαϊκὴ φαντασία στὰ στοιχειὰ καὶ ποιὰ στὰ φαντάσματα, ἀφοῦ

πολλὰ ἀπὸ τὰ γνωρίσματα τῶν στοιχειῶν τὰ βλέπουμε στὰ φαντάσματα, κατὰ τὶς διηγήσεις, καὶ ἀντιστρόφως. Ἐμεῖς, στὴν κατηγορία τῶν «στοιχειῶν» θὰ κατατάξουμε ὅλα τὰ φανταστικὰ ὄντα ποὺ εἶχαν ζωϊκὴ ἢ φυτικὴ ὑπόσταση πρὶν μεταμορφωθοῦν, στὴν κατηγορία δὲ τῶν «φαντασμάτων» τὰ ἄλλα φανταστικὰ ὄντα ποὺ εἶχαν ἀνθρώπινη ὑπόσταση.

Στροβιλίζεται ἔτσι καὶ στὶς δύο κατηγορίες ἕνας ἀτελείωτος χορός. Στὰ στοιχειὰ ὑπάρχουν οἱ στρίγγλες καὶ λάμιες, νεράϊδες καὶ βρυκόλακες, χαμοδράκια, ἀνασκελάδες, διαβόλοι, καλλικάντζαροι, θηρία, δράκοντες, δράκοι κ.λ.π. Οἱ στρίγγλες καὶ οἱ λάμιες ἀρέσκονται νὰ πνίγουν τὰ μωρά, οἱ βρυκόλακες νὰ ἐπιβαίνουν στὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ ψοφοῦν, τὰ χαμοδράκια, οἱ ἀνασκελάδες καὶ οἱ καλλικάντζαροι νὰ τρῶνε τὰ καλὰ τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ τὰ μολύνουν, οἱ διαβόλοι νὰ φέρνουν πάντοτε τὸ κακό, οἱ νεράϊδες νὰ ψυχαγωγοῦν καὶ νὰ ξεμυαλίζουν τὰ θηρία, οἱ δράκοντες καὶ οἱ δράκοι νὰ τρῶνε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα νὰ κλέβουν ὄμορφες βασιλοπούλες καὶ νὰ τὶς μεταφέρουν στὸ παλάτι τους κ.ἄ. παρόμοια.

Τὰ φαντάσματα εἶναι οἱ ψυχὲς τῶν πεθαμένων ἀνθρώπων ποὺ πλανιῶνται στὰ μέρη ποὺ ἔζησαν. Παρουσιάζονται πάντοτε μὲ ἀνθρώπινη μορφὴ-ἐξαϋλωμένη καὶ διαφέρουν ἀπὸ τὰ στοιχειὰ κατὰ τοῦτο: Ὅτι δὲν ἐξασκοῦν καμμιὰ κυριότητα στοὺς τόπους ποὺ ἐμφανίζονται καὶ δὲν ἔχουν οὔτε καλὴ οὔτε κακὴ ἐπίδραση στοὺς ἀνθρώπους. Ἔρχονται καὶ φεύγουν χωρὶς νὰ πειράξουν κανένα, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς περιπτώσεις ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν ἀνοικτοὺς λογαριασμοὺς μὲ τοὺς ζῶντας. Τὸ ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό τους εἶναι τὸ ὅτι ἀλλάζουν πολὺ συχνὰ τοποθεσίες καὶ κτίρια.

Τὰ στοιχειὰ ὅμως φέρνουν τὶς περισσότερες φορὲς κακό. Κάθε χωριὸ καὶ κάθε τόπος, γενικά, ἔχει τὸ στοιχειό του. Στοιχειὰ ὑπάρχουν στὰ γεφύρια, στοιχειὰ στὶς Ἐκκλησιές, στὰ χωράφια, στὶς λίμνες, στὰ πηγάδια καὶ στοὺς λόφους. Ἐξασκοῦν κυριότητα στὸν τόπο ποὺ κατέχουν καί, πολλὲς φορές, μαλλώνουν μεταξύ τους τὰ στοιχειὰ τῶν γειτονικῶν τόπων καὶ χωριῶν. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ νικήσῃ θὰ φέρῃ τὸ καλὸ στὸν τόπο του, τὸ δὲ νικημένο τὸ κακό.

Οἱ ἄνθρωποι περιποιοῦνται τὰ στοιχειὰ στὶς διάφορες τελετές τους καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴν θυμώσουν μαζί τους. Ἐν ὅσῳ τὰ στοιχειὰ δὲν θυμώνουν, εἶναι καλὰ καὶ εὐημερεῖ καὶ ὁ τόπος τους. Τὰ μόνα στοιχειὰ ποὺ φέρνουν πάντοτε τὸ καλό, εἶναι τὰ στοιχειὰ τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὰ τὰ γνωρίζουν οἱ κάτοικοι καὶ τὰ περιποιοῦνται ἰδιαίτερα. Εἶναι σαῦρες, φίδια, χελῶνες ἢ πουλιὰ ποὺ ἐντελῶς τυχαῖα μπῆκαν στὸ σπίτι τοῦ χωριοῦ. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι τὰ ἐκ φύσεως ἐπικίνδυνα ἀπ' αὐτὰ—ὅπως τὰ φίδια—μεταβάλλονται σὲ ἀθῷα κατοικίδια ζῶα καὶ ποτὲ δὲν ἐπιτίθενται κατὰ τῶν ἀνθρώπων.

Πολλὲς τοποθεσίες, τὶς ὁποῖες ἡ παράδοση θέλει νὰ ἐλέγχωνται ἀπὸ τὰ στοιχειά, ἔχουν τὴν ὀνομασία τοῦ στοιχειοῦ ποὺ τὶς ἐξουσιάζει. Βρίσκουμε ἔτσι σὲ πολλὰ μέρη τὰ «δρακοχώραφα», τὶς «στριγκλοποταμιές», τὰ «νεραϊδολίθια», τὶς «νεραϊδοσπηλιές», τὰ «νεραϊδοβούνια, τὶς «νεραϊδορράχες» κ.λ.π. Ἡ ἐπιμονὴ αὐτὴ τῶν στοιχειῶν νὰ ζοῦν σὲ ὅλα τὰ μέρη, γέννησε τὰ στοιχειωμένα κτίρια—στοιχειωμένοι πύργοι ἰδίως τοῦ Μεσαίωνος—τοὺς στοιχειωμένους τόπους καὶ τὶς στοιχειωμένες θάλασσες. Τὰ μέρη τῆς ξηρᾶς, ἐξουσιάζουν στοιχειὰ στεργιανά, τῆς θάλασσας δὲ στοιχειὰ θαλασσινά, ὅπως οἱ Νηρηΐδες (1) καὶ οἱ Σιρῆνες. (1)

Στὰ στοιχειὰ ἀποδίδεται σήμερα καὶ ἀνθρώπινη ὑπόσταση—πρὸ τῆς μεταμορφώσεως—ὅπως εἴπαμε. Μποροῦν δηλαδὴ καὶ ἄνθρωποι νὰ στοιχειώσουν,—καὶ ὄχι νὰ γίνουν μόνον φαντάσματα—ὅταν φᾶνε ἀνθρώπινη καρδιὰ ἢ ἄλλα μέλη τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Στοιχειώνουν ἐπίσης ὅταν πίνουν ὡρισμένα βότανα ἢ καὶ τὸ ἀθάνατο νερό. Τὰ στοιχειὰ ὅμως αὐτὰ εἶναι πάντοτε ἀγαθοποιὰ καὶ ζοῦν ἐπ' ἄπειρον. Ἡ μεταμόρφωση αὐτὴ δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ ζοῦν μὲ ἄλλους ἀνθρώπους, γι' αὐτὸ φεύγουν

(1) Κατ' ἄλλους πρόγονοι τῶν σημερινῶν Νεράϊδων καὶ κατ' ἄλλους ἐξευγενισμένα εἴδη αὐτῶν.

μακρυὰ καὶ ζοῦν στὴ μοναξιά, σὲ στερηὲς καὶ θάλασσες. Αἰσθάνονται ὡς ἄνθρωποι, ἔχουν λαλιὰ καὶ αἰσθήματα καὶ τὸ μόνο ποὺ διαφέρουν εἶναι ἡ μορφή. Τέτοιο στοιχειὸ εἶναι ἡ Γοργόνα, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ποὺ ἤπιε τὸ ἀθάνατο νερό, μέθησε καὶ ρίχτηκε στὴ θάλασσα. Μεταμορφώθηκε λοιπὸν σὲ μισὸν ἄνθρωπον καὶ μισὸ ψάρι, μὰ τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης γιὰ τὸν ἀδελφό της δὲν ἐξέλιπε. Γι' αὐτὸ ρωτᾷ πάντοτε τοὺς ναυτικοὺς ἐὰν ζῇ ὁ βασιληᾶς Ἀλέξανδρος...

Σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς βρίσκουμε παραδόσεις γιὰ τὴν δύναμη τῶν ψυχῶν ἀνθρώπων, ζῴων καὶ φυτῶν, οἱ ὁποῖες, ἀφοῦ ἔχασαν τὸ σῶμα ἀπέκτησαν δύναμη ὑπερφυσικὴ μὲ τὴ νέα τους μορφὴ καὶ δύνανται νὰ βλάψουν ἢ νὰ εὐεργετήσουν τοὺς ἀνθρώπους. Οἱ παραδόσεις αὐτές, ποὺ ἀφοροῦν τὰ φαντάσματα καὶ τὰ στοιχειά, ἐγέννησαν διπλᾶ ἔθιμα: Ἄλλοῦ ἐγκαταλείπουν ὁλόκληρους τόπους, καλύβες, πύργους κ.λ.π.—ἀφορμὴ τὰ κακὰ στοιχειὰ καὶ τὰ ἀπαιτητικὰ φαντάσματα—ἀλλοῦ δὲ ἐπιζητοῦν νὰ παραμείνουν στὰ ἴδια μέρη λόγῳ τῶν ἀγαθῶν στοιχειῶν καὶ φαντασμάτων. Ἡ Ἑλληνικὴ παράδοση τοῦ ἀγαθοῦ στοιχειοῦ τοῦ σπιτιοῦ βρίσκεται σὲ ὅλους τοὺς βαλκανικοὺς λαούς, καθὼς καὶ σὲ πολλοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας. Τὸ ἔθιμο πάλι τῆς σφαγῆς ζῴου κατὰ τὴν θεμελίωση κτιρίου—ἀγαθοῦ πετεινοῦ γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ—βρίσκεται σὲ πολλοὺς λαοὺς τῶν Σκανδιναβικῶν χωρῶν, στὴν Γαλλία καὶ στὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη. Παληὰ παράδοση, ποὺ ἀνάγεται στὴν ἐποχὴ τοῦ Ὁμήρου, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι τοῦτο γίνεται γιὰ νὰ ἐξευμενισθῇ τὸ στοιχειὸ τοῦ τόπου καὶ νὰ «στερεώσῃ» τὸ κτίριο, ἂν καὶ οἱ λέξεις «στοιχειὸ» καὶ «στειριὸ-στερεὸ» φαίνεται νὰ γέννησαν μόνες τους τὸ ἔθιμο.

***

Παραδόσεις γέννησαν καὶ ὄντα, ποὺ ἀπὸ τὴν ἱστορία φαίνεται ὅτι ὑπῆρξαν στὴν πραγματικότητα. Πρόκειται γιὰ τοὺς πρώτους ἄγριους προγόνους μας, οἱ διαστάσεις τῶν ὁποίων ἂν δὲν ἔφταναν τοὺς Γίγαντες καὶ τοὺς Ἀντρειωμένους, ἔφταναν τουλάχιστον σὲ μεγαλύτερο σημεῖο ἀπὸ τὶς σημερινές. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς διαστάσεις ὑπῆρχε ἀπαραιτήτως καὶ ἡ ἀγάπη γιὰ τὴ ζωή, ἡ δυσμορφία τοῦ σώματος, ἡ ἔφεση τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν πρόγνωση τοῦ μέλλοντος, ὁ φόβος τοῦ ἀστρικοῦ κόσμου καὶ ἡ ἐπίδραση τῶν φυσικῶν φαινομένων στὴν ἀνθρώπινη ζωή. Προέκυψαν ἔτσι οἱ Ἁράπηδες, οἱ Μοῖρες καὶ οἱ Τύχες, οἱ Μάγοι καὶ οἱ Μάγισες, ὁ Βραχνᾶς καὶ ἄλλα πολλά, ποὺ ἄφισαν χιλιάδες ἀπὸ παραδόσεις μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Διηγοῦνται σὲ πολλὰ μέρη γιὰ κρυμμένους θησαυροὺς ποὺ τοὺς φύλαγαν Ἁράπηδες. Ὅσο κι' ἂν φαίνεται πὼς οἱ θησαυροὶ ἀναφέρονται στοὺς πειρατικοὺς χρόνους, ποὺ φυλάγονταν ἀπὸ γυμνοὺς ἄγριους μαύρους, βλέπουμε ἐν τούτοις τὴν μεγάλη σχέση ποὺ ὑπάρχει στὶς διηγήσεις μὲ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ ἀνθρώπινου βίου. «Ἁράπηδες» μὲ μορφὴ τῶν σημερινῶν διηγήσεων τοῦ ἁπλοϊκοῦ λαοῦ δὲν ὑπῆρξαν στοὺς μετὰ Χριστὸν αἰῶνες, ἐκτὸς καὶ παραδεχθοῦνε τὴν τάση τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν μυθοπλασία καὶ τὴν μεγαλοποίηση κάθε γεγονότος ἢ συμβάντος.

Γιὰ τὶς μοῖρες καὶ τὶς τύχες μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἀναφέρονται οἱ διηγήσεις σὲ κάθε ἐποχή, ἀφοῦ κανεὶς ποτὲ δὲν τὶς εἶδε καὶ ἀφοῦ οἱ ἀφηγήσεις προσαρμόζονται ἀνάλογα μὲ τὴν κοινωνικὴ ἐξέλιξη. Ὑπάρχουν στὴν φαντασία μόνον ὡς κακόμορφα ὄντα καὶ ἐπιδροῦν στὸ καλλίτερο ἢ τὸ χειρότερο τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Μά, ἂν παραδεχθοῦμε ὅτι... ὑπῆρξαν, πρέπει νὰ εἶναι ὄντα τοῦ πρώτου ἀνθρώπινου βίου καὶ ἡ ἐπίδρασή των νὰ ὀφείλεται στὴν αἰώνια ὑποβολὴ ποὺ ἐξασκοῦν ὡρισμένα ἄτομα.

Δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ ποῦμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τοὺς μάγους καὶ τὶς μάγισσες. Αὐτοὶ ὑπῆρξαν. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς μάγους τοῦ Εὐαγγελίου, ἔχουμε τοὺς μεταγενέστερους μάγους ποὺ ἐξασκοῦν τὴν μαύρη μαγεία μέχρι τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως περίπου. Τόσο σ' αὐτοὺς καὶ στοὺς πρὸ αὐτῶν, ὅσο καὶ στοὺς σημερινοὺς «μάγους» τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡ ὑποβολὴ ἔκαμε πάντοτε τὰ θαύματά της.

Ὅν... ὑπαρκτὸ κάποτε, πρέπει νὰ εἶναι καὶ ὁ σημερινὸς βραχνᾶς ἢ ἐφιάλτης. Οἱ παραδόσεις τὸν θέλουν, ἄλλες ὡς κακόμορφο καὶ μαλλιαρὸ νήπιο, ἄλλες ὡς τέρας

μικροσκοπικό. Ἔρχεται σὲ ὥρες ὕπνου ἢ ἀσθενειῶν καὶ δοκιμάζει νὰ πνίξῃ τὸν ἄνθρωπο. Τὰ χαρακτηριστικό του γνώρισμα εἶναι τὸ «σκουφὶ» ποὺ φοράει καὶ τὸ ὁποῖο κανεὶς δὲν κατορθώνει ν' ἀφαιρέσῃ καὶ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ ἀσφυκτικό του ἀγκάλιασμα. Γιὰ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ πνίξῃ, πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ... ξυπνήσῃ ἢ—ἐὰν εἶναι ἄρρωστος—νὰ φωνάξῃ δυνατά. Ἂν ὅμως κανεὶς κατορθώσῃ ποτὲ καὶ τοῦ βγάλῃ τὸν σκοῦφο, τότε ἀποκτᾷ ὅσα χρήματα τοῦ ζητήσει, τὴν ὑγεία του καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔχει ἐπιθυμήσει στὸν κόσμο...

Τὸ συναίσθημα ποὺ φέρνει ὁ βραχνᾶς σὲ ὥρα ὕπνου ἢ ἀρρώστειας, τὸ συναντᾶμε σὲ πολλὰ μέρη μὲ τὴν κοινὴ ὀνομασία «μόρα». Περιττὸν εἶναι νομίζουμε τὸ νὰ προσθέσουμε ἐδῶ, ὅτι πρόκειται γιὰ καθαρὴ πάθηση τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος ἢ τῆς καρδιᾶς, ἀκόμα δὲ καὶ γιὰ ὑπερφόρτωση τοῦ στομάχου καὶ ὅτι ὁ «βραχνᾶς» ὑπάρχει μόνο στὴ φαντασία τοῦ ἀσθενοῦς ἢ τοῦ πολυφαγᾶ.

Σπουδαία πηγὴ παραδόσεων ὑπῆρξαν καὶ τὰ μ α ρ μ α ρ ώ μ α τ α, γιὰ τὰ ὁποῖα πιστεύεται ὅτι εἶναι ἄνθρωποι, ζῷα, πράγματα καὶ φυτά, ποὺ μαρμάρωσαν ὕστερα ἀπὸ θεϊκὴ κατάρα γιὰ κάποια ἀνομήματα. Πρόκειται γιὰ τὰ ἰδιόμορφα ἐκεῖνα γαιολογικὰ σχήματα ποὺ παρατηροῦμε σὲ πολλὰ μέρη τῆς χώρας μας. Ἀλλοῦ βρίσκουμε τὴ «μαρμαρωμένη μάγισσα» ποὺ μάγεψε τὸν Δεσπότη, ἀλλοῦ τὸν «μαρμαρωμένο Ταῦρο» ποὺ συντελοῦσε στὴ γέννηση πολλῶν μοσχαριῶν, ἀλλοῦ τὴ «μαρμαρωμένη συκιά», ποὺ συκοφάντησε τὸν Χριστό... Στὰ Βαρδούσια τῆς Δωρίδος βρίσκουμε μαρμαρωμένο ὁλόκληρο «συμπεθεριὸ»—πομπὴ γάμου μὲ καβαλάρηδες—καὶ γιὰ τὴν αἰτία μαθαίνουμε ὅτι ὀφείλεται σὲ κάποιο προγαμιαῖο ἁμάρτημα τῆς νύφης. Ἔξω ἀπὸ τὴν Πρέβεζα βρίσκουμε μαρμαρωμένη μιὰ γρηὰ μὲ τὰ κατσίκια της, γιατὶ—λέει—καταράστηκε τὸν Μάρτη ἐπειδὴ κρύωναν τὰ ζῷα. Στὴν Κρήτη, στὴν Ἄνδρο καὶ σ' ἄλλες τοποθεσίες βρίσκουμε τὰ «Πετροκάραβα» ἤτοι μαρμαρωμένα καράβια γιὰ πολλὲς αἰτίες (1).

***

Ἄλλες αἰτίες γιὰ παραδόσεις ὑπῆρξαν οἱ κ α ι ρ ο ί, ὁ ζ ω ϊ κ ὸ ς καὶ ὁ φ υ τ ι κ ὸ ς κ ό σ μ ο ς. Γιὰ τοὺς καιρούς, ὁ λαός μας φαντάσθηκε γεγονότα ποὺ, ὅπως καὶ ἄλλα, μᾶς ἀφίνουν κι' αὐτὰ κατάπληκτους. Στοὺς ἀνέμους λ.χ. εἶδε ὄντα προσωπικὰ καὶ ἀνθρωπόμορφα, ποὺ παλεύουν ποιὸ θὰ νικήσῃ γιὰ νὰ μεταβάλλῃ τὸν καιρὸ πρὸς τὸ καλὸ ἢ τὸ κακὸ τοῦ ἀνθρώπου. Στὰ σύννεφα ἔδωσε ἐπίσης ζωή, τὰ μπουμπουνητὰ δὲ καὶ τὶς ἀστραπές, τὶς εἶδε ὡς συνομιλία μὲ ὅλες τὶς ψυχικὲς ἀντιδράσεις, ἤτοι μὲ θυμοὺς καὶ ἐκρήξεις. Εἶδε τὰ σύννεφα νὰ κατεβαίνουν στὴ γῆ, νὰ παίρνουν νερὸ καὶ νὰ ξαναφεύγουν. Στὶς ἀστραπὲς εἶδε ἀκόμα τὸν Μωάμεθ νὰ φεύγῃ πανικόβλητος ἀπὸ τὴν ρομφαία τοῦ Χριστοῦ ἢ τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ, καὶ ἀπέδωσε τὶς λάμψεις στὰ πέταλα τῶν ἁλόγων τοῦ ἁλλόθρησκου. Τὸν κεραυνὸ τὸν φαντάσθηκε ὡς θεϊκὴ φωτιὰ ποὺ πέφτει στοὺς κακούς, τοὺς ἀνεμοστρόβιλους ὡς χοροὺς νεράϊδων, τὶς καταιγίδες ὡς μαλλώματα στοιχειῶν κ.ἄ.π.

Τὰ ζῷα, ὕστερα, ἔδωσαν ἀφορμὴ μὲ τὶς φωνές τους νὰ ἐπινοήσῃ ὁ λαὸς παραδόσεις. Εἴδαμε στὸ ἐπὶ μέρους Μηνολόγιο ὅτι ἡ δεκαοχτούρα ἦταν κόρη ποὺ κατηγορήθηκε ἀπ' τὴ μητρυιά της γιὰ κλοπὴ ἑνὸς ἀπὸ τὰ δέκα ἐννηὰ ψωμιὰ—κατὰ τὴ μητρυιὰ—ἐνῷ ἐκεῖνα ἦταν δέκα ὀχτώ. Ἔγινε πουλὶ τότε καὶ φωνάζει παντοῦ καὶ πάντοτε πὼς τὰ ψωμιὰ ἦταν δ έ κ α ὀ χ τ ὼ καὶ ὄχι δέκα ἐννηά. Εἴδαμε ἐπίσης τὴν παράδοση γιὰ τὸν Γκιώνη.

Τὰ φυτὰ πάλι, ἔδωσαν ἀφορμὴ γιὰ ἄλλες παραδόσεις. Ἄπειρα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ... πρὶν γίνουν φυτὰ ἦταν ἄνθρωποι ἢ ζῷα. Στὴν κλίση ποὺ δίνει στὰ δένδρα ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου, ἀποδίδεται τὸ ὅτι δὲν προσκύνησαν τὴν Παναγία, τὸν Χριστὸ ἢ κάποιον Ἅγιο, ὅταν διάβαινε ἀπὸ ἐκεῖ.

(1) Τὰ μαρμαρώματα στὶς θάλασσες παρουσιάζονται σὲ νησίδια ἢ σὲ ἀπόκρημνους βράχους τῆς ἀκρογιαλιᾶς. Κάποιον πρωτεύοντα ρόλο παρουσιάζουν ἀσφαλῶς ἐδῶ οἱ «στῆλες ἅλατος» τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ἀφίσαμε τελευταῖες τὶς παραδόσεις ποὺ ἔχουν αἰτία τὸν θάνατο, τοὺς νεκροὺς καὶ τὶς ψυχές, τὸν κάτω κόσμο καὶ τὸν Χάρο, ἀφοῦ τὰ γεγονότα αὐτὰ σημαίνουν καὶ τὸ τέλος κάθε τί τοῦ ὑπαρκτοῦ.

Γιὰ τὸν θάνατο, οἱ παραδόσεις μᾶς διηγοῦνται ὅτι ὑπάρχει βιβλίο... προγραφῶν. Ἀνοίγει τὴν πρώτη τοῦ Σεπτέμβρη καὶ ἐκεῖ σημειώνει ὁ χάρος ὅσους πρόκειται νὰ πάρῃ μέχρι τὴν 31η Αὐγούστου. Γι' αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι—ὅπως εἴδαμε ἤδη—τοποθετοῦν καρύδια στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν, τὸ βράδυ τῆς 31 Αὐγούστου πρὸς τὴν Πρώτη τοῦ Σεπτέμβρη, καὶ τὸ πρωΐ, μὲ τὴν «Ἰνδικτο» τὰ σπάζουν. Ὅποιου τὸ καρύδι βρέθηκε κούφιο, γράφεται αὐτομάτως τὸ ὄνομά του στὴ... νεκρικὴ βίβλο τοῦ Χάρου.

Ὁ Χάρος ἔρχεται πάντοτε καβάλλα στὸ μαῦρο του ἄλογο. Στὸ δρόμο του συναντᾷ τὰ στοιχειά, μὲ τὰ ὁποῖα καὶ παλαίει, τὰ νικᾷ, καὶ παίρνει τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦρθε ἡ σειρά του. Κανένα στοιχειὸ δὲν μπόρεσε μέχρι σήμερα νὰ νικήσῃ τὸν Χάρο. Αὐτὸ τὸ κατώρθωσε μόνον ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας, ὅταν τὸν κατατρόπωσε στὰ μαρμαρένια ἀλώνια...

Οἱ νεκροί, ἂν δὲν «βρυκολακιάσουν» ἢ γίνουν φαντάσματα, γίνονται χῶμα, γιατὶ χῶμα ἦταν καὶ πρίν. Γίνονται ἔτσι ὑλικὰ μὲ τὰ ὁποῖα τρέφονται τὰ φυτά, τὰ ζῷα, καὶ τέλος ὁ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ γεννήσῃ νέους ἀνθρώπους.

Οἱ ψυχὲς ὅμως δὲν πεθαίνουν. Πηγαίνουν στὸν κάτω κόσμο—στὸν Ἅδη—κι' ἀπὸ ἐκεῖ χωρίζονται. Οἱ καλὲς πηγαίνουν στὸν Παράδεισο καὶ οἱ κακὲς στὴν Κόλαση. Διαχωριστικὸ σημεῖο γιὰ τὴν Κόλαση καὶ τὸν Παράδεισο εἶναι ὁ πύρινος ποταμός, ὅπου τρέχει πίσσα ἀνάμικτη μὲ φωτιά... Ὁ Θεὸς ἄφισε ἐπίτηδες τὸν πύρινο ποταμὸ ὡς διαχωριστικὸ σημεῖο, καὶ δὲν ὕψωσε φράχτη, γιὰ νὰ βλέπουν οἱ κακοὶ πῶς περνᾶνε οἱ καλοὶ καὶ νὰ... παραδειγματίζωνται. Ἀρχιφύλακας στὸν Παράδεισο εἶναι ὁ Ἅγιος Πέτρος, ποὺ βαστάει τὰ κλειδιά, ἔχει δὲ βοηθό του τὸν Ἅγιο Σάββα ποὺ «σαββανώνει» ὅσους θέλει καὶ δὲν τοὺς ἀφίνει στὴν Κόλαση. Στὴν Κόλαση πάλι εἶναι γενικὸς φύλακας ὁ διάβολος, ποὺ προσπαθεῖ νὰ μὴν λείψῃ ἡ φωτιὰ ἀπὸ τὰ καζάνια μὲ τὴν πίσσα—μέσα στὰ ὁποῖα βρίσκονται οἱ κακὲς ψυχὲς—καὶ δίνει ὁδηγίες στοὺς βοηθούς του—τοὺς σατανάδες—γιὰ τὸ πῶς θὰ κρεμοῦν ἀπὸ τὰ νύχια, ἀπὸ τοὺς μαστοὺς καὶ ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τὶς κακὲς ψυχές.

Ἄλλες παραδόσεις τοῦ λαοῦ—οἱ πιὸ σωστὲς—μᾶς πληροφοροῦν ὅτι οἱ νεκροὶ καὶ οἱ ψυχὲς παραμένουν στὸν Ἅδη μέχρις ὅτου ἔρθῃ ἡ Δευτέρα Παρουσία. Τότε θὰ κρίνῃ ὁ Κύριος δικαίους καὶ ἀδίκους καὶ ἀνάλογα θὰ τοὺς τακτοποιήσῃ στὴν αἰώνια ζωή...

Ὁ φόβος τοῦ θανάτου, μὲ ὅλα τὰ ἐπακόλουθα, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγάπη γιὰ τὴ ζωή, ἔδωσαν στὶς παραδόσεις τοῦ λαοῦ τὸ ἀθάνατο νερό. Μόνον μ' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος θ' ἀποφύγῃ τὸν θάνατο καὶ τὸ ἄγνωστο τοῦ ποῦ θὰ καταταχθῇ...

***

Μὲ τὶς παραδόσεις καὶ ὅλα τὰ ἄλλα λαογραφικὰ στοιχεῖα ποὺ εἴδαμε ὡς τώρα—καὶ ποὺ ὅλα ὀφείλουν τὴν ὕπαρξή τους στὶς παραδόσεις—κλείνουμε ἕνα μεγάλο κεφάλαιο στὸ Γενικὸ Μέρος τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μηνολογίου». Τὰ ὅσα δώσαμε γιὰ τὸ κάθε λαογραφικὸ στοιχεῖο ὡς τώρα, ἐλπίζουμε νὰ ἱκανοποίησαν τυχὸν ἀπορίες τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ νὰ μὴν ἄφισαν ἀμφιβολίες γιὰ τὴν χρησιμότητα τῆς γνώσεως κάθε λαογραφικῆς μορφῆς τοῦ λαοῦ μας.

Ἀφίσαμε τελευταῖο τὸ κυριώτερο στοιχεῖο τῆς λαογραφίας μας —ποὺ κι' αὐτὸ τὸ διέσωσε ἡ παράδοση τῶν αἰώνων—στοιχεῖο ποὺ μόνον ὠφέλεια καὶ ψυχικὴ ἀνάταση ἐπιφέρει στὴ λαϊκὴ ψυχή. Εἶναι τὰ δημοτικά μας τραγούδια, τὰ ὁποῖα καὶ θὰ διαπραγματευθοῦμε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἑπόμενο τεῦχος.

(Συνεχίζεται)

Δυὸ ἔρημα παιδιά

Ὑπὸ Ἀστυφύλακος κ. ΛΑΜ. ΣΤΡΑΤΙΚΗ

Μεσάνυχτα. Σπρωγμένος ἀπὸ τὸ ἐπιτακτικὸν καθῆκον τῆς ὑπηρεσίας μου, ἔσερνα τὰ βήματά μου ἀργὰ κι' ἀθόρυβα, στὴ καρδιὰ τοῦ ὡραίου δασυλλίου τῆς περιφερείας μας.

Τὰ παγκάκια κενά, τὰ στενοδρόμια του ἔρημα. Ψυχὴ δὲν ἀνάσαινε τριγύρω. Τὸ θρόϊσμα τῶν φύλλων στὰ κλώνια τῶν δένδρων, ἔμοιαζε σὰν ἀπόκοσμη θεϊκὴ δέηση. Τὰ κιτρινισμένα φύλλα ἔπεφταν μ' ἕνα ἐλαφρὸ στροβίλισμα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας γῆς.

Τὸ χῶμα, χυρτασμένο ἀπὸ τὰ πρωτοβρόχια, μύριζε νοτιὰ καὶ γονιμότητα. Τὸ φεγγάρι, ποὺ ἔμοιαζε σὰν ἄτονο καντῆλι ξωκκλησιοῦ, ἄλειφε μὲ τὸ χλωμὸ κι' ἀρρωστιάρικο φῶς του τὴν ἐπιφάνεια τῶν φρεσκοβαμμένων καθισμάτων, ποὺ φάνταζαν σὰ θεῖα ἀφιερώματα, ποὺ εἶχαν προσφέρει χέρια εὐλαβικά, στὸ ναὸ τῆς θεᾶς ἁρμονίας.

Ὅλα τυλίγονταν ἀπὸ μιὰ βουβὴ πραότητα ποὺ τὰ ἔκανε περισσότερο θεῖα, περισσότερα ἱερά! Τὸ κάθε τι ἔμοιαζε νὰ συμβολίζῃ τὴν ἀρετή, τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία. Ἡ μικρὴ λιμνούλα, ποὺ ἡ πάπιες καὶ οἱ κύκνοι της εἶχαν λουφάξει, εἶχε μείνη κι' αὐτὴ ἔρημη, μονάχη στὸν ἀγέρα, ποὺ τῆς πτύχωνε μὲ τ' ἀναφρό του χάδι τὴ γαληνημένη της ἐπιφάνεια.

Κάπου-κάπου, τὸ μουδιασμένο τρίλλισμα ἑνὸς γρύλλου καὶ κάποια ἀνατριχίλα, ἔκοψαν τὴ μονοτονία τῆς ἀπόκοσμης θεϊκῆς σιγαλιᾶς τοῦ πάρκου. Προσπαθοῦσα νὰ σέρνω τὰ βήματά μου, ὅσο πιὸ ἀθόρυβα μποροῦσα. Ξαφνικά, ἕνα ἀδύνατο ἀναρθρο ἐπιφώνημα λαχτάρας καὶ τρόμου ἀντήχησε καὶ λίγα μέτρα πιὸ πέρα εἶδα, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς θάμνους, δυὸ ἀνθρώπινες συλουέττες, νὰ στέκωνται ἡ μιὰ ἀπέναντι τῆς ἄλλης. Σταμάτησα. Ἀθέατος καθὼς εἴμουνα, περίμενα νὰ ἰδῶ καὶ ν' ἀκούσω τὴ συνέχεια καὶ τὴν ἐξέλιξη τῆς ἀπροόπτου συναντήσεως τῶν δύο ἀνθρωπίνων σκιῶν. Δὲν ἄργησα νὰ καταλάβω περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἦταν δυὸ παιδιά, ἀπ' αὐτά, ποὺ ἡ κοινωνία τὰ ἔχει τοποθετημένα στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς της. Δυὸ ἀλῆτες. Ἕνας μικρὸς καὶ ἕνας μεγάλος. Τὸ ἐπιφώνημα τῆς λαχτάρας ἦταν τοῦ μικροῦ ποὺ καθὼς βάδιζε ἀντίκρυσε ἀπότομα τὴ μορφὴ τοῦ ἄλλου ποὺ στέκονταν ὄρθιος καὶ ἀκίνητος, σὰ στήλη ἅλατος. Τὸ ἐπιφώνημα αὐτὸ ἔκανε τὸ μεγάλο ἀλήτη νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὸ μακρυνό του ταξίδι. Ἡ ὅρασή του, μαγεμένη, ἀπὸ τὶς οἶδε ποιὰ ὁμορφιά, τοῦ εἶχε φουσκώσῃ τὸ στῆθος ἀπὸ ἀνείπωτη ἀγαλλίαση κι' εὐφροσύνη. Ἐν τούτοις δὲν ἄργησε νὰ ξαναφέρῃ τὸ στοχασμό του ἀπὸ τοὺς ἀπρόσιτους γιὰ τὴν ζωή του τόπους, στὴ πεζότητα τῆς νυκτερινῆς ἡσυχίας τοῦ πάρκου, ποὺ τὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τῶν ἀπόμακρων ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων, τὸ ἀπάλαιναν καὶ τὸ ἔκαναν γκριζοκίτρινο, σὰν τὸν κόσμο ποὺ κρύβει τὸ ἀχνὸ ροδάλισμα τοῦ ἀπείρου καὶ σὰν τὴν εὐτυχία ποὺ εἶναι ἐναποθετημένη σὲ ἀκατοίκητος σπιτικὲς αὐλές.

Τὰ μάτια του ἄνοιξαν διάπλατα, ἐρευνητικά, μπροστὰ στὴ σιλουέττα τοῦ μικροῦ ποὺ στέκονταν ἀκίνητος, σαστισμένος, σὰν κορμὸς δένδρου χωρὶς κλαδιά, μπρός του. Τρόμαξε καὶ τοῦτος μὲ τὴ σειρά του. Τέτοια ὥρα ποιανοῦ ἔδιδε τὸ δικαίωμα ἡ ζωὴ νὰ γυρίζῃ σὰν καὶ αὐτὸν στοὺς δρόμους καὶ τὰ πάρκα; Τὰ κουρέλια τῆς φορεσιᾶς τοῦ μικροῦ ποὺ ἀνέμιζαν στὴ πνοὴ τοῦ φθινοπωρινοῦ ἀγέρα, τοῦ ἔδωσαν τὴν πραγματικὴ ἀπάντηση...

—Ἕνας ἀλήτης σὰν κι' ἐμένα, σκέφτηκε. Τὶ ζητᾷ; Ποῦ πηγαίνει;

—Ἐκεῖ ποὺ πηγαίνεις κι' ἐσύ, ἔφτασε ἡ ἀπάντηση, ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ἐσωτερικοῦ του κόσμου. Σταμάτησε νὰ κυττάξῃ, σὰ ν' ἄθελε ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἴδια του τὴ σκέψη. Ξανακύτταξε πιὸ πλατιὰ τὸ παιδὶ καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ βρέθηκε λίγα

βήματα πίσω. Τί τὸν ἀνάγκασε ν' ἀπομακρυνθῇ; Δέος; Οἶκτος; Καὶ τὰ δύο. Τὸ βλέμμα του διασταυρώθηκε μὲ τοῦ ἄλλου ποὺ ἔλαμπε παράξενα στὴν ἀμυδρὴ λάμψη τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τῶν ἀπόμακρων ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων. Μιὰ τεταμένη σιωπή, πιὸ εὔγλωττη καὶ ἀπὸ τὸν κάθε λόγο, ἁπλώθηκε στὴ σιγαλιά. Στὴν ἀμοιβαία ματιὰ τῶν ἀλητοπαίδων, ἐνσαρκώθηκε κάτι, τὸ ἀνώτερο, τὸ ὑψηλότερο. τὸ ἰδανικό. Ἡ ἀγάπη, ὁ οἶκτος, ἡ συμπόνια, ποὺ τώρα στὰ χρόνια τοῦ ἀνθρώπινου ξεπεσμοῦ, μονάχα οἱ Θεοὶ καὶ οἱ Ἅγιοι τὸ κρατάνε.

—Ποῦ πᾶς; ἀκούστηκε βραχνὰ ἡ φωνὴ τοῦ πρώτου. Ὁ μικρὸς δὲν ἀπάντησε. Τὸ στῆθος τοῦ μεγάλου ἀνεβοκατέβαινε μὲ φόρα καὶ ἡ δύναμη τῆς ἀνάσας του ποὺ ἦταν βαθειὰ κομμένη, ἀπὸ κάποιο φόβο, ἔδινε μιὰ τρεμούλα στὰ μαραμμένα χείλη του. Τὸν πλησίασε μὲ κάποιο θάρρος.

—Τί ζητᾷς ἐδῶ; τὸν ρώτησε. Ὁ μικρούλης δὲν ἀπάντησε. Ὁ μεγάλος κύρτωσε λίγο τὸ σῶμα του θέλοντας νὰ πλησιάσῃ πιὸ πολὺ τὸ ὕψος τοῦ μικροῦ.

—Ποῦ πηγαίνεις; τὸν ξαναρώτησε δυνατότερα. Τὰ λόγια του πλημμύριζε συμπόνοια κι' ἀγάπη.

Ὁ μικρὸς τὸν κύτταξε μ' ἕνα πλατὺ βλέμμα ποὺ μαρτυροῦσε ἔκπληξη καὶ φόβο. Σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ἡ φωνούλα του ἀκούστηκε ἄτονη, ἁπαλή, μωρουδίστικη.

—Δὲν ξέρω.

—Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

—Νά, ἀπ' ἐκεῖ, κι' ἔδειξε μὲ τὸ χεράκι του μιὰ κατεύθυνση.

—Πηγαίνεις στὸ σπίτι σου;

Στὴν ἐρώτηση αὐτὴ ὁ μικρὸς τὸν κύτταξε παράξενα.

—Δὲν ἔχω σπίτι. Ὁ μεγάλος τὸν κύτταξε ἐρωτηματικά.

—Καὶ ποῦ πήγαινες; Τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν ἀπάντησε, σήκωσε μόνο τὶς πλατίτσες του. Ἁπλώθηκε γιὰ λίγο ἡσυχία. Τὸ κρύο ἀγέρι περνῶντας πάνω ἀπὸ τὴ σάρκα τους ποὺ ἦταν σχεδὸν γυμνή, τοὺς ἔκανε νὰ σμίγονται ὅλο καὶ περισσότερο. Ὁ μεγάλος χαμήλωσε τὸ βλέμμα του καὶ τὸν ρώτησε πάλι.

—Πῶς σὲ λένε;

—Ρούλη, ἀπήντησε ὁ μικρός.

—Ρούλη, Ρούλη, Ρούλη, μονολόγησε ἐκεῖνος, προσπαθῶντας νὰ βρῇ τὸ πραγματικό του ὄνομα. Τέλος μὴ μπορῶντας τὸν ξαναρώτησε:

—Τὸ πραγματικό σου ποιὸ εἶναι; Ὁ μικρὸς τὸν κύτταζε χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ.

—Ποιὸ εἶναι τὸ πραγματικό σου ὄνομα; Ἐπανέλαβε γιὰ τρίτη φορὰ ὁ μεγάλος. Ὁ μικρὸς ὅμως δὲν καταλάβαινε.

—Ρούλη, μὲ λένε ἀπήντησε σὰν μὲ ἀποστροφή.

—Πφφφ... φύσιξε, ὁ μικρὸς αὐτὸς ἦταν ἀνόητος καὶ τὸν στεναχωροῦσε... Ἔπειτα ἀπὸ λίγη σιγὴ τὸν ξαναρώτησε:

—Γονεῖς ἔχεις; Ὁ μικρὸς ποὺ εἶχε πάρει κάποιο θάρρος, ἀπάντησε αὐθόρμητα:

—Ὄχι.

—Ἀδέρφια; Κούνησε τὸ κεφάλι του ἀρνητικά.

—Κανένα δικό σου; Καὶ πάλι ἔκανε ἀρνητικὴ κίνηση τοῦ κεφαλιοῦ του, συνοδεύοντάς την μὲ κεῖνο τὸ ἀρνητικὸ «τσοῦ» ποὺ μοναχὰ μικροὶ καὶ ἀφελεῖς τὸ λένε.

Ἐκεῖνα τὰ λόγια τοῦ μικροῦ τὸν προξενοῦσαν λύπη. Τὸ ἴδιο λυπόταν καὶ γιὰ τόσα ἄλλα δυστυχισμένα παιδάκια ποὺ καθημερινῶς συναντοῦσε στὸ δρόμο του, σ' αὐτὸ ὅμως εἶχε βρῇ ἕνα ὅμοιό του. Οἱ τόσοι ἄλλοι δυστυχισμένοι εἶχαν καὶ κάποιο δικό τους, ἐτοῦτος ὁ μικρὸς ἦταν ἔρημος καὶ μόνος, σὰν κι' αὐτόν. Ἐπὶ τέλους! εἶχε βρῇ τὸ σύντροφο ποὺ θὰ βάδιζε μαζί του στὸ δύσκολο δρόμο τῆς ζωῆς. «Ἐν τῇ ἑνώσει ἡ ἰσχύς». Κάπου τὸ εἶχε ἀκούσει αὐτό, κάποιος τοῦ τὸ εἶχε πῇ. Σκέφθηκε

γιὰ λίγο νὰ θυμηθῇ, δὲν τὸ θυμήθηκε, ἡ ἀξία του καὶ ἡ σπουδαιότης ὅμως εἶχε ριζώσει βαθειὰ μέσα του...! Ἁπλώθηκε πάλι σιγαλιά. Ὁ γρύλλος μουδιασμένος ἀπὸ τὸ διαπεραστικὸ κρύο τῆς φθινοπωρινῆς νύχτας, ἄφινε τὰ τελευταῖα του γρυλίσματα, σὰν ἄτονες νότες ποὺ κλείνουν ἕνα ἄθλιο κομμάτι.

Τὸ ἀγέρι σὰν διαιτητὴς στὴν συνάντηση ἐκείνη, ἔλυσε μὲ μιὰ παγερή του πνοὴ τὴ σιγὴ τῶν ἀλητοπαίδων κάνοντάς τα νὰ ριγήσουν.

—Ἀπὸ δῶ εἶσαι; Ρώτησε καὶ πάλι ὁ μεγάλος.

—Ὄχι, ἀπὸ τὸ χωριό.

—Καὶ πῶς βρέθηκες ὁδῶ;

—Μέφερε ὁ Παππᾶς στοῦ Κὺρ Γιώργη, ποὺ ἔχει τὸ μεγάλο μαγαζὶ καὶ τὸ ψηλὸ τὸ σπίτι, σὰν πέθανε ἡ μανούλα, γιὰ νὰ μὴ μὲ δέρνουν τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς καὶ οἱ κακοὶ ἄνθρωποι.

—Τὴ θυμᾶσαι τὴ μαννούλα σου; Τὸ μικρὸ ἔκαμε ἕνα «μμμ» προφέροντάς το μὲ τὴ μύτη καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικὰ συμπληρώνοντας ἔτσι τὴν ἀπάντηση.

—Πῶς τὴν ἔλεγαν; —Μαννούλα. Ὁ ἄλλος γέλασε λυπημένα. Δὲν καταλαβαίνει, μονολόγησε.

—Καὶ γιατὶ ἔφυγες ἀπὸ τὸν Κὺρ Γιώργη;

—Μ' ἔδιωξε. Μοῦ εἶπε νὰ μεγαλώσω πρῶτα γιὰ νὰ μπορῶ νὰ κάμω δουλιές. Ὁ ἄλλος τὸν κύτταξε λυπημένα, ἄπλωσε τὰ χέρια του καὶ χάϊδεψε τὰ ἄταχτα μαλλιά του ποὺ ἐπλαισίωναν τὸ χλωμό του προσωπάκι.

—Κακόμοιρο παιδί, νὰ μποροῦσες νὰ καταλάβῃς...

Τὸ ἀλητάκι τὸν κύτταξε παράξενα. Πρώτη φορὰ ἄκουγε νὰ τοῦ μιλοῦν μὲ τόση καλωσύνη. Τὸ βλέμμα του ἦταν δειλό, φοβισμένο.

—Δὲν θὰ μὲ δείρῃς;

—Νὰ σὲ δείρω;

Τὰ ξερὰ χειλάκια τοῦ μικροῦ τὰ χώρισε ἕνα ἀμυδρὸ χαμόγελο. Μιὰ πίκρα, ἕνα παράπονο :

—Ὅλοι μὲ δέρνουν, εἶπε. Τὸ σῶμα τοῦ μεγάλου ταράχτηκε στὰ τελευταῖα λόγια ποὺ ἄκουσε. Κάτι σὰν λυγμός, σὰν ἀναστέναγμα τοῦ ξέφυγε καὶ στὰ μάγουλά του κύλησαν μερικὲς σταγόνες ἀπὸ δάκρυα. Τὸ ἀλητάκι τὸν κύτταξε περισσότερο παράξενα :

—Κλαῖς; τὸν ρώτησε. Πόσο καλὸς εἶσαι! Κούνησε τὸ κεφαλάκι του σὰν ἀπὸ θαυμασμὸ καὶ χαμήλωσε ὕστερα τὸ βλέμμα του, ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικὸ καὶ ξαφνικὰ χτύπησε τὰ χεράκια του καὶ ἀναπήδησε χαρούμενα :

—Σὰν τὴ μαννούλα! Ἡ συγκίνηση τοῦ μεγάλου κάτι τοῦ εἶχε θυμίσῃ. Ὁ ἄλλος προσπάθησε νὰ ἠρεμήσῃ. Σκούπισε τὰ δάκρυά του, κατάπιε τοὺς λυγμούς του καὶ προσπάθησε νὰ δώσῃ ἕνα σταθερὸ τόνο στὴ φωνή του :

—Εἶμαι καλός ;

—Ναί.

—Πῶς τὸ κατάλαβες ;

—Νά, κλαῖς...

—Κι' ἐπειδὴ κλαίω, εἶμαι καλός;

—Ναί. Καὶ ἡ μαννούλα ἔκλαιγε. Πόσο μ' ἀγαποῦσε!... Ὁ μεγάλος κουράστηκε νὰ κρατήσῃ ἤρεμος καὶ κατάπιε μὲ δυσκολία τὰ δάκρυα, ποὺ τοῦ πλημμύρησαν τὰ μάτια καὶ ἔρριξε τὸ βλέμμα του ἀλλοῦ.

Ἔκαναν γιὰ λίγο σιωπή, τίποτα δὲν ἀκουγότανε γύρω καὶ μόνο τὸ ἀγέρι ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν δένδρων. Οἱ πετεινοὶ μήνυσαν τὸ πέρας τοῦ μεσονυκτίου ταράζοντας τὴ μαύρη σιγαλιὰ τῆς νύχτας καὶ ξέμακρα οἱ χτύποι ἑνὸς ρολογιοῦ ἐπεβεβαίωσαν τὴν ἀκρίβειά τους.

—Κρυώνω, πρόφερε μουδιασμένα ὁ μικρός. Ὁ ἄλλος τὸν κύτταζε περίλυπα. Ὕστερα ἔρριξε ἕνα ἐρευνητικὸ βλέμμα στὸ ἴδιο του τὸ σῶμα, δὲν εἶδε τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ μοναχικό του κουρέλι ποὺ σκέπαζε τὴν τραχιὰ σάρκα του καὶ κεῖνο μουσκεμένο. Κύτταξε τὸ μικρὸ ἀνίσχυρα καὶ ἐπανέλαβε, σὰν ἠχὼ τὴ λέξη του :

—Κρυώνεις; Ὁ μικρὸς ἀπάντησε καταφατικά.

—Πεινᾶς; τοῦ ξαναρώτησε πάλι ὁ μεγάλος. Ἡ ἀπάντηση ἦταν καὶ πάλι καταφατική.

Στοῦ πρώτου τὰ χείλη ἄνθισε ἕνα χαμόγελο, σὰν ἡ πεῖνα τοῦ μικροῦ νὰ τὸν εὐχαριστοῦσε. Ἔβαλε τὸ χέρι του στὴ βρώμικη τσέπη τοῦ κουρελιασμένου του σακκακιοῦ κι' ἔβγαλε ἕνα μεγάλο κομμάτι ψωμί.

—Τρῶγε, τοῦ εἶπε, νὰ συνέλθῃς. Ὁ μικρὸς τὸ ἅρπαξε αὐθόρμητα κι' ἄρχισε νὰ τὸ τρώῃ μὲ βουλιμία. Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ εἶχε κιόλας τελειώσει. Ἕνας ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἀκούστηκε καθὼς κατάπινε, σχεδόν, ἀμάσητη τὴ τελευταία μπουκιά.

Ὁ μεγάλος ἔνοιωσε μέσα του μιὰ ἱκανοποίηση.

—Χόρτασες; τοῦ εἶπε μὲ μειδίαμα. Πᾶμε τώρα καὶ τὸν τράβηξε ἐλαφρὰ πίσω του. Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση, ὁ ἀλητάκος τοῦ ἔφραξε τὸ δρόμο. Σήκωσε τὰ λαμπερά του ματάκια καὶ τὸν κύτταξε σταθερά. Ἡ πλατειά του ἐκείνη ματιὰ ἦτανε πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγάπη καὶ καλωσύνη. Τὰ μαραμένα του χειλάκια χώρισαν ἀργά.

—Πῶς σὲ λένε;

Ὁ μεγάλος τὸν κύτταξε ἀκίνητος. Ἡ εὐγνωμοσύνη ποὺ εἶχε ἁπλωθῆ στὴν ἔκφραση τοῦ ἀμέριμνου ἐκείνου παιδικοῦ προσώπου τὸν παραξένευε.

—Μὲ λένε Γεράσιμο, τοῦ ἀπάντησε ζωηρά, ἀλλὰ μὲ τὴν ἴδια καλωσύνη.

—Ἔχεις ἀδερφό;

—Ὄχι, εἶμαι ἔρημος κι' ἐγὼ σὰν καὶ σένα. Ὁ μικρὸς χωρὶς νὰ νοιώθῃ ἐκεῖνο τὸ ἔρημος συνέχισε.

—Οὔτε μαμά;

—Οὔτε.

—Μπαμπᾶ;

—Κανέναν!

Ἀνοιγόκλεισε τὰ μάτια του ὁ μικρὸς χωρὶς νὰ νοιώθῃ, λὲς καὶ κάτι τὸν θάμπωνε. Τὸ πρόσωπό του φάνηκε νὰ τὸ φωτίζῃ κάποια μεγάλη χαρά.

—Ἄ, ἄ, ἄ, ἄ! ξεφώνησε καὶ χτύπησε τὰ χεράκια του πηδῶντας, καλὰ μοῦ ἔλεγε ἡ μαννούλα νὰ κάνω προσευχὴ στὴ Παναγίτσα καὶ νὰ τῆς ζητήσω ὅ,τι θέλω. Ἐγὼ ἔκανα τὸ σταυρό μου καὶ ζητοῦσα νὰ μοῦ φέρῃ ἕναν ἀδερφό. Ἔλεγα, Παναγίτσα μου φέρε μου ἕναν ἀδερφό νὰ μὴ μὲ δέρνουν τὰ παιδιὰ καὶ οἱ κακοὶ ἄνθρωποι. Καὶ ὅπ! νάτος ὁ ἀδερφὸς μου. Στὰ τελευταία λόγια του ἡ φαιδρότης τοῦ προσώπου του σκοτείνιασε, σὰν κάτι νὰ τὸν φόβισε. Σήκωσε τὰ ματάκια του καὶ κύτταξε πάλι τὸ μεγάλο.

—Μὲ θέλεις γι' ἀδερφό σου; τὸν ρώτησε δειλά, ἐγὼ σ' ἀγαπῶ καὶ εἶμαι καλὸ παιδί. Εἶδες πὼς μ' ἄκουσε ἡ Παναγίτσα; Καὶ ἡ μαννούλα ἔλεγε πὼς εἶμαι καλὸ παιδί, καὶ πόσο μ' ἀγαποῦσε! Καὶ σὺ τώρα θὰ μ' ἀγαπᾷς ὅσο ἐκείνη, ἔτσι δὲν εἶναι;

Ὁ μεγάλος κούνησε τὸ κεφάλι του καταφατικά. Ἡ συγκίνηση δὲν τὸν ἄφινε νὰ μιλήσῃ.

Τὸ παιδάκι τὸν κυττοῦσε ἐπίμονα, σὰ νὰ μὴ τὸν ἀρκοῦσε ἡ κίνηση τοῦ κεφαλιοῦ ποὺ ἔκανε ὁ μεγάλος.

Ἐκεῖνος τότε κατάπιε τοὺς λυγμούς του, σκούπισε τὰ δάκρυά του καὶ ἀφοῦ ἀνακάτεψε τὰ ἄτακτα μαλλιὰ τοῦ μικροῦ εἶπε :

—Ναί, θὰ σ' ἀγαπῶ, θὰ σ' ἀγαπῶ ὅσο τίποτα ἄλλο. Τὸ ἀλητάκι ἔτριψε τὰ μάτια του σὰ νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ὄνειρο, ἢ σὰ ν' ἀντίκρυζε κάτι λαμπερὸ κι' ἀθώρητο.

Ἔκανε μιὰ πλάγια κίνηση, σὰ νὰ διευκολύνονταν ἔτσι καλύτερα νὰ δῇ καὶ πρόφερε πνιχτά.

—Ὅσο τίποτε ἄλλο;

Ὁ μεγάλος ἀλήτης, τότε, ἀντὶ γι' ἀπάντηση, ἄπλωσε τὰ χέρια του, ἀγκάλιασε τὸ μικρὸ ἀλητάκι καὶ τὸ ἔσφιξε πάνω του ἀδερφικά.

Τὸ σκοτάδι τοὺς τύλιγε ἀσφυκτικὰ καὶ ἡ νυχτερίδα πελαγωμένη στὴν ἄϋλη μαυρίλα ἔτριζε τὰ μουδιασμένα της φτερὰ στὸ νοτισμένο ἀγέρα. Ἦταν ὁ μόνος μάρτυρας σ' αὐτὴν τὴ φιλάνθρωπο συμφωνία. Δυὸ ἀλῆτες ἔρημοι, θεομόναχοι μέσα στὴ ζωή, στὸ κόσμο, σὰ νὰ τοὺς εἶχε ξεράσει τὸ πυκνὸ σκοτάδι, προσωποποιοῦσαν πίσω ἀπὸ τὸ βαρὺ νυχτιάτικο μαγνάδι, μακρυὰ ἀπὸ τὰ πονηρὰ μάτια τοῦ κόσμου, τῆς σκληρῆς καὶ ἄπονης κοινωνίας, δυὸ σπάνιες ἀρετές : τὴν εὐεργεσία καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη. Δυὸ ἀλῆτες ἐνάρετοι!...

Τὸ ἀγέρι, κυρίαρχος πάντα, ἐξουσιαστής, στὴ σκοτεινὴ ἀπεραντοσύνη τῆς νύχτας ἄφινε κατὰ διαστήματα ἀχαλίνωτη τὴ πνοή του, νὰ σφυρίζῃ στὸ μεγάλο ἀνατριχιαστικὸ πέλαγος. Μιὰ τελευταία του πνοὴ ἔλυσε τὸ σιωπηλὸ ἀγκάλιασμα τῶν ἀλητοπαίδων καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγη σιγή, ὁ μεγάλος, ξανατράβηξε πίσω του τὸ μικρό.

—Πᾶμε, τοῦ εἶπε σιγά. Ὁ μικρὸς τὸν ἀκολούθησε πειθήνια. Πήρανε ἕνα στενοδρόμι καὶ χάθηκαν καὶ οἱ δυὸ μέσα στὸ σ κ ο τ ά δ ι...

ΛΑΜ. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

Υ. Γ. Εἶμαι περίεργη νὰ μάθω τὴ συνέχεια τῆς ἐξαφανίσεώς των....

Ἡ δακτυλογράφος

—Ὑπόσχομαι, στὴ δακτυλογράφο ποὺ ἔκανε... θάλασσα τὰ χειρόγραφα, ὅτι ἂν τοὺς ξανασυναντήσω, θὰ συνεχίσω τὴν περιγραφὴ τῆς πορείας των.

ΛΑΜ. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἡ πορεία

Μὲ τὴν ἀγάπη, ποὺ μ' ἔλουζε
καὶ τὴ λαχτάρα, ποὺ φλόγιζε
ξεκίνησα κι' ἐγὼ μιὰ μέρα
γιὰ τὶς ψηλοκορφὲς κεῖ πέρα.

*

Καὶ κρόκιζ' ἡ 'Ανατολὴ
καὶ δρόσιζε τὸ μέτωπό μου,
Βάδιζα μὲ πνεῦμα νικητῆ
θρεμμέν' ἀπ' τὸ λεῦκ' ὀνειρό μου.

*

Πέρασα χαράδρες καὶ πλαγιὲς
γιόμιζε τὸ στέρνο μ' εὐωδιὲς
καὶ νάμαι στὴν πορεία σταθερός,
στὰ τείχη τῆς ψυχῆς μου γὼ ὀρθός.

Σ. Χανδρῆς

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

.....

.....

Νὰ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα ποὺ δὲν εἶχαν ἐπισκέψεις... Εἶχαν τὸ ἴδιο σκοτεινιασμένο πρόσωπο κι' ἔνοιωθαν τὴν ἴδια ἀπέραντη ἐρημιὰ ὅπως τὴν ἡμέρα ποὺ πρωτοήρθαν ἐδῶ, ἄγνωστοι μεταξὺ ἀγνώστων... Οἱ ἐγκάρδιες σκηνὲς τῶν ἐπισκέψεων, τὰ γέλια, οἱ φωνὲς ἦταν τόσο μακρυά τους... Ἐμοιαζαν σὰν τὸν ἀντίλαλο ἀπὸ ἕνα ἄλλο κόσμο, ποὺ δὲν εἶχαν δικαίωμα νὰ τὸν γνωρίσουν. Ἔγιναν πάλι, ὅπως κάθε Κυριακή, τὰ χαμένα παιδιὰ τῶν δρόμων...

Τὰ βλέπει κανεὶς νὰ τριγυρίζουν γύρω ἀπὸ τὶς ὁμάδες μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες καὶ νὰ κυττάζουν μὲ ψυχρὸ βλέμμα τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὶς ἀδελφὲς τῶν ἄλλων παιδιῶν, τὶς ἐσάρπες τῶν μαννάδων, τὰ πολὺ μικρὰ καπέλλα τῶν κοριτσιῶν καὶ τὶς μποῦκλες των.

Πολλὲς φορὲς μάλιστα οἱ ξένοι ἐπισκέπτες τὰ κύτταζαν μὲ περιέργεια, καὶ κάπου-κάπου μὲ θυμὸ ἢ περιφρόνηση...

Κι' ὅμως!!! Εἶχαν κι' αὐτὰ γονεῖς, εἶχαν σπίτια, δικούς τους ἀνθρώπους... Δὲν ἦσαν ὀρφανά... Μὰ οἱ δικοί τους γονεῖς ἐτούτη τὴ στιγμὴ προτίμησαν νὰ κάνουν βόλτες μὲ τ' αὐτοκίνητο, ἢ νὰ κάνουν σκί, ἢ νὰ φουσκώνουν μέσα σ' ἕνα βελουδένιο θεωρεῖο στὴν ὄπερα... Δὲν εἶχαν χρόνο, οὔτε διάθεση νὰ τὰ δοῦν... Γιατὶ οἱ δικοί τους γονεῖς ἀνῆκαν στὴν κατηγορία τῶν «κοσμικῶν» γονέων, ποὺ βλέπει κανεὶς τακτικὰ στὶς φωτογραφίες τους στὴν ἐφημερίδα, στὴν σελίδα τῶν σπὸρ ἢ στὴν κοσμικὴ στήλη.

Οἱ δικοί τους γονεῖς φιγουράρουν στὶς ἀφίσες καὶ στὰ ἐξώφυλλα τῶν περιοδικῶν... Ἐνῶ αὐτὲς οἱ δυστυχισμένες γυναικοῦλες μὲ τὰ γκρίζα μαλλιά, ἦταν τόσο διαφορετικές...

Καὶ δός του φιλιὰ κι' ἀγγαλιάσματα κάθε τόσο καὶ λιγάκι...

Ἕνα παράπονο ἢ μιὰ ζήλεια δάγκωνε τὶς καρδιὲς τῶν ἔρημων παιδιῶν..

Ἔτσι, ἀνάμεσα στὴν ἁπλῆ χαρὰ τῶν ἄλλων, ἔκαναν αὐτὰ μιὰ θλιβερὴ παρέλαση, ἀγέρωχα καὶ τυφλά, σὰν θωρηκτὰ μέσα σὲ εἰρηνικὸ κόλπο... ἐνῶ τὸ Τερνεραί, κάθε Κυριακή, ἔμοιαζε μ' ἕνα μεγάλο λαβύρινθο ἀπὸ πρασινάδα ὅπου ὅλοι ἀντάμωναν, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ ξανασυναντηθοῦν, ἀλληλοσπρώχνονταν χωρὶς νὰ ἀναγνωρίζωνται, καὶ διέγραφαν κύκλους τριγύρω ἀπὸ ἕνα σημεῖο, ἀπὸ φόβο μὴ χαθοῦν...

.....

Ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ καὶ ὁ Ὀλάφ, μὲ τὶς τσέπες γεμᾶτες τρόφιμα, συνάντησαν τὸν Κλεμανσώ, περικυκλωμένο ἀπ' τὰ μεγάλα παιδιά... Ἦρθαν γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ τοὺς πάῃ περίπατο στὸ δάσος... Μὰ ὁ γέρος, χαρούμενος σὰν νεοσύλλεκτος, δὲν ἔλεγε νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τοὺς πέντε παληοὺς μαθητές, ποὺ ἦταν ψηλότεροι ἀπ' αὐτόν...

—«Θὰ πᾶμε στὸ δάσος;» ρώτησε δειλὰ ὁ Ὀλάφ...

Ὅμως οἱ μεγάλοι τὸν διέκοψαν :

—«Δὲν πᾶμε νὰ πιοῦμε μιὰ μισάδα, Κλεμανσώ ;».

Ὁ Κλεμανσὼ στάθηκε ἀπορημένος... Πῶς ν' ἀπαντήσῃ στοὺς μεγάλους ὅτι προτιμᾷ νὰ πάῃ νὰ μαζέψῃ μανιτάρια στὸ δάσος μαζὶ μ' ἕνα ἀπόπαιδο, ποὺ τὸν φώναζε παππού ;

Γύρισε λοιπὸν πρὸς τὸν 'Ολὰφ καὶ τὸν 'Αλλὲν Ρομπὲρ καὶ τοὺς εἶπε μαλακά :

«—Ὄχι σήμερα, μικροί μου... Μιὰ ἄλλη Κυριακή».

—«Πᾶμε λοιπὸν παιδιὰ» εἶπεν ὁ ἕνας μεγάλος. Καὶ ξεκίνησαν, ἔχοντας στὴν μέση τὸν Κλεμανσώ. Ὁ ὅμιλος ἀπομακρύνθηκε, ἀφίνοντας τὸν 'Αλλὲν Ρομπὲρ ἀρκετὰ ταπεινωμένο, καὶ τὸν 'Ολὰφ πληγωμένο κατάκαρδα... Στέκονταν τὸ παιδὶ δακρυσμένο, παρατηρῶντας τὸν «μπαμπὰ» ν' ἀπομακρύνεται, νὰ σταματᾷ κάθε 5-6 βήματα γιὰ νὰ πῇ κάτι μὲ ζωηρὲς χειρονομίες, νὰ γελάσῃ, νὰ διηγηθῇ κάτι ἀστεῖο, ἐνῷ οἱ μεγάλοι τὸν κτυποῦσαν στὴν πλάτη διασκεδάζοντας...

Ὁ 'Ολὰφ ἅρπαξε ξαφνικὰ τὸ χέρι τοῦ 'Αλλὲν Ρομπὲρ, τὸ μόνο ποὺ τοῦ ἔμεινε, καὶ κάτι πῆγε νὰ πῇ...

«Τί σὲ πιάνει ἐσένα ;» ρώτησε ὁ Ρομπὲρ μὲ βραχνὴ φωνή... Μὰ σὰν εἶδε τὸ γεμᾶτο ἀγωνία βλέμμα τοῦ μικροῦ 'Ολάφ, τίς ρυτίδες του, ποὺ τὸν μεταμόρφωναν σὲ γέρο, τὸν πόνο του, τὸν σπαραγμό του, κατάλαβε καὶ τοῦ εἶπε μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία καὶ μάλιστα μὲ κάποιο εὔθυμο τόννο:

—«Καὶ ποιανοῦ ἔχουμε τὴν ἀνάγκη, φιλαράκο μου ; Χρειαζόμαστε παρέα γιὰ νὰ μαζέψουμε μανιτάρια; Αὐτὸ δὰ ἔλειψε! 'Αστεῖο πρᾶγμα. Καὶ δὲν μποροῦμε ὁλομόναχοι... Καλύτερα ἔτσι. Ἄντε πᾶμε». Μά, καθὼς ἔκαναν νὰ περάσουν τὴν πόρτα πιασμένοι μάλιστα ἀπ' τὸ χέρι, ἄκουσαν ἀπὸ πίσω τους, ἀπὸ μακρυὰ νὰ φωνάζουν: «'Αλλὲν Ρομπέρερερ. Ἔ ἔ ἔ... 'Αλλὲν Ρομπέρ.Ἔλα βιάσου... Μιά, μιὰ ἐπίσκεψις!!!»

Ὁ Ρομπὲρ ἔμεινε ἀκίνητος στὴ θέση του... ἔγινε κάτωχρος... πανικοβλήθηκε... Ὥστε λοιπὸν εἶχε φτάσει ἡ στιγμή ;.. Ἦ ρ θ α ν!!! Ἦ τ α ν ἐ δ ῶ!!!. Τὸν εἶχαν φωνάξει μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ τὸν ξαναφώναξαν τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ ταχυδρόμος εἶχε φέρει τὸ πρῶτο περιοδικό... 'Ακριβῶς σὰν σήμερα, ἕνα μῆνα πρίν... Ὕστερα ἀπ' τὸ περιοδικὸ ἔφτασαν κι' α ὐ τ ο ί ... οἱ γ ο ν ε ῖ ς τ ο υ!!!

—«Γειά σου 'Ολάφ. Φεύγω, πῆγε νὰ πῇ ὁ Ρομπὲρ μὰ δὲν βγῆκε κανένας φθόγγος καμμιὰ φωνὴ ἀπ' τὸ λαιμό του... Ἔτσι ξανᾶπε φωναχτὰ τώρα.

—«Γειά σου 'Ολάφ. Μὲ συγχωρεῖς, μὰ πρέπει νὰ φύγω. Μὲ φωνάζουν».

Γύρισε τὴν πλάτη στὸ παιδὶ χωρὶς κἂν νὰ τὸ κυττάξῃ κι' ἀπομακρύνθηκε...

Ὁ μικρὸς 'Ολὰφ περίμενε ἀκόμα μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα ξέσπασε σὲ δυνατὰ κλάμματα· περίμενε νὰ μείνῃ μόνος του, γιατὶ ἤξερε ὅτι τὸ κλάμμα τὸν παραμόρφωνε πολὺ καὶ ἔκανε τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν...

Τὴν ἴδια ὥρα ὁ 'Αλλὲν Ρομπὲρ ἔκανε ἀσυνείδητα τὴν μεγαλύτερη βόλτα γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ λειβάδι... Ἕνας ἀνεξήγητος φόβος, ποὺ μεγάλωνε σὲ κάθε του βῆμα, τὸν εἶχε κυριεύσει... Ἄλλοτε τοῦ ἐρχόταν ἡ ἐπιθυμία νὰ κάνῃ ἐμμετό, κι' ἄλλοτε ν' ἀποπατήσῃ... Ἕνα εἶδος ναυτίας τὸν εἶχε ζαλίσει καὶ γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴν κοιλιά του, ἐσκεφτότανε τὸ ἀμερικάνικο αὐτοκίνητο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ εἶχαν ἔρθει οἱ γονεῖς του, τὶς καινούργιες βαλίτσες τους, τὴν πρώτη φράση ποὺ θὰ ἔλεγαν. Τὴν 'Αρχηγὸ Φρανσουὰζ δὲν τὴν σκεφτότανε καθόλου, τὴν ἀνακάτευε μὲ τὴ μητέρα του καὶ δὲν εἶχε ἀκόμα καταλάβει ὅτι κάποτε θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφίσῃ...

Πάντως, ἂν δὲν ἦτανε ἀναστατωμένη ἡ κοιλιά του, θὰ ζοῦσε τὴν πρώτη στιγμὴ ἀπόλυτης χαρᾶς τῆς ζωῆς του... Κι' ἔκανε ἀκόμα μιὰ στροφὴ μέσα στὸ δάσος γιὰ νὰ τὴν παρατείνῃ. Ὕστερα χρειάσθηκε νὰ σταματήσῃ γιατὶ ἔνοιωσε τὴν ἐπιθυμία ν' ἀναπνεύσῃ βαθειὰ καθὼς πλησίασε... Ἴσως ὁ καθαρὸς ἀγέρας νὰ μποροῦσε νὰ καλμάρῃ τὴν καρδιά του, ποὺ κτυποῦσε τόσο δυνατά, σὰν νἄθελε νὰ σπάσῃ...

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαρχιφύλακος ἀναδρομικῶς ἀπὸ 1-1-1956, ἀφ' ἧς προέκυψεν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον κενὴ ὀργανικὴ θέσις, ὁ ἀστυφύλαξ Μεθενίτης Ἀντώνιος.

—Παρητήθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ὁ ἀστυφύλαξ Λάτσινος Γεώργιος.

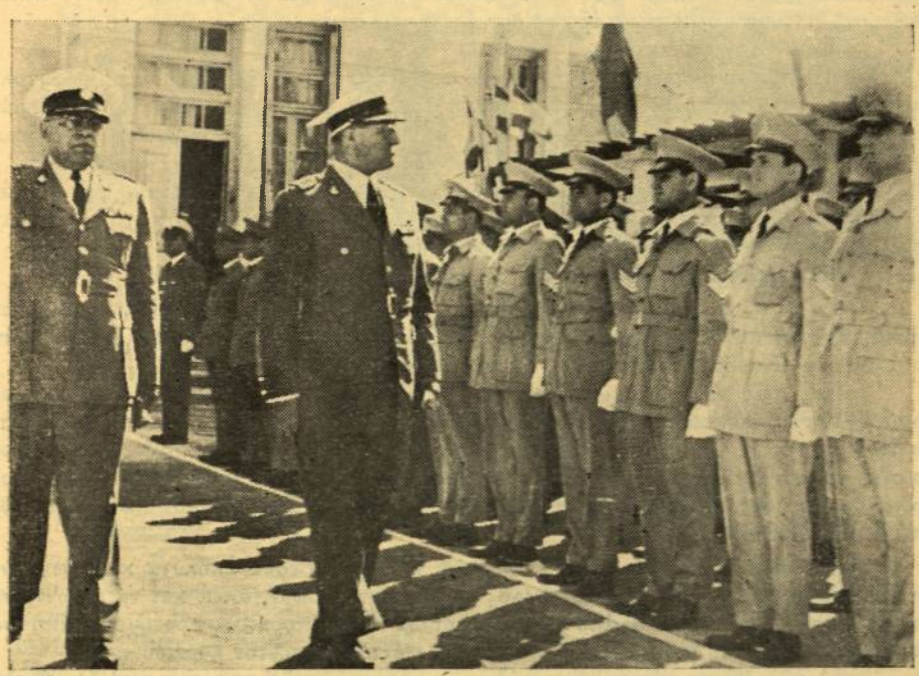
—Διεγράφησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ ἀστυφύλακες: Βασιλείου Παναγιώτης καὶ Μυριδάκης Γεώργιος, ἀποβιώσαντες.

—Δι' ἀποφάσεως τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς ἐνεκρίθη ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ ἀστυφύλακος (7890) Παπασωτηρίου Σωτηρίου εἰς Καττῆν Σωτήριον.

***

ΟΡΚΩΜΟΣΙΑ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ ΙΕ' ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τὴν 30ὴν Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ. καὶ περὶ ὥραν 11ην ἔλαβεν χώραν εἰς τὸ προαύλιον τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς ἡ σεμνὴ καὶ γραφικὴ τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας 80 νέων Ἀρχιφυλάκων τῆς ΙΕ' Ἐκπαιδευτικῆς περιόδου, ἱερουργοῦντος τοῦ Αἰδεσιμωτάτου πατρὸς Δαμίλου καὶ μὲ τὴν συμμετοχὴν τῆς ἐξαιρέτου ἐκκλησιαστικῆς χορῳδίας

Ὁ Ἐπιθεωρητὴς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Ν. Νέρης μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τῶν Σχολῶν Ἀστυνομίας κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου κατὰ τὴν τελετὴν ὁρκωμοσίας τῶν Ἀρχιφυλάκων ΙΕ' Ἐκπαιδευτικῆς Περιόδου.

τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Ἑνώσεως, τῇ εὐγενῇ φροντίδι τοῦ Καθηγητοῦ τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν κ. Νικ. Τσιτσιράγκου ἐπιτευχθεῖσαν.

Ὁ χῶρος ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ τελετὴ εἶχε καταλλήλως διακοσμηθῆ μὲ Σημαίας, θυρεοὺς κλπ. καὶ παρουσίαζε ἕνα πολύχρωμο καὶ γραφικὸ σύνολον.

Κατὰ τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ Ἐπιθεωρητὴς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Νικόλαος Νέρης, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀστυνομικῆς Ἀποστολῆς κ. Mils Furlom καὶ ὁ κ. J. Lewis μέλος αὐτῆς, ὁ Γενικὸς

Διευθυντὴς παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Ἐσωτερικῶν κ. Δημήτριος Κόλλιας, οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ Α΄ κ.κ. Κανελλόπουλος Ἀναστάσιος, Νικόλαος Σπυρόπουλος καὶ Εὐάγγελος Καραμπέτσος, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β΄ κ. Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκης, οἱ κ.κ. Καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς, Ἀντιπροσωπεία τοῦ Σώματος καὶ συγγενεῖς τῶν ὁρκισθέντων.

Ἀφοῦ ἐπιθεώρησε τοὺς παρατεταγμένους δοκίμους ἀφοτέρων τῶν Σχολῶν ὁ κ. Ἐπιθεωρητὴς τοῦ Σώματος ἐπηκολούθησε ἡ ἐπιβλητικὴ πομπὴ τοῦ Θείου Εὐαγγελίου καὶ ἡ Ἱερὰ ἀκολουθία. Μετὰ ταῦτα οἱ νέοι βαθμοφόροι τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος «μὲ ὑψωμένην τὴν δεξιὰν» ἔδωκαν τὸν νενομισμένον ὅρκον, μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ Διοικητὴς τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Νικόλαος Ἀρχιμανδρίτης, ἐχαιρέτησε τούτους, διὰ τῶν κάτωθι ἐμπνευσμένων λόγων :

«Κύριε Ἀρχηγὲ

«Αἰσθάνομαι ἰδιαίτερη ἱκανοποίηση σήμερα, γιατὶ ἡ Ἀστινομικὴ Σχολὴ » ἀποδίδει στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων 80 νέους Ἀρχιφύλακας τῆς ΙΕ΄ » ἐκπαιδευτικῆς περιόδου τοῦ 1958, οἱ ὁποῖοι ὕστερα ἀπὸ πλήρη καὶ ἐπίμονο ἐκπαί- » δευση, πέτυχαν ὅλοι στὰς ἐξιτηρίους ἐξετάσεις των.

«Νέοι Ἀρχιφύλακες

«Ἡ σημερινὴ σεμνὴ τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας τας καὶ τῆς ἐξόδου ἀπὸ τὴ Σχολή, » ἀποτελεῖ τὴν ἐπίσημον πρᾶξι τῆς ἀναλήψεως ἀπὸ μέρους σας τῶν νέων καθηκόν- » των καὶ τῶν ὑποχρεώσεών σας ὡς βαθμοφόρων τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, » ὡς στρατωτῶν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος καὶ ὡς ὑπηρετῶν τῆς κοινωνίας μας.

«Ἡ σημερινὴ ἐποχή, ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε ὅλοι, εἶναι κρίσιμος γιὰ τὴν ἀν- » θρωπότητα καὶ ἄπειροι κίνδυνοι ὑπάρχουν γιὰ τὴν εἰρήνη τοῦ κόσμου, γιὰ τὴν ἐλευ- » θερία καὶ γιὰ τὴν ὕπαρξι τῶν Δημοκρατικῶν Ἐθνῶν.

«**Ἡ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ** εἶναι τὸ πολυτιμώτερο ἀγαθὸ στὸν κόσμο.

«Γι' αὐτὸ τὸ ἀγαθό, γι' αὐτὸ τὸ ἰδανικό, οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὰ Πανάρχαια χρό- » νια, ἔχυσαν ποτάμια αἷμα, καὶ αὐτοὶ ξέρουν καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο λαὸ τί σή- » μαίνει νὰ εἶναι κανεὶς ἐλεύθερος ὡς ἄτομο, ὡς κοινωνία, ὡς Ἔθνος.

«Καὶ σεῖς νέοι, Ἀρχιφύλακες, ἀναλαμβάνετε τώρα τὴν ὑποχρέωσι, νὰ γίνετε » οἱ ἄγρυπνοι φύλακες τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῦ τῶν πολιτῶν καὶ τοῦτο θὰ τὸ ἐπιτύχετε, » ὅταν πιστεύετε ὅτι ὅλα τὰ ἄλλα ἀγαθὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ἡ οἰκογένεια, ἡ περιου- » σία, τὰ αἰσθήματα, οἱ διασκεδάσεις, μπαίνουν σὲ δεύτερη μοῖρα καὶ δὲν μποροῦν » νὰ ἔχουν ποτὲ καμμιὰ ἀξία παρὰ μόνον, ὅταν ἔχῃ ἐξασφαλισθῇ τὸ ὑπεραγαθὸν » **Ἡ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**».

«Τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου ὀφείλετε νὰ τὴν σέβεσθε ἀπόλυτα καὶ ὄχι μόνον » δὲν πρέπει νὰ τὴν προσβάλλετε καθ' οἱονδήποτε τρόπον, ἀλλὰ καὶ νά ἀγωνίζεσθε » γιὰ νὰ τὴν ἐξασφαλίζετε ἀπὸ κάθε ἐπιβουλή, ποὺ μπορεῖ νὰ προέρχεται ἀπὸ ἕναν » κακὸ συνάνθρωπό μας, ἀπὸ τὸν κοινὸ ἐγκληματίαν, ἀπὸ τὸν κομμουνιστή.

«Ἀκολουθῆστε κύριοι τὸ παράδειγμα τόσων συναδέλφων σας, ποὺ δὲν ἐδίστα- » σαν νὰ γίνουν μάρτυρες καὶ ἥρωες τῆς **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ**, προσφέροντας στὸ βωμό » της, τὰ νειάτα τους, τὴ ζωή τους.

«Οἱ ψυχές των τούτη τὴ στιγμὴ φτερουγίζουν πάνωθέ σας καὶ ἀγάλλονται, » γιατὶ βλέπουν ὅτι καὶ σεῖς μὲ τὴ σειρά σας, θ' ἀποδειχθῆτε οἱ ἐπιδέξιοι καὶ ἀποφα- » σιστικοὶ φύλακες τῆς ἱερᾶς κιβωτοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας, τῆς ὁποίας τὸ » ἐκτυφλωτικὸν φῶς, ἐνώχλησε καὶ ἐνοχλεῖ τὴ σκοτεινὴ σκέψι τῶν βαρβάρων.

«Σήμερα δὲν θὰ σᾶς δώσω ἄλλες συμβουλές.

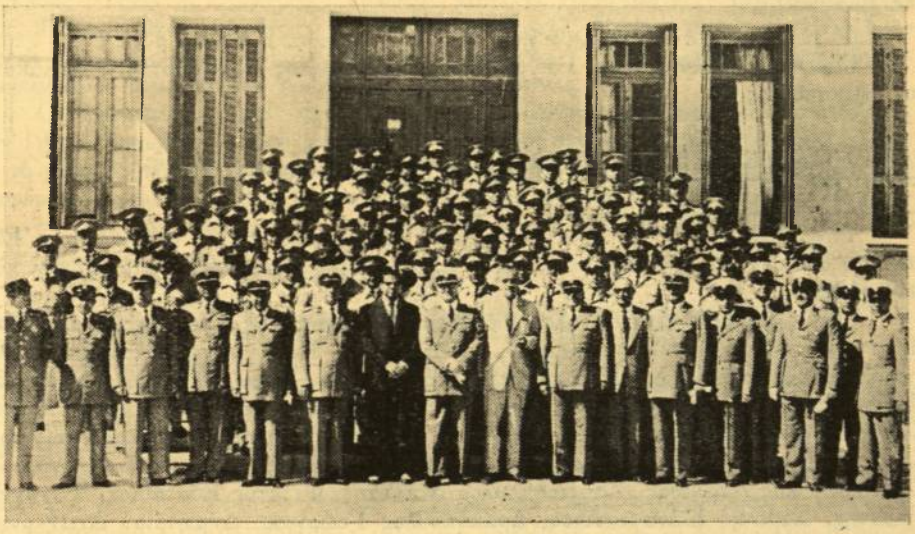
«Στὴ Σχολὴ ἐδιδάχθητε ὅ,τι ἔχει σχέσι μὲ τὰ καθήκοντά σας καὶ τὶς ὑποχρεώ- » σεις σας, ποὺ σκοπὸν ἔχουν, στὸ σύνολό τους, νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἐλευθερία τοῦ » ἀτόμου, τὴν ἐλευθερία τῆς κοινωνίας μας, τὴν ἐλευθερία τῆς Πατρίδας μας.

«Ὁ Διοικητής σας, οἱ Α'ξιωματικοί σας καὶ οἱ κ.κ. Καθηγηταί, σᾶς ἀποχαι-

» ρετοῦμε μὲ συγκίνησι καὶ σᾶς εὐχόμεθα λαμπρὰ σταδιοδρομία στὸ 'Αστυνομικὸ » Σῶμα, κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τοῦ Σεπτοῦ Βασιλέως την 'Ελλήνων Παύλου.

«Ζήτω ὁ Βασιλεύς».

Μετὰ τὴν ἐμπνευσμένην ὁμιλίαν τοῦ κ. Διοικητοῦ ἐπηκολούθησεν παρέλασις τῶν νεορκισθέντων ἐνώπιον τῶν ἐπισήμων ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς 'Αστυνομικῆς μπάντας καὶ ἀκολούθως ἐδεξιώθη τοὺς παρισταμένους ὁ κ. Διοικητὴς εἰς τὴν μεγάλην αἴθου-

'Ο κ. Ν. Νέρης μετὰ τοῦ κ. Ν. 'Αρχιμανδρίτου καὶ ἄλλων ἀξ/κῶν ἐν μέσῳ τῶν ὁρκισθέντων 'Αρχιφυλάκων ΙΕ' 'Εκπαιδευτικῆς Περιόδου.

σαν δεξιώσεων τῆς Σχολῆς καὶ ἡ ὅμορφη τελετὴ ἔληξεν ἐν μέσῳ ἐνθουσιασμοῦ καὶ χαρᾶς.

Οἱ ἐξελθόντες ἐτοποθετήθησαν ὡς ἀκολούθως :

Α'. Εἰς 'Αστυνομικὴν Διεύθυσιν 'Αθηνῶν.

'Αγλαμίσης Μιχαήλ, 'Αμπελουργὸς Γεώργιος, 'Ανδρεοσόπουλος Δημήτριος, 'Αντωνίου 'Αντώνιος, 'Αποστολόπουλος Λάμπρος, 'Αρτικόπουλος Σταμάτιος, Βαρουχάκης Γεώργιος, Βουλτζάτης 'Ιωάννης, Γατσῆς Ἄγγελος, Γούλας 'Αθανάσιος, Δεληγιώργης 'Ιωάννης, Δημητρέλος Δημήτριος, Εὐγένης Κλερμένης, Καθαρόπουλος Δημήτριος, Κάκκος Χρῆστος, Καννῆς Κωνσταντῖνος, Καραΐσκος 'Αθανάσιος, Καραχάλιος Κωνσταντῖνος, Καρούμπαλης Παντελῆς, Κασσέλας Εὐριπίδης, Κιαχτύπης Νικόλαος, Κόκκινος Γεώργιος, Κορδᾶτος Παναγιώτης, Κραββαρίτης Βασίλειος, Κρόμπας Παναγιώτης, Λάμπρου Κωνσταντῖνος, Λιολίτσας Κωνσταντῖνος, Λουκᾶς Δημήτριος, Μακρῆς 'Ιωάννης, Μπούγαλης 'Ιωάννης, Μπούγαλης Χαράλαμπος, Μπουχοῦτσος Σπυρίδων, Μαρνέρης Γεώργιος, Μαστοράκος 'Απόστολος, Μαυραγιάννης 'Ηρακλῆς, Ντζαφέρης Γεώργιος, Παπαδόπουλος Μιλτιάδης, Πατούνης Σπυρίδων, Παυλόπουλος Κωνσταντῖνος, Πίσπας 'Αλέξανδρος, Ραπτάκης Γεώργιος ἢ Ξενοφῶν, Ρεβελάκης Εὐάνθης, Σπανέας Στυλιανός, Ρήγας Νικόλαος, Σπανὸς 'Οδυσσεύς, Σταματόπουλος Βασίλιος, Τζανάκης Στυλιανός, Τριαντάφυλλος Εὐάγγελος, Τσιριμῶκος Ἄγγελος, Τσουραπᾶς Βλάσιος, Ψαρράκης 'Ιωάννης.

Β'. Εἰς 'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πειραιῶς.

'Αντύπας Σπυρίδων, Καλλιθράκας Γεώργιος, Καλογερᾶς 'Ιάκωβος, Καραγιάν-

νης Γεώργιος, Κισσούδης Ἰωάννης, Κουτρουμπέλης Χρῆστος, Λάγιος Θεόδωρος, Λάσκαρης Ἠλίας, Μαντέλος Παναγιώτης, Παπασταματίου Κωνσταντῖνος, Παρίσης Φώτιος, Σβούκας Ἀλέξανδρος, Συκιωτάκης Ἀντώνιος, Τσαπρούνης Εὐγάλλελος.

Γ' Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν Πατρῶν

Βαρῶτσος Ἰωάννης, Γιαννακούρας Παναγιώτης, Γκουζούλης Κωνσταντῖνος, Κατσαντώνης Ἰωάννης, Κουρῆς Σπυρίδων, Λιβάνιος Ἀνδρέας, Μανδραγώνης Δημήτριος, Πάνος Παναγιώτης, Ραγκαβᾶς Γεώργιος, Στεφανάκης Σταῦρος, Τσιτσιμπίκος Εὐάγγελος.

Δ' Εἰς Ἀστυνομικὴν Διεύθυσιν Κερκύρας.

Γιαννούλιας Ἀθανάσιος, Γῶγος Ἀθανάσιος, Κοντὸς Παναγιώτης, Νικολόπουλος Ἀριστείδης

***

ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ Β'

Τὴν 31ην Αὐγούστου 1958 διενεργήθη διαγωνισμὸς εἰς τὸ μάθημα τῶν Ἑλληνικῶν διὰ τὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων. Ἐκ τῶν 214 μετασχόντων ἐπέτυχον οἱ κάτωθι 152 :

Ἀρχιφύλακες : Λιακόπουλος Γεώργιος, Οἰκονομᾶκος Γεώργιος, Δολιανίτης Παναγιώτης, Ζαφειρόπουλος Συμεών, Χριστόπουλος Παναγιώτης, Λιοδίτσας Κωνσταντῖνος, Ντάγανος Δημήτριος, Λαβράνος Γεώργιος, Γκούτης Νικόλαος, Δρανᾶς Παναγιώτη, Διαμαντόπουλος Κωνσταντῖνος, Ψιμογιάννης Νικόλαος, Φωτόπουλος Σωτήριος, Γαλλίκας Γεώργιος, Δημόπουλος Γεώργιος, Δημητρακόπουλος Γεώργιος, Χόνδρος Μιχαήλ, Γουρνιᾶς Νικόλαος, Μπόμπολας Δημήτριος, Ξανθάκος Βασίλειος, Χρυσικόπουλος Λεωνίδας, Ζαφειρόπουλος Νικόλαος, Φερέτος Εὐστάθιος, Ψυχογιὸς Ἰωάννης, Δανέλης Κωνσταντῖνος, Δρακόπουλος Γεώργιος, Δημητρίου Δημήτριος, Κωστάκης Χρῆστος, Κίννοβος Γεώργιος, Καραΐσκος Ἀθανάσιος, Μπαγετάκος Ἠλίας, Μαργαρίτης Πέτρος, Μηλιώνης Κωνσταντῖνος, Μπράϊλας Δημήτριος, Μῖχος Κωνσταντῖνος, Τσιμιτάκης Ἰωσήφ, Στεφανῆς Παναγιώτης, Πετράκης Περικλῆς, Τσόγκας Δημήτριος, Σταμάτης Χαράλαμπος, Ραγκαβᾶς Βασίλειος, Σκορδᾶς Ἀντώνιος, Τσίπας Πέτρος, Σαντᾶς Στυλιανός, Τσάκαδος Κωνσταντῖνος, Παπαλάμπρου Χαρίλαος, Παυλίδης Ἀναστάσιος, Παγκαλάκης Ἰωάννης, Ραυτόπουλος Ἀπόστολος, Σοῦλτος Νικόλαος, Ὀρφανίδης Ἰωάννης, Δηληγιώργης Ἰωάννης, Λούρης Χαράλαμπος, Λουκᾶς Δημήτριος, Γεωργόπουλος Γεώργιος, Γιαμπουρᾶς Ἐμμανουήλ, Γιάνναρος Εὐάγγελος, Δορλῆς Ἀναστάσιος, Λάσκαρης Κωνσταντῖνος, Γάλλος Παναγιώτης, Χρυσομάλλης Ἀντώνιος, Λιακάκος Παναγιώτης, Μπουρλάκης Ἄγγελος, Γιαννοῦτσος Θεόδωρος, Λαγουβάρδος Γεώργιος, Μανωλόπουλος Βασίλειος, Μανώλης Κωνσταντῖνος, Μανέττας Γεώργιος, Μπερτσιᾶς Θεμιστοκλῆς, Μπεάκος Γεώργιος, Μπάρος Θεόδωρος, Ματσάγγας Ἀνδρέας, Μπυγᾶς Βασίλειος, Μάλλιος Εὐγάλλεκος, Μπάμπαλης Πέτρος, Μηλιώνης Σπυρίδων, Μπούρας Γεώργιος, Ἀποστολόπουλος Λεωνίδας, Κοκκορόγιαννης Γεώργιος, Κούρτης Θεοφύλακτος, Κικίλιας Παναγιώτης, Κόλλιας Εὐάγγεκος, Νικόλαος Κυρανάκος, Καλογερόπουλος Ἐλευθέριος, Κλέκουρας Πέτρος, Κοντοπύργιας Νικόλαος, Κουρέλης Γεώργιος, Κόγιας Κωνσταντῖνος, Κουτσοσῖμος Εὐθίμιος, Καρακαντᾶς Μιχαήλ, Κουρέτας Διονύσιος, Τσίγγας Νικόλαος, Παπαναστασίου Βασίλειος. Πηλὸς Σπυρίδων, Παπαζαρκάδας Δημήτριος, Περδίος Ἀριστείδης, Παπαμιχαὴλ Δημήτριος, Παπαναστασίου Παναγιώτης, Ἀνδρικόπουλος Βασίλειος, Ἀντωνιάδης Μιλτιάδης Βακαλάκης Ἀλέξανδρος, Μαυρογιάννης Βασίλειος, Ἀποστολόπουλος Νικόλαος, Ἀλεξόπουλος Σωκράτης, Βασιλάκος Δημήτριος, Ἀντωνόπουλος Ἀργύριος, Ἀγγελῆς Νικόλαος, Ἀντωνόπουλος Κωνσταντῖνος, Τσάκαλος Ἰωάννης, Σμυρνῆς Ἀθανάσιος, Παπαδημητρίου Ἰωάννης, Σφαρνᾶς Γεώργιος, Πυροβολάκης Κωνσταντῖνος, Κουκουβῖνος Ἀναστάσιος, Κοκκοράκης

Γεώργιος, Γεώργιος Κότσιφα,ς Δημήτριος, Καραγκούνης Νικόλαος, Κότσιρας Ἠλίας, Καλαϊτζάκης Ἀδάμ, Ἀστυφύλακες : Μπότσης Γεώργιος, Θούας Ἰωάννης, Δαουτάκης Εὐθύμιος, Χριστιᾶς Σπυρίδων, Μελισσαρόπουλος Ἄγγελος, Φραγγιαδάκης Πέτρος, Ζουριδάκης Στυλιανός, Νικολόπουλος Δημήτριος, Δημητρακόπουλος Δημήτριος, Μάλλιος Δημήτριος, Λιάπης Μιχαήλ, Φωτόπουλος Ἰωάννης, Καραπαναγιώτης Κωνσταντῖνος, Πετράκης Εὐάγγελος, Ταρνάρας Γεώργιος, Μποσινάκης Ἐμμανουὴλ ἢ Θεμιστοκλῆς, Μαρκάκης Χαράλαμπος, Μπακῆς Παναγιώτης, Κυριακόγκωνας Γεώργιος, Κυκουνάκης Γεώργιος, Κουκουλομμάτης Ἀριστείδης, Ρουμανᾶς Νικόλαος, Στρατίκης Σεραφείμ, Πολίτης Παναγιώτης, Ἀρκουδέας Νικόλαος, Βροττὸς Κωνσταντῖνος, Πετρόπουλος Μιχαήλ, Παναγόπουλος Ἠλίας, Κριτσέλης Γεώργιος, Καραμούζης Βασίλειος, Κούφης Γεώργιος, Κουβελιώτης Κωνσταντῖνος, Ντερμπεντέρης Κωνσταντῖνος ἢ Ἰωάννης.

Οἱ ἀνωτέρω θέλουσι ἐξετασθῆ εἰς τὰ ὑπόλοιπα μαθήματα ὡς ἀκολούθως : Τὴν 19ην Ὀκτωβρίου εἰς τὸ μάθημα τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, τὴν 20ην Ὀκτωβρίου εἰς τὸ μάθημα τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, τὴν 21ην Ὀκτωβρίου εἰς τὸ μάθημα τῶν Διαφόρων Νόμων, τὴν 22αν Ὀκτωβρίου εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἀστυνομίας, τὴν 23ην Ὀκτωβρίου εἰς τὸ μάθημα τῆς Πρακτικῆς Διδασκαλίας καὶ τὴν 24ην Ὀκτωβρίου εἰς τὸ μάθημα τοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ Κανονισμοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Τὰ προγράμματα τῆς Ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, πλούσια, εὐχάριστα, ἁπαλὰ καὶ διδακτικά, γοητεύουν, συγκινοῦν κι' ἐνθουσιάζουν κάθε Τετάρτη χιλιάδες ἀκροατὰς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Καὶ συνεχίζονται πάντα μὲ τὴν ἴδια θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία.

—Μὲ βελούδινη μουσικὴ ὑπόκρουση, ἀπὸ διεθνεῖς κινηματογραφικὲς ἐπιτυχίες, ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε ἡ ἐκπομπὴ τῆς 24/9/1958, ποὺ γνώρισε μιὰ θαυμαστὴ ἐπιτυχία. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθηκαν χρήσιμες ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινὸ πάνω σὲ ἀστυνομικὰ ζητήματα γενικωτέρου κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀμερικανικὰ τραγούδια καὶ ἑλληνικὰ μοντέρνα καὶ παληὰ σουξέ, καθὼς καὶ δημοτικοὶ σκοποί.

*

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 1/10/58, ποὺ ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ γνωστὰ βάλς, ἀφιερώθηκεν ὁλόκληρο σὲ ἀνάπτυξη Ἀστυνομικῶν Διατάξεων, καὶ σὲ καθοδηγητικὰ συνθήματα πρὸς τὸ κοινό, σχετικὰ πρὸς τὰ καθήκοντα καὶ τὶς ὑποχρεώσεις τῶν πολιτῶν ἀπέναντι στὴν Κοινωνία. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ μετεδόθησαν παληὰ καὶ νέα, ἐλαφρὰ καὶ δημοτικὰ τραγούδια, κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀκροατῶν.

*

—Στὸ ἔργο καὶ τὴν ἀποστολὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἦταν ἀφιερωμένη ἡ ἐκπομπὴ τῆς 8/10/1958, μὲ διαλεχτὴ μουσικὴ ὑπόκρουση, καὶ μὲ τὴ συμμετοχὴ τῶν ἄσσων τοῦ λαφροῦ ἑλληνικοῦ τραγουδιοῦ. Στὸ πρόγραμμα αὐτό, ποὺ ἔλαβε μέρος κι' ὁ Ἀρχιφύλακας Μᾶνθος Φελώνης στὰ δημοτικὰ τραγούδια, μετεδόθη κι' ἐπίκαιρο διδακτικὸ ἀπόσπασμα τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἀρχιφύλακα Σπῦρο Πηλό, μὲ τίτλο : «Αὐτὸς ποὺ στήριξε τὴν πίστη ἐπάνω τὴν ἐλπίδα».

(Κείμενα, ἐπιμέλεια κ.λ.π. : Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Ἀρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

***

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ

Εἰς τὸ προηγούμενο τεῦχος καὶ εἰς τὴν σελίδα 6289 ἀνεγράφη ἐκ λάθους ὡς συγγραφεὺς τῆς μελέτης «Μία πτυχὴ ἀπ' τὴ ζωή μας» ὁ ἀστυφύλαξ Δημήτριος Μπῖκος ἀντὶ τοῦ ἀστυφύλακος Δημητρίου Μπουσίου.